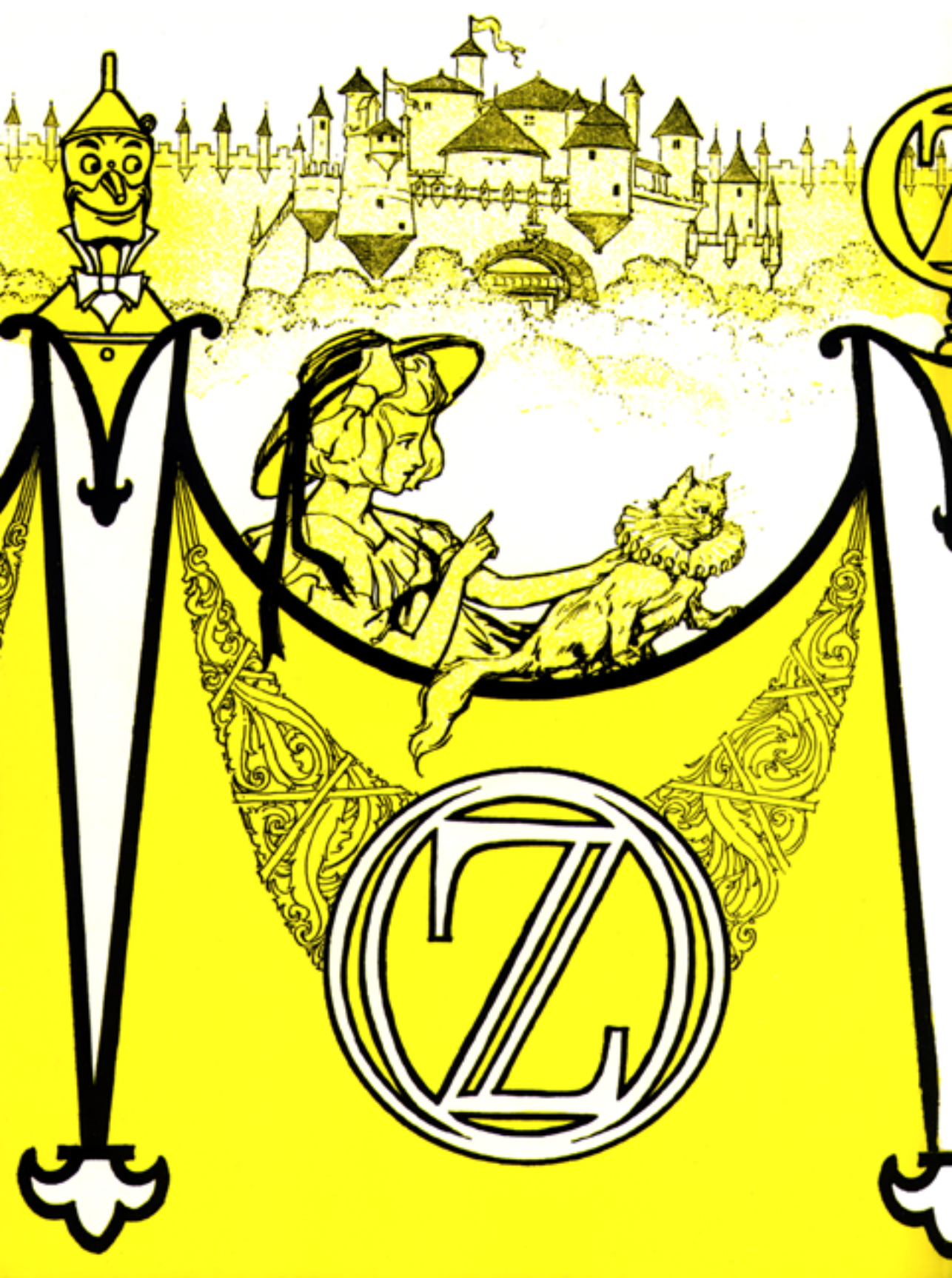

Doroteo KAJ LA Sorçisto EN OZ

De L. Frank Baum

Ĉi tiu libro apartenas
al

Doroteo
kaj la
Sorĉisto

ILI PLUKAS LA PRINCINON.

DOROTEO
KAJ LA SORĈISTO
EN OZ

DE
L. FRANK BAUM

AŬTORO DE LA SORĈISTO DE OZ, LA LANDO OZ,
OZMA DE OZ, KTP.

ILUSTRITA DE
JOHN R. NEILL

TRADUKITA DE
DONALD BROADRBB

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

De Baum, L. Frank (Lyman Frank), 1856-1919

Ilustrita de Neill, John R. (John Rea), 1877-1943

Tradukita el la Angla al Esperanto de Broadribb, Donald (Donald Richard), 1933-

Unue eldonita en la Angla kiel *Dorothy and the Wizard in Oz* de Reilly & Britton, 1908

Unue eldonita en Esperanto de Bookleaf Publishing, 1996. Vidu <http://www.poboxes.com/bookleaf/>

Ĉi tiu traduko kopirajta © 1996 Donald Broadribb. Ĉi tiu eldono estas korektita versio, junio 2000.

La ilustraĵoj kaj aranĝo de ĉi tiu eldono laŭeble plej konformas al tiuj de la originala Angla eldono de 1908. La litertipo estas 16 sur 18 pkt Elegant Garamond.

Al Miaj Legantoj

Ne utilas; tute ne utilas. La infanoj ne permesas ke mi ĉesu rakonti pri la Lando Oz. Mi scias multajn aliajn historiojn, kaj mi esperas rakonti ilin, iam; sed ĝuste nun miaj amantaj tiranoj ne permesas tion. Ili krias: “Oz—Oz! Pli pri Oz, S-ro Baum!” kaj kion mi faru krom obei iliajn ordonojn?

Jen Nia Libro—de mi kaj la infanoj. Ĉar ili inundis min per miloj da sugestoj pri tio, kaj mi honeste provis akcepti tiom da tiuj sugestoj kiom mi povis meti en unu rakonton.

Post la mirinda sukceso de “Ozma de Oz” estas evidente ke Doroteo fariĝis firma parto de ĉi tiuj Oz-rakontoj. La etuloj amas Doroteon, kaj kiel unu el miaj amiketoj bone diras: “Ne estas vera Oz-rakonto sen ŝi.” Do jen ŝi denove, egale dolĉa kaj milda kaj senkulpa kiel antaŭe, mi esperas, kaj la heroino de nova stranga aventuro.

Miaj malgrandaj korespondantoj ankaŭ multe petis “pli pri la Sorĉisto.” Ŝajnas ke tiu gaja maljunulo akiris por si multajn amikojn en la unua Oz-libro, eĉ kvankam li senkaŝe agnoskis ke li estas “fraŭdisto”. La infanoj aŭskultis pri kiel li supreniris per balono en la ĉielon kaj ili atendas ke li revenu. Do kion mi povas fari krom rakonti “kio okazis poste al la Sorĉisto”? Vi trovos lin en ĉi tiuj paĝoj, la sama fraŭdista Sorĉisto kiel antaŭe.

Unu peton de la infanoj mi tamen ne povis plenumi en ĉi tiu libro: ili petis ke mi skribu pri Toto, la malgranda nigra hundo de Doroteo, kiu havas multajn amikojn inter miaj legantoj. Sed komprenu, kiam vi komencas legi ĉi tiun rakonton, ke Toto estis en Kansas sed Doroteo estis en Kalifornio, do ŝi devis sperti sian

aventuron sen li. En ĉi tiu libro Doroteo devis kunporti sian katon anstataŭ sian hundon; sed en la sekva Oz-libro, se mi povos verki ĝin, mi intencas multe rakonti pri la pluaj aventuroj de Toto.

Princino Ozma, kiun mi amas tiom kiom miaj legantoj, denove aperas en ĉi tiu rakonto, kaj ankaŭ pluraj malnovaj amikoj niaj de Oz. Vi ankaŭ ekkonos Jaĉjon la Kaleŝoĉevalon, La Naŭ Porketojn, kaj Heŭrekan la Katidon. Mi bedaŭras ke la katido ne estis tiom bonkondata kiel decus; sed eble ŝi ne estis bone prizorgita. Doroteo trovis ŝin, komprenu, kaj neniu scias kiuj estis ŝiaj gepatroj.

Mi kredas, karuloj, ke mi estas la plej fiera rakontisto iam vivinta. Multfoje larmoj pro fiero kaj ĝojo plenigis miajn okulojn dum mi legis la tenerajn, amajn, belegajn leterojn kiuj venas al mi en preskaŭ ĉiu poŝto de miaj legantetoj. Plaĉi vin, interesi vin, akiri vian amikecon, kaj eble vian amon, per miaj rakontoj, laŭ mia opinio estas tiom grave kiom fariĝi Prezidento de Usono. Efektive mi multe preferas esti via rakontisto, anstataŭ via Prezidento, pro tio. Do vi helpis min plenumi miajn tutvivajn ambiciojn, kaj mi estas pli dankema al vi, karuloj, ol mi povas esprimi pervorte.

Mi volas respondi ĉiun leteron de miaj junaj korespondantoj; sed kelkfoje estas tiom da leteroj ke iom da tempo devas pasi antaŭ ol vi ricevos vian respondon. Sed estu paciencaj, amikoj, ĉar la respondo certe venos, kaj per via skribado al mi vi pli ol rekompencas min por la plezuriga tasko prepari ĉi tiujn librojn. Krome, mi fieras agnoski ke la libroj estas parte viaj, ĉar viaj sugestoj ofte gvidas min dum mi rakontas, kaj mi estas certa ke ili ne estus duone tiom bonaj sen via lerta kaj pensoplena helpo.

L. FRANK BAUM

Coronado, 1908.

LISTO DE ĈAPITROJ

ĈAPITRO	PAĜO
1 La Tertremo	13
2 La Vitra Urbo	23
3 La Alveno de la Sorĉisto	41
4 La Vegetala Regno	55
5 Doroteo Plukas la Princinon	64
6 La Mangabuoj Montriĝas Danĝeraj	77
7 En la Nigran Abismon kaj El-en	88
8 La Valo de Voĉoj	95
9 Ili Batalas la Nevideblajn Ursojn	106
10 La Plektita Viro de Piramida Monto	120
11 Ili Renkontas la Lignajn Gargojlojn	131
12 Mirinda Eskapo	142
13 La Kavo de la Draketoj	160
14 Ozma Uzas la Magian Zonon	172
15 Malnovaj Amikoj Rekunestas	187
16 Jaĉjo la Kaleŝoĉevalo	203
17 La Naŭ Porketoj	217
18 La Proceso Kontraŭ la Katido Heŭreka	231
19 La Sorĉisto Denove Trompas	240
20 Zeb Reiras al la Ranĉo	251

LA TER- TREMO

TUŬTAGE la trajno de San Francisko estis tre malfrua. Laŭprograme ĝi alvenu ĉe flankeniro Hugson je la noktomezo, sed jam estis la kvina horo kaj la griza krepusko komencis aperi en la oriento kiam la malgranda trajno malrapide rampis al la malfermita kabano kiu funkciis kiel stacidomo. Dum ĝi ekhaltis la kondukto kriis laŭtavoĉe:

“Flankeniro Hugson!”

Tuj knabineto levis sin de sia seĝo kaj marŝis al la pordo de la vagono, portante kanan valizon per unu mano kaj rondan birdokaĝon kovritan per ĵurnaloj per la alia, kaj kun sunombrelo sub brako. La kondukto helpis ŝin paŝi

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

el la vagono kaj poste la trajnŝoforo rekomencis la motoron, tiel ke la trajno fumis kaj ĝemis kaj malrapide formoviĝis laŭ la reloj. Li tiom malfruis ĉar plurfoje dum la tuta nokto la solida tero tremis sub li, kaj la ŝoforo ĉiumomente timis ke la reloj pliapartiĝos kaj akcidento trafos liajn pasaĝerojn. Do li movis la vagonojn malrapide kaj atentoplene.

La knabineto staris senmove, rigardante ĝis la trajno malaperis post vojkurbiĝo; post tio ŝi turnis sin por vidi kie ŝi estas.

La kabano ĉe flankeniĝo Hugson estis malplena, krom ke troviĝis malnova ligna benko, kaj ne aspektis alloga. Dum ŝi atente rigardis per la malforta griza lumo nenia domo estis videbla proksime al la stacio, nek videblis iu ajn persono; sed post nelonge la infano rimarkis ĉevalon kaj kaleŝon starantaj apud grupo de arboj ne tre for. Ŝi marŝis direkte al ĝi kaj trovis la ĉevalon ligita al arbo kaj staranta senmove, kun la kapo pendanta preskaŭ ĝis la tero. Ĝi estis granda ĉevalo, alta kaj osteca, kun longaj kruroj kaj grandaj genuoj kaj piedoj. Ŝi povis facile kalkuli liajn ripojn kie ili videblis tra la haŭto de lia korpo, kaj lia kapo estis longa kaj aspektis multe tro granda, kvazaŭ ne intencita por lia korpo. Lia vosto estis mallonga kaj nekombita, kaj lia jungilaro estis plurloke rompita kaj

La Tertremo

rekunligita per kordoj kaj pecoj de drato. La kaleŝo aspektis preskaŭ nova, ĉar ĝi havis brilajn tegmenton kaj flankkurtenojn. Irinte antaŭ ĝin por povi internen rigardi, la knabino vidis knabon kunruliĝintan sur la benko, plene endorman.

Ŝi terenmetis la birdokaĝon kaj pikis la knabon per sia sunombrelo. Baldaŭ li vekigis, eksidigis kaj frotis siajn okulojn forte.

“Jen!” li diris, vidante ŝin, “ĉu vi estas Doroteo Gale?”

“Jes,” ŝi respondis, rigardante sombre liajn senordan hararon kaj palpebrumantajn grizajn okulojn. “Ĉu vi venis por porti min al la Ranĉo Hugson?”

“Kompreneble,” li respondis. “Trajno jamis?”

“Mi ne estus ĉi tie se ĝi ne jam venus,” ŝi diris.

Li ridis responde, kaj lia rido estis gaja kaj malkaŝa. Saltinte el la kaleŝo li metis la valizon de Doroteo sub la benkon kaj ŝian birdokaĝon sur la plankon antaŭan.

“Kanarioj?” li demandis.

“Ne; nur Heŭreka, mia kateto. Mi opiniis ke estas plej facile porti ŝin tiel.”

La knabo kapjesis.

“Heŭreka estas stranga nomo por kato,” li komentis.

“Mi nomis mian kateton tiel ĉar mi trovis ĝin,” ŝi

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

klarigis. “Onklo Henriko diras ke ‘Heŭreka’ signifas ‘Mi trovis ĝin’.”

“Nu, bone; ensaltu.”

Ŝi grimpis en la kaleŝon kaj li sekvis ŝin. Poste la knabo prenis la rimenojn, skuis ilin, kaj diris “Ek!”

La ĉevalo tute ne movis sin. Doroteo kredis vidi lin skueti unu pendantan orelon, sed neniel plu moviĝis.

“Ek-ek!” rekriis la knabo.

La ĉevalo restis senmove.

“Eble,” diris Doroteo, “se vi malligos lin, li ekiros.”

La knabo ridis gaje kaj elsaltis.

“Ŝajne mi plu duone dormas,” li diris, malligante la ĉevalon. “Sed Jaĉjo bone scias sian metion—ĉu ne, Jaĉjo?” karese frapetante la longa nazon de la besto.

Li denove eniris la kaleŝon kaj prenis la rimenojn, kaj la ĉevalo tuj retren movis sin de la arbo, turnis sin malrapide, kaj komencis trotadi laŭ la sablokovrita vojo kiu estis preskaŭ nevidebla en la malforta lumo.

“Mi kredis ke la trajno tute ne venos,” komentis la knabo. “Mi atendis ĉe tiu stacio dum kvin horoj.”

“Ni spertis multajn tertremojn,” diris Doroteo. “Ĉu vi ne sentis la teron tremi?”

“Jes; sed tio estas kutima en Kalifornio,” li respondis. “Ne multe timigas nin.”

DOROTEO PIKIS LA KNABON PER SIA SUNOMBRELO.

La Tertremo

“La konduktoro diris ke li neniam spertis pli fortan.”

“Ĉu? Sendube okazis dum mi dormis,” li diris, penseme.

“Kiel fartas Onklo Henriko?” ŝi demandis, post paŭzo dum kiu la ĉevalo plu trotadis per longaj, regulaj paŝoj.

“Sufiĉe bone. Li kaj Onklo Hugson multe ĝuas la viziton.”

“Ĉu Sinjoro Hugson estas via onklo?” ŝi demandis.

“Jes. Onklo Vilĉjo Hugson edzinigis la fratinnon de la edzino de via Onklo Henriko; do verŝajne ni estas prakuzoj,” diris la knabo, per amuzoplena tono. “Mi laboras por Onklo Vilĉjo ĉe la Ranĉo, kaj li pagas al mi ses dolarojn monate, kaj loĝkostojn.”

“Ĉu ne granda sumo?” ŝi demandis, dubeme.

“Nu, granda sumo por Onklo Hugson, sed ne por mi. Mi bonege laboras. Mi laboras egalebene kiel mi dormas,” li aldone diris, ridante.

“Kiel vi nomiĝas?” demandis Doroteo, pensante ke al ŝi plaĉas la maniero de la knabo kaj la gaja tono de lia voĉo.

“Ne bela nomo,” li respondis, kvazaŭ iomete honta. “Mia plena nomo estas Zebedja; sed oni nomas min simple ‘Zeb’. Vi vizitis Aŭstralion, ĉu ne?”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Jes; kun Onklo Henriko,” ŝi respondis. “Ni atingis San Franciskon antaŭ unu semajno, kaj Onklo Henriko iris rekte al Ranĉo Hugson por viziti dum mi restis dum kelkaj tagoj en la urbo kun kelkaj amikoj kiujn ni renkontis.”

“Kiom da tagoj vi vizitos nin?” li demandis.

“Nur unu tagon. Morgaŭ Onklo Henriko kaj mi devos rekomenci iri al Kansas. Ni jam forestis dumlonge, vi scias, do ni fervore volas reiri hejmen.”

La knabo frapis la grandan, ostecan ĉevalon per sia vipo kaj aspektis pensema. Post tio li komencis diri ion al sia malgranda kompanino, sed antaŭ ol li povis paroli la kaleŝo komencis balanciĝi danĝere de flank’ al flank’ kaj la tero ŝajnis leviĝi antaŭ ili. La postan minuton okazis muĝo kaj akra kraŝsono, kaj Doroteo vidis ke flanke de ŝi la tero larĝe fendiĝas kaj poste rekuniĝas.

“Jadi!” ŝi kriis, firme tenante la feran relon de la benko. “Kio estis?”

“Tio estis giganta tertremo,” respondis Zeb, kun blankiĝinta vizaĝo. “Ĝi preskaŭ pereigis nin tiam, Doroteo.”

La ĉevalo jam ekhaltis, kaj staris firme kiel roko. Zeb skuis la rimenojn kaj urĝis lin ekiri, sed Jaĉjo obstinis. La knabo svingis la vipon kaj tuŝis la flankon

La Tertremo

de la besto per ĝi, kaj post mallaŭta protestoĝemo Jaĉjo komencis malrapide paŝi laŭ la vojo.

Nek la knabo nek la knabino denove parolis dum pluraj minutoj. Estis sento de danĝero en la aero, kaj ĉiun trian aŭ kvaran momenton la tero skuiĝis fortege. La oreloj de Jaĉjo staris rektaj sur lia kapo kaj ĉiu muskolo de lia granda korpo estis streĉita dum li trotis hejmen. Li nerapide paŝis, sed sur liaj flankoj ŝaŭmeroĵoj komencis vidiĝi kaj ofte li tremis kiel folio.

La ĉielo denove ombriĝis kaj la vento sonis strange lamente dum ĝi blovis trans la valon.

Subite aŭdiĝis ŝira sono, kaj la tero ekfendiĝis ĝuste sub la starloko de la ĉevalo. Henante terurate la besto falis en la abismon, kuntirante la kaleŝon kaj veturantojn.

Doroteo ekprenis la tegmenton de la kaleŝo firme kaj ankaŭ la knabo. La subita falo en spacon plene konfuzis ilin tiel ke ili ne povis pensi.

Nigreco kovris ilin ĉiuflanke, kaj dum senspira silento ili atendis la finon de la falo kiam ili frakasiĝos kontraŭ pintajn rokojn aŭ kiam la tero refermiĝos super ili kaj ili restos enterigitaj por ĉiam.

La terura sento de falado, la nigreco kaj la timigaj bruoj, estis pli ol Doroteo povis toleri kaj dum kelkaj momentoj la knabineto senkonsciiĝis. Zeb, ĉar li estis

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

knabo, ne svenis, sed li multe timiĝis, kaj firme tenegis la benkon de la kaleŝo, kredante ke ĉiu momento estos la lasta momento de lia vivo.

KIAM Doroteo rekonsciiĝis, ili ankoraŭ faladis, sed malpli rapide. La tegmento de la kaleŝo kaptis la aeron kiel paraŝuto aŭ ombrelo plenigita de vento, kaj retenis ilin tiel ke ili floris malsupren moviĝante tiel milde ke ne estis tre malagrabla. Plej malplaĉa estis ilia timo trafi la fundon de ĉi tiu fendego en la tero, kaj la natura teruriĝo ke subita morto superregos ilin neatendite. Kraŝsono post kraŝsono eĥis alte super iliaj kapoj, dum la tero rekuniĝis kie ĝi fendiĝis, kaj ŝtonoj kaj argilaj blokoj brue hajlis ĉirkaŭ ili ĉiuflanke. Tiujn ili ne povis vidi, sed ili povis senti ilin frapadi la tegmenton de la kaleŝo, kaj Jaĉjo kriegis

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

preskaŭ kiel homo kiam ŝtono trafis lian ostecan korpon. Ili efektive ne damaĝis la kompatindan ĉevalon, ĉar ĉio kune faladis; nur la ŝtonoj kaj rubaĵo falis pli rapide ol la ĉevalo kaj la kaleŝo, kiujn malrapidigis la aerpremo, tiel ke la terurata besto efektive timis pli ol li vundiĝis.

Kiom longe daŭris tio, Doroteo eĉ ne povis konjekti, ĉar ŝi estis tro konfuzita. Sed post kelka tempo, dum ŝi rigardis antaŭen en la nigran abismon kun rapide batanta koro, ŝi komencis malklare vidi la formon de la ĉevalo Jaĉjo—lia kapo alta en la aero, liaj oreloj rektaj kaj liaj longaj kruroj disetenditaj ĉiudirekten dum li faladis tra spaco. Ankaŭ, turninte sian kapon, ŝi trovis ke ŝi povas vidi la apudan knabon, kiu ĝis nun restis egale silenta kiel ŝi mem.

Doroteo ĝemis kaj komencis pli trankvile spiradi. Ŝi komencis rekoni ke morto ne atendas ŝin, nunmomente, kaj ke ŝi nur komencas novan aventuron, kiu verŝajne estos egale kurioza kaj malkutima kiel la jamaj spertoj.

Kun tiu penso en sia menso, la knabino kuraĝiĝis kaj klinis sian kapon trans la flankon de la kaleŝo por trovi el kie venas la stranga lumo. Multe malsuper ŝi ŝi trovis ses grandajn brilantajn pilkojn pendantajn en la aero. La meza kaj plej granda estis blanka, kaj

La Vitra Urbo

memorigis al ŝi la sunon. Ĉirkaŭ ĝi estis aranĝitaj, kiel la kvin pintoj de stelo, la aliaj kvin brilantaj pilkoj; unu estis rozkolora, unu viola, unu flava, unu blua kaj unu oranĝa. Tiu belega grupo de koloraj sunoj radiadis ĉiudirekten, kaj dum la ĉevalo kaj kaleŝo—kun Doroteo kaj Zeb—malsuprenfalis senpaŭze kaj pliproksimiĝis al la lumoj, la radioj komencis delikate koloriĝi kiel ĉielarko, kaj fariĝis ĉiumomente pli klaraj ĝis la tuta spaco estis forte lumigata.

Doroteo ne povis multon diri, pro sia konfuziĝo, sed ŝi vidis unu el la grandaj oreloj de Jaĉjo fariĝi viola kaj la alia roza, kaj miris ĉar lia vosto estas flava kaj lia korpo havas striojn de bluo kaj oranĝkoloro kiaj la strioj de zebro. Post tio ŝi rigardis Zebon, kies vizaĝo estas blua kaj kies hararo estas palruĝeta, kaj ekridis mallaŭte kaj iom nerveze.

“Ridigas, vere!” ŝi diris.

La knabo alarmiĝis kaj liaj okuloj grandiĝis. Tra la centro de la vizaĝo de Doroteo estis larĝa verda strio kie la blua kaj flava lumoj kuniĝis, kaj ŝia aspekto ŝajne pliigis lian timon.

“Mi—mi tute n-n-e vidas ion ridigan!” li balbutis.

Ĝuste tiam la kaleŝo komencis malrapide surflankiĝi, kaj ankaŭ la ĉevalo malrektiĝis. Sed ili plu faladis, kune, kaj la knabo kaj la knabino tute facile

ÊVALO, KALEŜO KAJ ÊCIO MALSUPRENFALIS.

La Vitra Urbo

restis sur la benko, same kiel antaŭe. Ili renversiĝis, kaj plu turniĝis ĝis ili denove estis ĝustapoziciaj. Tutdume Jaĉjo baraktis freneze, ĉiuj kvar kruroj batadis la aeron; sed kiam li trovis sin en sia antaŭa pozicio la ĉevalo diris, per pli trankvila tono:

“Nu, pli bone nun!”

Doroteo kaj Zeb rigardis unu la alian miroplene.

“Ĉu via ĉevalo scias paroli?” ŝi demandis.

“Neniam antaŭ nun,” respondis la knabo.

“Ili estis miaj unuaj vortoj,” vokis la ĉevalo, kiu aŭdis ilin, “kaj mi ne povas klarigi kial mi povis diri ilin. Vi certe danĝere implikis min, ĉu ne?”

“Rilate al tio, ni mem same implikiĝis,” respondis Doroteo gaje. “Sed ne gravas; io baldaŭ okazos.”

“Sendube,” grumblis la ĉevalo; “kaj ni bedaŭros tion.”

Zeb ekstremis. Ĉio ĉi estis tiom terura kaj malreala ke li tute ne povis kompreni ĝin, do li bonkaŭze timis.

Rapide ili proksimiĝis al la flamantaj koloraj sunoj, kaj pasis ilin tre proksime. La lumo tiam estis tiom brila ke ĝi suferigis iliajn okulojn, kaj ili kovris siajn vizaĝojn per siaj manoj por eviti blindiĝon. Tamen ne estis varmo en la koloraj sunoj, kaj subirinte ilin la tegmento de la kaleŝo forŝildis multajn el la akraj radioj tiel ke la knabo kaj la knabino denove povis

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

malfermi siajn okulojn.

“Ni nepre iam atingos la fundon,” komentis Zeb, profunde ĝemante. “Ni ne povos faladi por ĉiam, sciu.”

“Kompreneble ke ne,” diris Doroteo. “Ni estas ie en la centro de la tero, kaj plejverŝajne ni atingos la alian flankon post nelonge. Sed ĝi ja estas granda kaverno, ĉu ne?”

“Grandega!” respondis la knabo.

“Ni baldaŭ trafos ion,” anoncis la ĉevalo.

Aŭdinte tion ambaŭ etendis sian kapon trans la flankon de la kaleŝo kaj malsupren rigardis. Jes; grundo ja troviĝas sub ili; kaj ne tre for. Sed ili flosas tre, tre malrapide—tiom malrapide ke ne plu eblis nomi tion falo—kaj la infanoj havis pli ol sufiĉe da tempo por kuraĝiĝi kaj ĉirkaŭrigardi.

Ili vidis pejzaĝojn kun montoj kaj ebenaĵoj, lagoj kaj riveroj, tre similaj al tiuj sur la surfaco de la tero; sed la tuta sceno estis belege kolorigata de la multekoloraj lumoj de la ses sunoj. Jen kaj jen estis grupoj de domoj kiuj ŝajne konstruiĝis el klara vitro, ĉar ili tiom brilis.

“Mi certas ke ne estas danĝero,” diris Doroteo, per sobra voĉo. “Ni tiom malrapide falas ke ni ne povos esti frakasataj kiam ni suteriĝos, kaj ĉi tiu

La Vitra Urbo

proksimiĝanta lando estas tre belaspekta.”

“Sed ni neniam reiros hejmen!” deklaris Zeb, kun forta ĝemo.

“Ho, mi ne certas pri tio,” respondis la knabino. “Sed ni ne ĝenu nin pri tiaĵoj, Zeb; ĝuste nun ni ne povas helpi nin, sciu, kaj oni ĉiam diras al mi ke estas stulte alvoki problemojn.”

La knabo silentiĝis, ĉar li ne sciis respondi al tiom sencoplana parolo, kaj baldaŭ ambaŭ estis okupataj per rigardado al la strangaj scenoj etenditaj antaŭ ili. Laŭaspekte ili falas rekte en la centron de granda urbo kiu havas multajn altajn konstruaĵojn kun vitraj kupoloj kaj akrepintaj spajroj. La spajroj estis kvazaŭ grandaj lancopintoj, kaj se ili falus sur spajron ili sendube grave vundiĝus.

La ĉevalo Jaĉjo ankaŭ vidis la spajrojn, kaj liaj oreloj stariĝis rekte pro timo, kaj al Doroteo kaj Zeb mankis spiro pro timatendo. Sed ne; ili flosis agrable sur larĝan, platan tegmenton, kaj finfine haltis.

Kiam Jaĉjo sentis ion firman sub siaj piedoj la kruroj de la kompatinda besto tiom tremis ke li apenaŭ povis stari; sed Zeb tuj saltis el la kaleŝo sur la tegmenton, kaj li tiom mallertis kaj rapidis ke li piedfrapis la birdokaĝon de Doroteo; ĝi ruliĝis sur la tegmenton tiel ke la planko malfiksiĝis. Tuj ruĝeta

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

katido rampis el la renversita kaĝo, sidiĝis sur la vitra tegmento, kaj oscedis kaj palpebrumis per siaj rondaj okuloj.

“Ho,” diris Doroteo. “Jen Heŭreka.”

“Mi neniam antaŭe vidis ruĝetan katon,” diris Zeb.

“Heŭreka ne estas ruĝeta; ŝi estas blanka. La stranga lumo kolorigas ŝin.”

“Kie estas mia lakto?” demandis la katido, supren rigardante en la vizaĝon de Doroteo. “Mi preskaŭ mortas pro malsato.”

“Ho, Heŭreka! Ĉu vi scias paroli?”

“Paroli? Ĉu mi parolas? Mirige, mi kredas ke jes. Estas vere strange,” diris la katido.

“Estas tute malĝuste,” diris Zeb, serioze. “Bestoj ne kapablas paroli. Sed eĉ maljuna Jaĉjo paroladas ekde nia akcidento.”

“Al mi tute ne ŝajnas malĝuste,” komentis Jaĉjo, per siaj grumblaj tonoj. “Almenaŭ, tio ne estas tiom malĝusta kiom aliaj eventoj. Nun kio okazos al ni?”

“Mi ne scias,” respondis la knabo, miroplene ĉirkaŭrigardante.

La domoj de la urbo konsistis tute el vitro, tiom klara kaj travidebla ke oni povis trarigardi la murojn tiel facile kiel fenestron. Doroteo vidis, sub la tegmento sur kiu ŝi staras, plurajn ĉambrojn uzatajn

La Vitra Urbo

kiel ripozoĉambrojn, kaj eĉ kredis povi vidi plurajn kuriozajn formojn kunkuŝantajn en la anguloj de tiuj ĉambroj.

Pro frakasiĝo estis granda truo en la tegmento apud ili, kaj vitreroj diskuŝis ĉiudirekte. Proksima spajro estis rompita kaj la fragmentoj kuŝis kiel monteto apud ĝi. Aliaj konstruaĵoj estis diversloke fenditaj aŭ iliaj anguloj estis rompitaĵ; sed evidente ili iam estis tre belaj, antaŭ ol tiuj akcidentoj detruis ilian perfektecon. La ĉielarkaj koloroj de la sunoj trafis la vitran urbon agrable kaj donis al la konstruaĵoj multajn delikatajn kaj ŝanĝiĝantajn kolortonojn kiujn vidi estis tre plezurige.

Sed neniu sono interrompis la silenton ekde la alveno de la fremduloj, krom iliaj propraj voĉoj. Ili komencis demandi al si ĉu neniu loĝas en ĉi tiu belega urbo de la interna mondo.

Subite viro troviĝis en truo en la tegmento apud tiu sur kiu ili staras kaj paŝis al klara videbleco. Li ne estis tre granda persono, sed bonforma kaj li havis belan vizaĝon—trankvila kaj serena kiel la vizaĝo de altkvalita portreto. Lia vestaro streĉe sekvis liajn konturojn kaj li estis belege vestita per brilantaj tonoj de verdo, kiuj variis laŭ la variado de la sunradioj sed ne ricevis sian tutan koloron el la sunaj radioj.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

La viro jam faris unu aŭ du paŝojn sur la vitra tegmento antaŭ ol rimarki la ĉeston de la fremduloj; sed tiam li abrupte haltis. Estis esprimo nek de timo nek de surprizo sur lia trankvila vizaĝo, sed certe li kaj miris kaj timis; ĉar post kiam liaj okuloj rigardis la mallertan formon de la ĉevalo dum momento li rapide marŝis al la plej malproksima rando de la tegmento, kun sia kapo turnita por transŝultre rigardi la strangan beston.

“Atentu!” kriis Doroteo, kiu rimarkis ke tiu bela viro ne rigardas al kie li paŝas; “atentu, vi falos!”

Sed li tute ne atentis ŝian averton. Li atingis la randon de la alta tegmento, antaŭenmetis unu piedon en la aeron, kaj marŝis sur la liberan spacon tiom trankvile kiom se li estus sur firma tero.

La knabino, tre surprizita, kuris por klini sin trans la randon de la tegmento, kaj vidis la viron marŝadi rapide tra la aero direkte al la tero. Baldaŭ li atingis la straton kaj malaperis tra vitra pordejo en unu el la vitraj konstruaĵoj.

“Vere strange!” ŝi laŭte diris, dum ŝi profunde enspiris.

“Jes; sed tre plezurige, malgraŭ la strangeco,” komentis la malgranda voĉo de la katido, kaj Doroteo turninte sin trovis sian malgrandan dorlotbeston

La Vitra Urbo

marŝanta en la aero preskaŭ metron for de la rando de la tegmento.

“Revenu, Heŭreka!” ŝi vokis, alarmite, “nepre vi mortos.”

“Mi havas naŭ vivojn,” diris la katido, ronronante nelaŭte dum ĝi cirkle promenadis kaj post tio revenis al la tegmento; “sed mi ne povus perdi eĉ unu el ili per falo en ĉi tiu lando, ĉar vere mi ne povus sukcese fali eĉ se mi volus.”

“Ĉu la aero subtenas vian pezon?” demandis la knabino.

“Kompreneble; ĉu vi ne vidas?” kaj denove la katido vagis en la aeron kaj retren al la rando de la tegmento.

“Estas mirinde!” diris Doroteo.

“Eble ni lasu Heŭrekan malsupreniri al la strato por trovi iun kiu helpos nin,” proponis Zeb, kiu eĉ pli miregis ol Doroteo pro tiuj strangaj eventoj.

“Eble ni mem povos marŝi sur la aero,” respondis la knabino.

Zeb retrentiris sin tremante.

“Mi ne kuraĝus provi,” li diris.

“Eble Jaĉjo provos,” daŭrigis Doroteo, rigardante la ĉevalon.

“Kaj eble ne!” respondis Jaĉjo. “Mi tiom faladis tra

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

la aero por nun esti kontenta sur ĉi tiu tegmento.”

“Sed ni ne falis sur la tegmenton,” diris la knabino; “kiam ni atingis ĝin ni flosadis tre malrapide, kaj mi preskaŭ certas ke ni povos suben flosi al la strato sen damaĝo. Heŭreka bone marŝas sur la aero.”

“Heŭreka pezas nur kelkcent gramojn,” respondis la ĉevalo, per senrespekta voĉo, “kaj mi pezas multcent mil.”

“Vi ne pezas kiom vi bezonas, Jaĉjo,” komentis la knabino, skuante sian kapon dum ŝi rigardis la beston. “Vi estas ege maldika.”

“Ho, nu; mi estas maljuna,” diris la ĉevalo, pendigante sian kapon malfeliĉe, “kaj mi spertis multajn ĉagrenojn dum mia vivo, etulo. Dum tre multaj jaroj mi tiradis publikan fiakron en Ĉikago, kaj tio maldikigus ĉiun ajn.”

“Li manĝas sufiĉe por dikiĝi, mi certas,” diris la knabo, seriozate.

“Ĉu? Ĉu vi memoras min manĝi hodiaŭ?” grumblis Jaĉjo, kvazaŭ malaprobante la diron de Zeb.

“Neniu el ni manĝis,” diris la knabo; “kaj dum ĉi tia danĝero estas stulte diskuti manĝadon.”

“Nenio povas esti pli danĝera ol manko de manĝo,” deklaris la ĉevalo, snufante pro la riproĉo farita de lia juna mastro; “kaj ĝuste nun neniu scias ĉu ekzistas

“VENU, JAČJO! ESTAS SENDANĜERE.”

La Vitra Urbo

aveno en ĉi tiu stranga lando. Se jes, verŝajne ĝi estas vitra aveno!”

“Ho, ne!” krietis Doroteo. “Mi vidas multajn belaspektajn ĝardenojn kaj kampojn sube, ĉe la rando de ĉi tiu urbo. Sed mi volegas trovi rimedon por atingi la teron.”

“Kial ne suben marŝi?” demandis Heŭreka. “Mi egale malsatas kiel la ĉevalo, kaj mi volas mian lakton.”

“Ĉu vi volas kunprovi, Zeb?” demandis la knabino, sin turninte al sia kompano.

Zeb hezitis. Li ankoraŭ estis blankvizaĝa kaj timoplena, ĉar tiu terura aventuro malkvietigis lin kaj nervozigis kaj ĉagrenis lin. Sed li ne volis ke la knabineto kredu lin malkuraĝa, do li paŝis malrapide antaŭen al la rando de la tegmento.

Doroteo etendis al li manon kaj Zeb antaŭen etendis unu piedon kaj lasis ĝin en la aero iom trans la rando de la tegmento. Ĝi ŝajnis sufiĉe firma por surtretado, do li kuraĝiĝis kaj antaŭen movis la alian piedon. Doroteo sekvis lin, tenante lian manon, kaj baldaŭ ambaŭ marŝadis tra la aero, kaj la katido petoladis apud ili.

“Venu, Jaĉjo!” vokis la knabo. “Estas sendanĝere.”

Jaĉjo rampis al la rando de la tegmento por transrigardi, kaj estante saĝa ĉevalo kaj tre sperta, li

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

decidis ke li povas iri kien iras la aliaj. Do, snufante kaj henante kaj skuete sian mallongan voston li trotis de la tegmento en la aeron kaj tuj komencis flosi suben al la strato. Lia granda pezo faligis lin pli rapide ol marŝis la infanoj, kaj li pasis ilin suben irante; sed kiam li atingis la vitran pavimon li tiom leĝere suriĝis ke li tute ne sentis ŝokon.

“Nu, nu!” diris Doroteo, forte enspirante. “Kia stranga lando, ja vere!”

Homoj komencis veni tra la vitraj pordoj por rigardi la novulojn, kaj baldaŭ granda nombro kuniĝis. Inter ili estis viroj kaj virinoj, sed neniu infano, kaj ĉiu persono estis belforma kaj alloge vestita kaj havis mirinde belan vizaĝon. Ne troviĝis malbelulo en la tuta grupego, sed al Doroteo ne multe plaĉis la aspekto de la homoj ĉar iliaj vizaĝoj ne estis pli esprimovaj ol la vizaĝoj de pupoj. Ili nek ridetis nek sulkis la frunton, nek montris timon nek surprizon nek scivolemon nek amikecon. Ili nur rigardadis la fremdulojn, ĉefe Jaĉjon kaj Heŭrekan, ĉar ili neniam antaŭe vidis ĉevalon aŭ katon kaj la infanoj laŭ siaj eksteraĵoj similis al ili mem.

Baldaŭ viro portanta brilantan stelon en la nigra hararo tuj super lia frunto aniĝis al la grupo. Li ŝajnis aŭtoritatulo, ĉar la aliaj retrentiris sin por doni al li lokon. Direktinte siajn trankvilajn okulojn unue al la

La Vitra Urbo

bestoj kaj poste al la infanoj li diris al Zeb, kiu estis iomete pli alta ol Doroteo:

“Diru, entrudinto, ĉu vi kaŭzis la Pluvon de Ŝtonoj?”

Dum momento la knabo ne sciis kion la demando celas. Sed poste li memoris la ŝtonojn kiuj falis kun ili kaj pasis ilin longe antaŭ ol ili atingis ĉi tiun lokon, kaj li respondis:

“Ne, sinjoro; ni nenion kaŭzis. Ĝin kaŭzis la tertremo.”

La viro kun la stelo staris senmove dum kelka tempo pripensante tiun parolon. Poste li demandis:

“Kio estas tertremo?”

“Mi ne scias,” diris Zeb, ankoraŭ konfuzita. Sed Doroteo, rimarkante lian perplekson, respondis:

“Skuiĝo de la tero. En ĉi tiu tertremo granda fendo malfermiĝis, kaj ni trafalis—ĉevalo, kaleŝo, ĉio—kaj la ŝtonoj liberiĝis kaj falis kun ni.”

La viro kun la stelo rigardis ŝin per siaj trankvilaj, senesprimaj okuloj.

“La Pluvo de Ŝtonoj multe damaĝis nian urbon,” li diris; “kaj ni kulpigos vin, se vi ne povos pruvi senkulpecon.”

“Kiel ni faru tion?” demandis la knabino.

“Mi ne povas diri. Estas via tasko, ne mia. Vi devos

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

iri al la Domo de la Magiisto, kiu rapide konstatos la veron.”

“Kie estas la Domo de la Magiisto?” la knabino demandis.

“Mi kondukos vin. Venu!”

Li turnis sin kaj marŝis laŭ la strato, kaj post momento da hezito Doroteo prenis Heŭrekan en siajn brakojn kaj grimpis en la kaleŝon. La knabo sidiĝis apud ŝin kaj diris: “Ek, Jaĉjo.”

Dum la ĉevalo trotadis, tirante la kaleŝon, la homoj de la vitra urbo faris spacon por ili kaj procesiis post ili. Malrapide ili moviĝis laŭ unu strato kaj laŭ alia, turnante sin tien kaj tien, ĝis ili atingis malplenan placon en kies mezo estis granda vitra palaco kun centra kupolo kaj kvar altaj spajroj sur ĉiu angulo.

LA
ALVENO
DE LA
SORĈISTO

LA pordejo de la vitra palaco estis sufiĉe larĝa por la eniro de la ĉevalo kaj la kaleŝo, do Zeb ŝoforis rekte tra ĝi kaj la infanoj trovis sin en alta salono kiu estis tre bela. La popolo tuj sekvis kaj formis cirklon ĉirkaŭ la flankoj de la vasta halo, lasante la ĉevalon kaj kaleŝon kaj la viron kun la stelo okupi la centron de la halo.

“Venu al ni, ho Güig!” vokis la viro, per laŭta voĉo.

Tuj nubo de fumo aperis kaj ruliĝis trans la plankon, poste ĝi malrapide etendiĝis kaj supreniris en la kupolon, malkovrante strangan personon sidantan sur vitra trono tuj antaŭ la nazo de Jaĉjo. Lia formo estis tute

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

simila al tiu de la aliaj loĝantoj de ĉi tiu lando kaj liaj vestoj diferencis de iliaj nur per sia helega flava koloro. Sed li tute ne havis harojn, kaj sur liaj kapo kaj vizaĝo kaj sur la dorso de liaj manoj kreskis akraj dornoj kiaj tiuj sur la branĉoj de rozarbustoj. Eĉ estis dorno sur la pinto de lia nazo kaj li aspektis tiom komika ke Doroteo ridis kiam ŝi vidis lin.

La Magiisto, aŭdinte la ridon, rigardis la knabinecon per malvarmaj, kruelaj okuloj, kaj lia rigardo seriozigis ŝin jam tuj.

“Kial vi aŭdacis trudi vin, malbonvenajn, en la izolandaŭdon de la Mangabuoj?” li demandis severtone.

“Ĉar ni ne povis eviti tion,” diris Doroteo.

“Kial vi fie kaj defie sendis la Pluvon de Ŝtonoj por fendi kaj rompi niajn domojn?” li pludiris.

“Ni ne sendis ĝin,” deklaris la knabino.

“Pravu tion!” kriis la Magiisto.

“Ne necesas ke ni pravu,” respondis Doroteo, indigne. “Se vi estus inteligenta vi sciis ke kaŭzis tion la tertremo.”

“Ni scias nur ke hieraŭ trafis nin Pluvo de Ŝtonoj, kiu multe damaĝis kaj vundis kelkajn niajn loĝantojn. Hodiaŭ okazis plia Pluvo de Ŝtonoj, kaj nelonge post tio vi venis inter nin.”

La Alveno de la Sorĉisto

“Rilate al tio,” diris la viro kun la stelo, rigardante rigide la Magiiston, “vi diris al ni hieraŭ ke ne okazos dua Pluvo de Ŝtonoj. Sed ĝi ĵus okazis kaj estis eĉ pli detrua ol la unua. Kiel valoras via sorĉado se ĝi ne povas prave informi nin?”

“Mia sorĉado ja prave informas!” deklaris la dornkovrita viro. “Mi diris ke okazos nur unusola Pluvo de Ŝtonoj. La dua estis Pluvo de Homoj-kaj-Ĉevalo-kaj-Ĉaro. Kaj kelkaj ŝtonoj akompanis ilin.”

“Ĉu okazos pli da Pluvoj?” demandis la viro kun la stelo.

“Ne, mia Princo.”

“Nek ŝtonoj nek homoj?”

“Ne, mia Princo.”

“Ĉu vi estas certa?”

“Tute certa, mia Princo. Mia sorĉado certigas min.”

Ĝuste tiam viro kuris en la halon kaj parolis al la Princo farinte malaltan riverencon.

“Pli da mirindaĵoj en la aero, Moŝto,” diris li.

Tuj la Princo kaj lia tuta popolo gregis el la halo en la straton, por vidi kio okazos. Doroteo kaj Zeb saltis el la kaleŝo kaj kure sekvis ilin, sed la Magiisto restis trankvila sur sia trono.

Alte en la aero estis objekto simila al balono. Ĝi ne estis tiom alta kiel la brilanta stelo de la ses koloraj

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

sunoj, sed ĝi subeniris malrapide tra la aero—tiom malrapide ke unue ĝi apenaŭ ŝajnis moviĝi.

La homamaso staris senmove kaj atendis. Nenion alian ili povis fari, ĉar foriri kaj forlasi tiun strangan vidaĵon estus neeble; nek ili povus iel rapidigi ĝian falon. La terinfanoj estis nerimarkataj, ĉar ili estis preskaŭ same altaj kiel tipaj Mangabuoj, kaj la ĉevalo restis en la Domo de la Magiisto, kun Heŭreka dormanta sur la benko de la kaleŝo.

Iom post iom la balono kreskis, kio pruvis ke ĝi surgrundiĝas sur la Landon de la Mangabuoj. Doroteon surprizis trovi kiom pacienca estas la popolo, ĉar ŝia propra koreto batadis rapide pro ekscitiĝo. Balono signifis por ŝi novan veninton de la surfaco de la tero, kaj ŝi esperis ke la veninto estos persono kapabla helpi ŝin kaj Zebon kontraŭ iliaj problemoj.

Post horo la balono estis sufiĉe proksima por ke ŝi povu vidi korbon pendantan de ĝi; post du horoj ŝi povis vidi kapon rigardantan trans la flankon de la korbo; post tri horoj la granda balono malrapide subiĝis sur la grandan placon sur kiu ili staris kaj haltis sur la vitra pavimo.

Malgranda viro saltis el la korbo, deprenis sian ĉapelon, kaj riverencis tre gracie al la aro da

La Alveno de la Sorĉisto

Mangabuoj ĉirkaŭ li. Li estis tre maljuna vireto, kaj lia kapo estis longa kaj tute kalva.

“Nu,” kriis Doroteo, mire, “jen Oz!”

La vireto rigardis ŝin kaj ŝajnis tiom surprizita kiom ŝi mem. Sed li ridetis kaj riverencis respondante:

“Jes, kara; mi estas Oz, la Granda kaj Terura. He? Kaj vi estas malgranda Doroteo, de Kansas. Mi bone memoras vin.”

“Kiu estas?” flustris Zeb al la knabino.

“La mirinda Sorĉisto de Oz. Ĉu vi ne aŭdis pri li?”

Ĝuste tiam la viro kun la stelo venis kaj staris antaŭ la Sorĉisto.

“Sinjoro,” diris li, “kial vi estas ĉi tie, en la Lando de la Mangabuoj?”

“Mi ne sciis kies lando ĝi estas, mia filo,” respondis la alia, agrable ridetante; “kaj, tute honeste, mi ne intencis viziti vin kiam mi komencis. Mi loĝas sur la tero, moŝto, kaj tio estas multe pli bona ol loĝi en ĝi; sed hieraŭ mi supreniris en balono, kaj kiam mi subeniris mi falis en grandan fendon en la tero, kaŭzitan de tertremo. Mi jam ellasis tiom da gaso el mia balono ke mi ne povis releviĝi, kaj post kelkaj minutoj la tero fermiĝis super mia kapo. Do mi plu malsupreniris ĝis mi atingis ĉi tiun lokon, kaj se vi montros al mi vojon por eliri, mi volonte foriros. Mi

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

bedaŭras ĝeni vin; sed ne estis eviteble.”

La Princo atente aŭskultis. Diris li:

“Ĉi tiu infano, kiu venis de la krusto de la tero, kiel vi, nomis vin Sorĉisto. Ĉu Sorĉisto ne estas iom simila al Magiisto?”

“Eĉ pli bona,” respondis Oz, rapide. “Unu Sorĉisto valoras tri Magiistojn.”

“Ha, vi pruvos tion,” diris la Princo. “Ni, la Mangabuoj, havas, nuntempe, unu el la plej mirindaj Magiistoj kiuj iam plukiĝis de arbusto; sed li foje eraras. Ĉu vi foje eraras?”

“Neniam!” deklaris la Sorĉisto, aŭdace.

“Ho, Oz!” diris Doroteo; “vi multe eraris kiam vi estis en la eksterordinara Lando Oz.”

“Absurdaĵo!” diris la vireto, ruĝiĝante—kvankam ĝuste tiam radio de viola sunlumo lumigis lian rondan vizaĝon.

“Venu kun mi,” diris la Princo al li. “Mi volas ke vi renkontu nian Magiiston.”

Al la Sorĉisto ne plaĉis tiu invito, sed li ne povis rifuzi ĝin. Do li sekvis la Princon en la grandan kupolhavan halon, kaj Doroteo kaj Zeb sekvis ilin, kaj la grego da homoj ankaŭ eniris.

Jen la dorna Magiisto sidanta sur sia moŝta seĝo, kaj kiam la Sorĉisto vidis lin li komencis ridi, iom komike.

La Alveno de la Sorĉisto

“Kia absurdaspekta ulo!” li diris.

“Eble li aspektas absurda,” diris la Princo, per sia trankvila voĉo; “sed li estas bonega Magiisto. Ĝenas min nur ke li tiom ofte eraras.”

“Mi neniam eraras.” respondis la Magiisto.

“Antaŭ nur nelonge vi diris al mi ke ne plu okazos Pluvo de Ŝtonoj nek de Homoj,” diris la Princo.

“Nu, kio eraras?”

“Jen nova persono veninta el la aero, kio pravas ke vi eraris.”

“Unu persono ne estas homoj”, diris la Magiisto. “Se du venus el la ĉielo vi eble pravus dirante ke mi eraris; sed se neniu alia aperos, mi insistos ke mi pravis.”

“Vere lerte,” diris la Sorĉisto, jesante per sia kapo kvazaŭ plaĉite. “Min ĝojigas trovi ĉarlatanojn interne de la tero, same kiel sur ĝia surfaco. Ĉu iam vi laboris en cirko, frato?”

“Ne,” diris la Magiisto.

“Vi profite aniĝu al cirko,” deklaris la vireto serioze. “Mi estas ano de la Grandaj Kunigitaj Spektakloj de Bailum & Barney—tri ringoj en unu tendo kaj menaĝerio ĉe la flanko. Tre bona grupo, mi certigas al vi.”

“Kion vi faras?” demandis la Magiisto.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Mi supreniras en balono, kutime, por logi rigardontojn al la cirko. Sed ĵus okazis al mi malbona sperto: mi malsuprenvenis el la ĉielo, maltrafis la solidan teron, kaj surgrundiĝis pli malalte ol mi intencis. Sed ne gravas. Ne ĉiu homo havas oportunon vidi vian Landon de la Gabazuoj.”

“Mangabuoj,” diris la Magiisto, korektante lin. “Se vi estas Sorĉisto vi devus kapabli ĝuste nomi onin.”

“Ho, mi estas Sorĉisto; ne dubu pri tio. Tiel bona Sorĉisto kiel vi estas Magiisto.”

“Mi ankoraŭ ne scias tion,” diris la alia.

“Se vi povos pruvi ke vi estas pli bona,” diris la Princo al la vireto, “mi faros vin Ĉefsorĉisto de ĉi tiu regno. Alie—”

“Kio okazos alie?” demandis la Sorĉisto.

“Mi malebligos vian pluan vivadon, kaj mi malpermesos ke oni plantu vin,” respondis la Princo.

“Tio ne ŝajnas vere plaĉa,” diris la vireto, rigardante la stelhavanton maltrankvile. “Sed ne gravas. Mi superos Pikulaĉon, facile.”

“Mi nomiĝas Gŭig,” diris la Magiisto, turnante siajn senkompatajn, kruelajn okulojn al sia rivalo. “Imitu la magion kiun mi faros.”

Li skuetis dornan manon kaj tuj aŭdiĝis la tintado de sonoriletoj ludantaj dolĉan muzikon. Tamen, ne

La Alveno de la Sorĉisto

grave kien ŝi rigardis, Doroteo ne povis trovi sonorilojn en la granda vitra halo.

La Mangabua popolo aŭskultis, sed ne tre interesiĝis. Ĝüg kutimis fari tian sonigon por pruvi ke li estas magiisto.

Nun estis la vico de la Sorĉisto, do li ridetis al la rigardantoj kaj petis:

“Iu bonvolu prunti al mi ĉapelon.”

Neniu pruntis, ĉar la Mangabuoj ne uzis ĉapelojn, kaj Zeb perdis la sian, iel, dum sia flugo tra la aero.

“Ahem!” diris la Sorĉisto, “iu bonvolu prunti al mi poŝtukon.”

Sed ili ankaŭ ne havis poŝtukojn.

“Bone,” komentis la Sorĉisto. “Do mi uzos mian propran ĉapelon. Nun, afablaj rigardantoj, atentu zorge. Rimarku ke nenio estas kaŝita en mia maniko nek sur mia korpo. Ankaŭ mia ĉapelo estas tute malplena.” Li deprenis sian ĉapelon kaj renversis ĝin, fortante skuante ĝin.

“Mi rigardu,” diris la Magiisto.

Li prenis la ĉapelon kaj zorge ekzamenis ĝin, kaj poste redonis ĝin al la Sorĉisto.

“Nun,” diris la vireto, “mi kreos ion el nenio.”

Li metis sian ĉapelon sur la vitran plankon, transmavis sian manon, kaj post tio forprenis la

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

ĉapelon; vidiĝis malgranda blanka porketo ne pli granda ol muso, kiu komencis ĉirkaŭkuradi tien kaj tien kaj muĝeti kaj krieti per akra voĉeto.

La popolo rigardis intense, ĉar ili antaŭ tiam neniam vidis porkon, nek grandan nek malgrandan. La Sorĉisto etendis siajn manojn, kaptis la besteton, kaj tenante ĝian kapon per dikfingro kaj ordinara fingro kaj ĝian voston per la alia dikfingro kaj ordinara fingro, li disŝiris ĝin, kaj tuj ĉiu el la du partoj fariĝis tuta, aparta porketo.

La metis unu el ili sur la plankon, tiel ke ĝi povis ĉirkaŭkuradi, kaj disŝiris la alian, tiel ke estis tri porketoj; kaj ankoraŭ unu el tiuj estis disŝirita, tiel ke estis kvar porketoj. La Sorĉisto plu faris tion ĝis naŭ porketoj kuradis antaŭ liaj piedoj, krietante kaj muĝetante tre komike.

“Nun,” diris la Sorĉisto de Oz, “kreinte ion el nenio, mi refaros nenion el io.”

Dirinte tion li kaptis du porketojn kaj kunpuŝis ilin, tiel ke ili fariĝis nur unu. Post tio li kaptis alian porketon kaj puŝis ĝin en la unuan, kaj ĝi malaperis. Simile, unu post la alia, la naŭ porketoj estis kunpuŝitaj ĝis restis nur unu besteto. Tiun la Sorĉisto metis sub sian ĉapelon kaj mistike signis super ĝi. Kiam li deprenis sian ĉapelon, la lasta porketo estis

La Alveno de la Sorĉisto

tute malaperinta.

La vireto riverencis al la silenta grego kiu rigardis lin, kaj post tio la Princo diris, per sia malvarma, trankvila voĉo:

“Vi vere estas mirinda Sorĉisto, kaj via potenco estas pli granda ol tiu de mia Magiisto.”

“Li ne longe restos mirinda Sorĉisto,” komentis Gŭig.

“Kial ne?” demandis la Sorĉisto.

“Ĉar mi ĉesigos vian spiradon,” estis la respondo. “Mi rimarkas ke vi estas kurioze konstruita, kaj ke se vi ne spiras vi ne povas vivi.”

La vireto ŝajnis maltrankvila.

“Kiom da tempo vi bezonos por ĉesigi mian spiradon?” li demandis.

“Ĉirkaŭ kvin minutojn. Mi komencos nun. Zorge rigardu min.”

Li komencis fari strangajn signojn kaj gestojn al la Sorĉisto; sed la vireto ne longe rigardis lin. Anstataŭe, li tiris ledan ujon el sia poŝo kaj prenis el ĝi plurajn akrajn tranĉilojn, kiujn li kunigis, unu post la alia, ĝis ili fariĝis longa glavo. Li almetis tenilon, sed jam spirado estis tre malfacila por li, ĉar la sorĉo de la Magiisto komencis efiki.

Do la Sorĉisto ne perdis pli da tempo, sed saltante

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

antaŭen li levis la akran tranĉilon, svingis ĝin unu-dufoje ĉirkaŭ sian kapon, kaj forte tranĉis per bato kiu dividis la korpon de la Magiisto en precize du egalajn partojn.

Doroteo kriis kaj kredis ke ŝi vidis fiaĉan rezulton; sed dum la du partoj de la Magiisto aparte falis sur la plankon ŝi vidis ke en li tute ne estas ostoj aŭ sango, kaj ke la tranĉita parto de li aspektas tre simila al brasiko aŭ terpomo.

“Li estas vegetala!” kriis la Sorĉisto, miroplene.

“Kompreneble,” diris la Princo. “Ĉiu estas vegetala, en ĉi tiu lando. Ĉu vi ne estas ankaŭ vegetala?”

“Ne,” respondis la Sorĉisto. “Ĉiuj homoj sur la surfaco de la tero estas viandaj. Ĉu via Magiisto mortos?”

“Certe, sinjoro. Li jam mortis, kaj li velkos tre rapide. Do ni devos planti lin tuj, por ke aliaj Magiistoj kresku sur lia arbusto,” pludiris la Princo.

“Kion signifas tio?” demandis la Sorĉisteto, tre konfuzite.

“Se vi akompanos min al niaj publikaj ĝardenoj,” respondis la Princo, “mi klarigos al multe pli facile ol ĉi tie la misterojn de nia Vegetala Regno.”

LA SORCÏSTO TRANÇIS LA MAGIISTON EN DU PARTOJN.

LA VEGETALA REGNO

NTAŬ ol akompani lin, la Sorĉisto viŝis la malsekon de sia glavo kaj dispecigis ĝin kaj remetis la pecojn en la ledan ujon. Post tio, la viro kun la stelo ordonis ke kelkaj el la popolo portu la du partojn de la Magiisto al la publikaj ĝardenoj.

Jaĉjo ekleviis siajn orelojn kiam li aŭdis ke ili iros al la ĝardenoj, kaj volis akompani ilin, kredante ke eble li trovos ion taŭgan por manĝo; do Zeb mallevis la kovrilan tegmenton de la kaleŝo kaj invitis la Sorĉiston kunveturi. La benko estis pli ol sufiĉe granda por la malgranda vireto kaj la du infanoj, kaj kiam Jaĉjo komencis forpaŝi el la halo la katido saltis sur lian dorson kaj sidis tie tute kontente.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

Do la procesio moviĝis tra la stratoj, unuaj estis la portantoj de la Magiisto, sekvis la Princo, post li estis Jaĉjo tiranta la kaleŝon en kiu estis la fremduloj, kaj lasta estis la grego da homoj sen koroj kiuj nek povis rideti nek sulki la frunton.

En la vitra urbo estis pluraj tre bonaj stratoj, ĉar tre multaj personoj loĝis en tiu urbo; sed trairinte ilin la procesio atingis larĝan ebenaĵon kovritan per ĝardenoj kaj akvumatan de multaj belaj riveretoj kiuj trafluis ĝin. Padoj trairis la ĝardenojn, kaj trans kelkajn riveretojn kondukis ornamaj vitraj pontoj.

Doroteo kaj Zeb nun eliris la kaleŝon kaj marŝis apud la Princo, por pli bone vidi kaj ekzameni la florojn kaj plantojn.

“Kiu konstruis la belajn pontojn?” demandis la knabineto.

“Neniu konstruis ilin,” respondis la viro kun la stelo. “Ili kreskas.”

“Kurioze,” diris ŝi. “Ĉu ankaŭ kreskis la vitraj domoj en via urbo?”

“Kompreneble,” li respondis. “Sed necesis multaj jaroj por ke ili kresku tiom grandaj kaj belaj kiel nun. Tial ni tiom koleras pro la Pluvo de Ŝtonoj veninta por rompi niajn turojn kaj fendi niajn tegmentojn.”

“Ĉu vi ne povas ripari ilin?” ŝi demandis.

La Vegetala Regno

“Ne; sed ili perkreske reboniĝos, post iom da tempo, kaj ni devos atendi tion.”

Ili unue trairis multajn belajn florĝardenojn, kiuj kreskis plejproksime al la urbo; sed Doroteo apenaŭ povis rekoni kiaspecaj floroj kreskas, ĉar la koloroj konstante ŝanĝiĝis pro la ŝanĝiĝantaj lumoj de la ses sunoj. Floro estis palruĝa dum unu sekundo, blanka dum la sekva, kaj poste blua aŭ flava; kaj estis same kiam ili atingis la plantojn, kiuj havis larĝajn foliojn kaj kreskis tre proksime al la tero.

Kiam ili paŝis sur herba kampo Jaĉjo tuj malsupren etendis sian kapon kaj komencis mordeti.

“Bela lando, ĉu,” li gumblis, “kie respektinda ĉevalo devas manĝi ruĝetan herbon!”

“Violan,” diris la Sorĉisto, kiu estis en la kaleŝo.

“Nun ĝi estas blua,” plendis la ĉevalo. “Efektive, mi manĝas ĉielarkaspektan herbaron.”

“Kia estas la gusto?” demandis la Sorĉisto.

“Efektive tute ne malbona,” diris Jaĉjo. “Se ili donos al mi multon, mi ne plendos pro ĝia koloro.”

La grupo jam atingis ĵuse plugitan kampon, kaj la Princo diris al Doroteo:

“Jen kie ni plantas.”

Pluraj Mangabuoj antaŭenvenis kun vitraj spadoj kaj fosis truon en la tero. Post tio ili enmetis la du

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

partojn de la Magiisto kaj kovris lin. Kaj post tio aliaj personoj alportis akvon de rivereto kaj akvumetis la teron.

“Li ĝermos tre baldaŭ,” diris la Princo, “kaj kreskinte fariĝos granda arbusto, de kiu ni iam povos pluki plurajn tre bonajn magiistojn.”

“Ĉu via tuta popolo kreskas sur arbustoj?” demandis la knabo.

“Certe,” estis la respondo. “Ĉu la tuta popolo ne kreskas sur arbustoj en la loko el kie vi venis, sur la ekstero de la tero?”

“Mi neniam vidis ion tian.”

“Vere strange! Sed se vi akompanos min al unu el niaj popolĝardenoj mi montros al vi kiel ni kreskas en la Lando de la Mangabuoj.”

Evidentiĝis ke tiuj stranguloj, kvankam ili povis marŝi tra la aero tute facile, kutime moviĝis sur la tero laŭ la ordinara maniero. Ne estis ŝtuparoj en iliaj domoj, ĉar ili ne bezonis ŝtupojn, sed sur ebenaĵo ili kutime marŝis same kiel ni.

La grupeto de fremduloj nun sekvis la Princon trans ankoraŭ kelkajn vitrajn pontojn kaj laŭ pluraj padoj ĝis ili atingis ĝardenon ĉirkaŭitan de alta heĝo. Jaĉjo rifuzis foriri el la kampo de herbaro, kie li fervore manĝadis; do la Sorĉisto grimpis el la kaleŝo

La Vegetala Regno

kaj akompanis Zebon kaj Doroteon, kaj la katido sekvis ĝentile iliajn kalkanumojn.

Trans la heĝo ili trovis multajn vicojn de grandaj kaj belaj plantoj kun larĝaj folioj kurbiĝantaj ĝis la pintoj preskaŭ atingis la teron. En la centro de ĉiu planto kreskis delikate vestita Mangabuo, ĉar la vestoj de tiuj uloj kreskis sur ili kaj estis parto de iliaj korpoj.

La kreskantaj Mangabuoj estis ĉiadimensiaj, de la burĝono kiu ĵus fariĝis eta bebo ĝis la plenkreska kaj preskaŭ matura viro aŭ virino. Sur kelkaj arbustoj videblis ŝoso, burĝono, bebo, duone kreskinta persono kaj matura; sed eĉ tiuj kiuj estis pretaj por plukiĝi estis senmovaj kaj silentaj, kvazaŭ senvivaj. Tio komprenigis Doroteon pri kial ŝi trovis neniujn infanojn inter la Mangabuoj, kion ĝis nun ŝi tute ne povis klarigi al si.

“Niaj homoj akiras sian veran vivon nur kiam ili forlasas la arbustojn,” diris la Princo. “Rimarku ke ĉiu estas konektita al sia planto ĉe la plandumoj, kaj kiam ili estis plene maturaj estas facile apartigi ilin de la tigoj kaj tuj ili ekkapablas moviĝi kaj paroli. Du dum ilia kreskado oni ne povas diri ke ili vere vivas, kaj oni devas pluki ilin por ke ili fariĝu bonaj civitanoj.”

“Kiom da jaroj oni vivas, post la plukiĝo?” demandis Doroteo.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Dependas de kiom atente ni prizorgas nin,” li respondis. “Se ni restas malvarmetaj kaj malseketaj, kaj ne akcidentas, ni ofte vivas kvin jarojn. Mi plukiĝis antaŭ pli ol ses jaroj, sed nia familio estas fama pro sia nekutime longa vivperiodo.”

“Ĉu vi manĝas?” demandis la knabo.

“Manĝas! Neniel. Niaj korpoj estas tute solidaj, kaj ne bezonas manĝi, ne pli ol bezonas terpomo.”

“Sed terpomoj kelkfoje ŝprosas,” diris Zeb.

“Ankaŭ ni, kelkfoje,” respondis la Princo; “sed oni opinias tion granda misfortuno, ĉar oni devas tuj planti nin.”

“Kie vi kreskis?” demandis la Sorĉisto.

“Mi montros al vi,” estis la respondo. “Ĉi tien, mi petas.”

Li kondukis ilin en alian pli malgrandan heĝan rondon, kie kresis unu granda kaj bela arbusto.

“Ĉi tiu,” diris li, “estas la Reĝa Arbusto de la Mangabuoj. Ĉiuj niaj Princoj kaj Regantoj kreskas sur ĉi tiu unika arbusto ekde la fono de la tempo.”

Ili staris antaŭ ĝi dum silenta admirado. Sur la centra tigo staris preta la figuro de knabino tiom belege formita kaj kolorita kaj kun tiom gracia esprimo en siaj delikataj konturoj ke Doroteo kredis ke ŝi neniam vidis tiom dolĉan kaj allogan ulon dum sia tuta vivo. La robo

La Vegetala Regno

de la knabino estis mola kiel sateno kaj abundaj, delikataj puntaspektaj linioj ornamis la bruston kaj manikojn. Ŝia haŭto estis fajna kaj glata kiel polurita eburo, kaj ŝia sinteno esprimis kaj dignon kaj gracion.

“Kiu estas?” demandis la Sorĉisto, scivoleme.

La Princo ĝis nun rigardadis fikse la knabinon sur la arbusto. Nun li respondis, kaj estis nuanco de maltrankvileco en liaj malvarmaj tonoj:

“Ŝi estas la Registo kiu sekvos min, ĉar ŝi estas Reĝa Princino. Kiam ŝi fariĝos tute matura mi devos cedi la suverenecon de la Mangabuoj al ŝi.”

“Ĉu ŝi ne estas jam tute matura?” demandis Doroteo.

Li hezitis.

“Ne tute,” diris li, finfine. “Nur post pluraj tagoj ŝi bezonos plukiĝi, almenaŭ tiel mi taksas la aferon. Mi tute ne fervoras cedi mian oficon kaj plantiĝi, certu pri tio.”

“Verŝajne ne,” deklaris la Sorĉisto, per kapgesto indikante sian komprenon.

“Jen unu el la plej malagrablaj partoj de niaj vegetalaj vivoj,” pludiris la Princo, ĝemante, “ke dum ni estas tute plejkapablaj ni devas cedi al aliaj, kaj kovriĝi en la tero por ŝprosi kaj kreski kaj naski aliajn homojn.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Mi certas ke la Princino estas preta por plukiĝo,” asertis Doroteo, dum ŝi atente rigardis la belan knabinon sur la arbusto. “Ŝi jam estas plej perfekta.”

“Ne gravas,” respondis la Princo, tre rapide, “ŝi povos atendi ankoraŭ kelkajn tagojn, kaj estas plej bone ke mi mem regu por ke mi povu taŭge malestigi vin, fremdulojn kiuj venis neinvitite al nia lando kaj estas tuj priagendaj.”

“Kiel vi pritraktos nin?” demandis Zeb.

“Pri tio mi ankoraŭ ne plene decidis,” estis la respondo. “Mi kredas ke mi daŭrigos ĉi tiun Sorĉiston ĝis nova Magiisto estos preta, ĉar li ŝajnas tre lerta kaj eble estos utila por ni. Sed vi aliaj estas iel detruendaj, kaj ne eblos planti vin, ĉar mi ne volas ke ĉevaloj kaj katoj kaj viandaj personoj kresku tra la tuta lando.”

“Ne ĝenu vin,” diris Doroteo. “Mi certas ke ni ne kreskus sub la tero.”

“Sed kial detruu miajn amikojn?” demandis la malgranda Sorĉisto. “Kial ne lasi ilin vivi?”

“Ne decas ke ili estu ĉi tie,” respondis la Princo. “Ili tute ne rajtas esti interne de la tero.”

“Ni ne petis veni ĉi tien; ni falis,” diris Doroteo.

“Tio ne senkulpigas vin,” deklaris la Princo, malvarmatone.

La infanoj rigardis unu la alian perplekse, kaj la

La Vegetala Regno

Sorĉisto ĝemis. Heŭreka frotis sian vizaĝon per piedo kaj diris per sia mallaŭta, ronrona voĉo:

“Li ne bezonos detrui *min*, ĉar se mi ne baldaŭ manĝos mi mortos pro malsato, kaj li ne plu bezonos ĝeni sin pri mi.”

“Se li plantus vin, eble kreskus katarioj,” proponis la Sorĉisto.

“Ho, Heŭreka! Eble ni povos trovi por vi kelkajn laktariojn por ke vi manĝu,” diris la knabo.

“Fu!” minactonis la katido; “mi ne tuŝus tiajn aĉaĵojn!”

“Vi ne bezonas lakton, Heŭreka,” komencis Doroteo; “vi jam estas sufiĉe kreskinta por manĝi ian ajn nutraĵon.”

“Se kie ĝi estas?” diris Heŭreka.

“Ankaŭ mi malsatas,” diris Zeb. “Sed mi rimarkis kelkajn fragojn kiuj kreskas en unu el la ĝardenoj, kaj kelkajn melonojn aliloke. Ĉi tiuj homoj ne manĝas tiaĵojn, do eble dum ni retreniros ili permesos ke ni manĝu ilin.”

“Ne gravas via malsato,” interrompis la Princo. “Post nur kelkaj minutoj mi ordonos ke vi detruiĝu, do vi ne bezonos detrui niajn belajn melonplantojn kaj berarbustojn. Sekvu min, mi petas, por renkonti vian finon.”

DOROTEO
PLUKAS
LA
PRINCINON

IUTEME la vortoj de la malvarma kaj malseka vegetala Princo ne tre komfortigis, kaj dum li parolis li turnis sin kaj foriris. La infanoj, malgajaj kaj malfeliĉaj, pretis sekvi lin sed la Sorĉisto delikate tuŝis la ŝultron de Doroteo.

“Atendu!” li flustris.

“Kial?” demandis la knabino.

“Ni pluku la Reĝan Princinon,” diris la Sorĉisto. “Mi certas ke ŝi estas tute matura, kaj tuj kiam ŝi vivos ŝi estos la Reganto, kaj eble ŝi traktos nin pli agrable ol intencas tiu senkora Princo.”

“Jes!” krietis Doroteo, fervore. “Ni pluku ŝin dum ni havas oportunon, antaŭ ol la viro kun la stelo revenos.”

Doroteo Plukas la Princinon

Do kune ili klinis sin super la grandan arbuston kaj ĉiu el ili prenis unu manon de la bela Princino.

“Tiru!” kriis Doroteo, kaj dum ili tiris la reĝa damo klinis sin al ili kaj la tigo rompiĝis kaj apartiĝis de ŝiaj piedoj. Ŝi tute ne estas multepeza, do la Sorĉisto kaj Doroteo sukcesis delikate mallevi ŝin al la tero.

La bela ulo tuj viŝis siajn okulojn per siaj manoj, ordigis vagintan harbuklon kiu estis misaranĝita, kaj ĉirkaŭrigardinte la ĝardenon gracie riverencis al la ĉeestantoj kaj diris, per dolĉa sed unutona voĉo:

“Mi multe dankas vin.”

“Ni salutas vian Reĝan Moŝton!” kriis la Sorĉisto, klinante sin kaj kisante ŝian manon.

Ĝuste tiam la voĉo de la Princo aŭdiĝis, li kriis ke ili rapidu, kaj post momento li revenis, sekvate de multaj regatoj.

Tuj la Princino turniĝis por rigardi lin, kaj kiam li vidis ke ŝi estis plukita la Princo ekhaltis tremante.

“Sinjoro,” diris la Reĝa Damo, tre digne, “vi forte mistraktis min, kaj eĉ plu mistraktus min se ĉi tiuj fremduloj ne savus min. Mi estis preta por plukiĝo dum la tuta pasinta semajno, sed ĉar vi estis egoisma kaj deziris daŭrigi vian kontraŭleĝan regadon, vi lasis min stari silente sur mia arbusto.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Mi ne sciis ke vi jam maturiĝis,” respondis la Princo, mallaŭtavoĉe.

“Donu al mi la Stelon de Reĝeco!” ŝi ordonis.

Malrapide li prenis la brilantan stelon de sia propra brovo kaj metis ĝin sur tiun de la Princino. La tuta popolo riverencis antaŭ ŝi, kaj la Princo turnis sin kaj formarĝis sola. Kio okazis al li poste, niaj amikoj neniam sciis.

La Mangabua popolo nun aranĝis sin kiel procesion kaj marĝis direkte al la vitra urbo por eskorti la novan regantinon al ŝia palaco kaj por okazigi la ceremoniojn taŭgajn por la evento. Sed kvankam la procesia popolo marĝis sur la tero la Princino marĝis en la aero tuj super iliaj kapoj, por montri ke ŝi estas supera kaj pli honorinda ol siaj regatoj.

Neniu nun laŭŝajne atentis la fremdulojn, do Doroteo kaj Zeb kaj la Sorĉisto lasis la grupon forpasi kaj poste promenis solaj en la vegetalajn ĝardenojn. Ili ne serĉis transmarĝi la pontojn trans la riveretojn, sed kiam ili atingis rivereton ili paŝis alten kaj marĝis en la aero al la alia flanko. Por ili tio estis tre interesa sperto, kaj Doroteo diris:

“Kial ni povas tiom facile marĝi en la aero?”

“Eble,” respondis la Sorĉisto, “estas ĉar ni tiom

Doroteo Plukas la Princinon

proksimas al la centro de la tero, kie la efiko de gravito estas tre malgranda. Sed mi rimarkis ke multaj kuriozaj eventoj okazas en felandoj.”

“Ĉu ĉi tiu estas felando?” demandis la knabo.

“Kompreneble jes,” respondis Doroteo, senhezite. “Nur en felando estus veg’talaj homoj; kaj nur en felando povus Heŭreka kaj Jaĉjo paroli kiel ni.”

“Vere,” diris Zeb, penseme.

En la vegetalaj ĝardenoj ili trovis la fragojn kaj melonojn, kaj plurajn aliajn nekonatajn sed bongustegajn fruktojn, kiujn ili manĝis avide. Sed la katido konstante postulis de ili lakton aŭ viandon, kaj finomis la Sorĉiston ĉar li ne povis per magio venigi al ŝi teleron da lakto.

Dum ili sidis sur la herbo rigardante Jaĉjon, kiu ankoraŭ okupadis sin per manĝado, Heŭreka diris:

“Mi tute ne kredas ke vi estas Sorĉisto!”

“Vi pravas,” respondis la vireto, “vi plene pravas. Plej ĝuste parolante, mi devas agnoski ke mi ne estas Sorĉisto, nur ĉarlatano.”

“La Sorĉisto de Oz estas ĉarlatano jam de la komenco,” akordis Doroteo. “Mi konas lin jam de tre longe.”

“Se estas tiel,” diris la knabo, “kiel li povis fari tiun mirigan trukon per la naŭ porketoj?”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Ne scias,” diris Doroteo, “sed certe estis trompo.”

“Tute vere,” deklaris la Sorĉisto, kapjesante al ŝi. “Necesis trompi tiun malbelan Magiiston kaj la Princon, kaj ankaŭ ilian stultan popolon; sed mi volonte agnoskas antaŭ vi, miaj amikoj, ke ja estis nur truko.”

“Sed mi vidis la porketojn per miaj propraj okuloj!” kriis Zeb.

“Ankaŭ mi,” ronronis la katido.

“Jes ja,” respondis la Sorĉisto. “Vi vidis ilin ĉar ili ekzistas. Ili estas en mia interna poŝo nun. Sed kiam mi disŝiris ilin kaj rekunmetis ilin, tio estis nur mantruko.”

“Ni vidu la porkojn,” diris Heŭreka, fervore.

La vireto zorge palpis en sia poŝo kaj eltiris la porketojn, metante ilin sur la herbon, unu post la alia, kie ili ĉirkaŭkuradis kaj manĝetis la maldikajn foliojn.

“Ankaŭ ili malsatas,” li diris.

“Ho, karaj bestetoj!” kriis Doroteo, prenante kaj karesante unu el ili.

“Atentu!” diris la porketo, per krio, “vi tropremas min!”

“Nekredeble!” murmuris la Sorĉisto, rigardante siajn bestetojn tre surprizite. “Ili vere parolas!”

Doroteo Plukas la Princinon

“Bonvolu, ĉu mi rajtas manĝi porketon?” demandis la katido, per pleda voĉo. “Mi ege masatas.”

“Nu, Heŭreka!” diris Doroteo, riproĉe, “kia kruela demando! Estus fie manĝi tiujn karajn etulojn.”

“Nepre jes!” muĝetis alia porketo, rigardante la katidon malkviete; “katoj estas tre kruelaj.”

“Mi ne estas kruela,” respondis la katido, oscedante. “Nur malsata.”

“Vi ne rajtas manĝi miajn porketojn, eĉ se vi mortas pro malsato,” deklaris la vireto, per tre severtona voĉo. “Mi havas nenion alia per kio pruvi ke mi estas sorĉisto.”

“Kiel ili fariĝis tiom etaj?” demandis Doroteo. “Mi neniam antaŭe vidis tiom etajn porkojn.”

“Ili venas de la Insulo Malgrand-Et,” diris la Sorĉisto, “kie ĉio estas malgranda ĉar ĝi estas malgranda insulo. Ŝipisto portis ilin al Los Angeles kaj mi pagis al li naŭ cirkobiletajn por ili.”

“Sed kion mi manĝos?” ploregis la katido, sidante antaŭ Doroteo kaj plede rigardante ŝian vizaĝon. “Ne estas bovinoj ĉi tie, por doni lakton; nek musoj, nek eĉ lokustoj. Kaj se mi ne povos manĝi la porketojn, kial ne tuj plantu min por kreskigi katenojn?”

“Mi kredas,” diris la Sorĉisto, “ke estas fiŝoj en ĉi tiuj riveretoj. Ĉu al vi plaĉas fiŝoj?”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Fiŝoj!” kriis la katido. “Ĉu al mi plaĉas fiŝoj? Ho, ili estas pli bonaj ol porketoj—eĉ ol lakto!”

“Do eble mi povos kapti kelkajn por vi,” diris li.

“Sed ĉu ili ne estos veg’talaj, same kiel ĉio ĉi tie?” demandis la katido.

“Mi kredas ke ne. Fiŝoj ne estas bestoj, kaj ili estas malvarmaj kaj malsekaj kiel la vegetaloj mem. Ekzistas neniu kaŭzo, laŭ mia kompreno, ke ili ne ekzistu en la akvoj de ĉi tiu stranga lando.”

Do la Sorĉisto fleksis pinglon kiel hokon kaj prenis el ŝia poŝo longan pecon de kordo kiel fiŝŝnuron. Kiel logilon li povis trovi nur brile ruĝan burĝonon de floro; sed li sciis ke estas facile trompi fiŝojn se io brila atentigas ilin; do li decidis provi la burĝonon. Ĵetinte la finon de la ŝnuro en la akvon de proksima rivereto li baldaŭ sentis subitan tiron kio indikis al li ke fiŝo mordis kaj estas kaptita per la fleksita pinglo; do la vireto retiris la ŝnuron kaj, efektive, la fiŝo venis kun ĝi kaj estis sekure lokigita sur la tero, kie ĝi komencis saltadi tre ekscitite.

La fiŝo estis dika kaj ronda, kaj ĝiaj skvamoj brilis kiel bele ĉizitaj juveloj dense kunmetitaj; sed mankis tempo por zorge ekzameni ĝin, ĉar Heŭreka saltis kaj kaptis ĝin inter siaj ungoj, kaj post nur kelkaj momentoj ĝi tute ne plu estis videbla.

EN LA GARDENO DE LA MANGABUOJ.

Doroteo Plukas la Princinon

“Ho, Heŭreka!” kriis Doroteo, “ĉu vi manĝis la ostojn?”

“Se ĝi havis ostojn, mi manĝis ilin,” respondis la katido, kontente, dum ĝi lavis sian vizaĝon post la manĝo. “Sed mi kredas ke tiu fiŝo ne havis ostojn, ĉar mi ne sentis ilin grati mian gorĝon.”

“Vi estis tre avida,” diris la knabino.

“Mi estis tre malsata,” respondis la katido.

La porketoj staris kunpremitaj en grupo, rigardante tiun scenon per timoplenaj okuloj.

“Katoj estas bestaĉoj!” diris unu el ili.

“Mi ĝojas ne esti fiŝo!” diris alia.

“Ne timu,” Doroteo murmuris, trankvilige, “mi ne permesos ke la katido damaĝu vin.”

Subite ŝi memoris ke en angulo de ŝia valizo estas unu-du biskvitoj restantaj el ŝia lunĉo en la trajno, kaj ŝi iris al la kaleŝo kaj elprenis ilin. Heŭreka altenŝovis sian nazon je tia manĝaĵo, sed la porketoj kriis ĝojoplene vidante la biskvitojn kaj rapidege englutis ilin.

“Nun ni reiru al la urbo,” proponis la Sorĉisto. “Se Jaĉjo sufiĉon manĝis de la ruĝeta herbo.”

La fiakro-ĉevalo, kiu paŝtis sin apude, levis sian kapon kun ĝemo.

“Mi volis manĝi multon dum mi havis oportunon,”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

diris li, “ĉar verŝajne estos longa atendo ĝis posta manĝo, en ĉi tiu stranga lando. Sed mi pretas foriri, nun, kiam ajn vi volas.”

Do, kiam la Sorĉisto remetis la porketojn en sian internan poŝon, kie ili kunpremis sin kaj endormiĝis, la trio grimpis en la kaleŝon kaj Jaĉjo komencis la reiron al la urbo.

“Kie ni loĝos?” demandis la knabino.

“Mi kredas ke mi transprenos la Domon de la Magiisto,” respondis la Sorĉisto; “ĉar la Princo diris, dum aŭskultis lia popolo, ke li restigos min ĝis ili plukos novan Magiiston, kaj la nova Princino nur supozos ke ni laŭrajte loĝas tie.”

Ili akceptis tiun planon, kaj kiam ili atingis la grandan placon Jaĉjo tiris la kaleŝon tra la pordegon de la kupolita halo.

“Ĝi ne aspektas tre hejmeca,” diris Doroteo, rigardante la senmeblan ĉambron. “Sed ĝi ja estas loĝejo.”

“Kial estas tiuj truoj supre?” demandis la knabo, indikante kelkajn malfermaĵojn proksimajn al la plejsupro de la kupolo.

“Ili aspektas pordoj,” diris Doroteo; “sed mankas ŝtuparoj por atingi ilin.”

“Vi forgesas ke ŝtuparoj ne estas bezonataj,”

Doroteo Plukas la Princinon

rimarkis la Sorĉisto. “Ni suprenmarŝu, por trovi kien kondukas la pordoj.”

Dirinte tion li komencis marŝi en la aeron cele al la altaj malfermaĵoj, kaj Doroteo kaj Zeb sekvis lin. Estis tia grimrado kiam oni spertas kiam oni marŝas supren laŭ monteto, kaj ili estis preskaŭ senspiraj kiam ili atingis la vicon de malfermaĵoj, kiujn ili trovis esti pordejoj lasantaj eniron en koridorojn en la supra parto de la domo. Post tiuj koridoroj ili trovis multajn malgrandajn ĉambrojn konektitajn al la koridoroj, kelkaj estis meblitaj per vitraj benkoj, tabloj kaj seĝoj. Sed tute mankis litoj.

“Eble ĉi tiuj homoj neniam dormas,” diris la knabino.

“Nu, ŝajne tute ne ekzistas nokto en ĉi tiu lando,” Zeb respondis. “Tiuj koloraj sunoj estas en precize la sama loko kie ili estis kiam ni alvenis, kaj se ne estas subsubiro ne povas esti nokto.”

“Tute vere,” konsentis la Sorĉisto. “Sed delonge mi ne dormas, kaj mi estas laca. Do mi intencas kuŝiĝi sur unu el tiuj malmolaj vitraj benkoj kaj dormeti.”

“Ankaŭ mi,” diris Doroteo, kaj ŝi elektis ĉambreton ĉe la fino de la koridoro.

Zeb reiris malsupren por maljungi Jaĉjon, kiu, kiam li trovis sin libera, ruliĝis kelkfoje kaj post tio

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

endormiĝis dum Heŭreka premis sin komforte al lia granda, osteca korpo. Post tio la knabo reiris al unu el la supraj ĉambroj, kaj malgraŭ la malmoleco de la vitra benko baldaŭ estis en la lando de dormo.

LA
MANGABUOJ
MONTRIGÂS
DANGĜERAJ

K

IAM la Sorĉisto vekiĝis la ses koloraj sunoj ankoraŭ briladis sur la Landon de la Mangabuoj same kiel ĉiam depost lia alveno. La vireto, bone dorminte, sentis sin ripozinta kaj refreŝigita, kaj rigardante tra la vitra muro de la ĉambro li vidis Zebon sidanta sur sia benko kaj oscedanta. Do la Sorĉisto eniris al li.

“Zeb,” diris li, “mia balono ne plu utilas en ĉi tiu stranga lando, do plejbone estos lasi ĝin sur la placo kien ĝi falis. Sed en la korbo estas kelkaj aĵoj kiujn mi volas gardi kun mi. Bonvolu venigi al mi mian valizon, du lanternojn, kaj skatolon da keroseno kiu estas sub la benko. Nenion alian en ĝi mi tre volas.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

Do la knabo volonte plenumis tiun taskon, kaj kiam li revenis Doroteo jam estis veka. Tiam la trio interkonsiliĝis por decidi kion nun fari, sed li ne povis elpensi metodon plibonigi ilian staton.

“Al mi ne plaĉas ĉi tiuj veg’talaj homoj,” diris la knabineto. “Ili estas malvarmaj kaj malrigidaj, kiaj ĝardena brasiko, malgraŭ ilia beleco.”

“Mi akordas kun vi. Estas ĉar mankas varma sango en ili,” komentis la Sorĉisto.

“Kaj ili ne havas korojn; do ili ne kapablas ami—eĉ ne sin mem,” deklaris la knabo.

“La Princino estas belaspekta,” daŭrigis Doroteo, penseme; “sed efektive ŝi ne multe plaĉas al mi. Se ekzistus alia loko al kiu ni povus iri, mi volonte irus tien.”

“Sed ĉu ja ekzistas alia loko?” demandis la Sorĉisto.

“Mi ne scias,” ŝi respondis.

Ĝuste tiam ili aŭdis la grandan voĉon de Jaĉjo la fiakro-ĉevalo voki ilin, kaj irinte al la pordejo kondukanta al la kupolo ili vidis la Princinon kaj gregon de ŝiaj regatoj enirintajn la Domon de la Magiisto.

Do ili malsupreniris por saluti la belan vegetalan virinon, kiu diris al ili:

“Mi konsultadis miajn konsilistojn pri vi vianduloj,

La Mangabuoj Montriĝas Danĝeraj

kaj ni decidis ke vi ne apartenas al la Lando de la Mangabuoj kaj devas malresti ĉi tie.”

“Kiel ni povos foriri?” demandis Doroteo.

“Nu, kompreneble vi ne povas foriri; do vi estas detruendaj,” estis la respondo.

“Kiel?” demandis la Sorĉisto.

“Ni ĵetos la tri homojn inter vi en la Ĝardenon de la Grimoplantoj,” diris la Princino, “kaj ili baldaŭ dispremos vin kaj glutos viajn korpojn por pligrandigi sin. La bestojn kiuj estas kun vi ni pelos al la montoj kaj metos en la Nigran Abismon. Tiam ne plu ekzistos en nia lando ĝiaj malbonvenaj vizitantoj.”

“Sed vi bezonas Magiiston,” diris la Sorĉisto, “kaj neniu el la kreskantaj estas jam sufiĉe matura por plukiĝo. Mi estas pli potenca ol ĉiu dornkovrita magiisto kiu iam kreskis en via ĝardeno. Kial detruu min?”

“Estas vere ke ni bezonas Magiiston,” agnoskis la Princino, “sed oni informis min ke unu el la niaj estos preta por plukiĝo post nur kelkaj tagoj, por anstataŭi Gūigon, kiun vi disdividis antaŭ ol li estis preta por plantiĝo. Ni vidu viajn artojn, kaj la sorĉojn kiujn vi kapablas. Post tio mi decidus ĉu aŭ ne detruu vin kun la aliaj.”

Je tio la Sorĉisto riverencis antaŭ la popolo kaj

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

ripetis sian trukon per kiu li aperigis la naŭ porketojn kaj remalaperigis ilin. Li faris tion vere tre lerte, kaj la Princino rigardis la strangajn porketojn kvazaŭ ili mirigis ŝin tiom kiom eblus mirigi vegetalan personon. Sed poste ŝi diris:

“Mi aŭdis pri tiu mirinda magio. Sed ĝi faras nenion valoran. Kion alian vi kapablas fari?”

La Sorĉisto strebis pensi. Li kunmetis la partojn de la tranĉa parto de sia glavo kaj starigis ĝin tre lerte sur la pinto de sia nazo. Sed eĉ tio ne kontentigis la Princinon.

Ĝuste tiam lia okulo ekvidis la lanternojn kaj la skatolon da keroseno kiujn Zeb alportis el la korbo de la balono, kaj tiuj ordinarajoj donis al li lertan ideon.

“Via Moŝto,” diris li, “mi nun pruvos mian magion per la kreo de du sunoj kiujn vi neniam antaŭe vidis; ankaŭ mi montros Detruiston multe pli timigan ol viaj Grimpoplantoj.”

Do li metis Doroteon unuflanken de si kaj la knabon aliflanken kaj metis lanternon sur ambaŭ iliajn kapojn.

“Ne ridu,” li flustris al ili, “ĉar tio ruinigus la imponon de mia magio.”

Post tio, tre digne kaj kun aspekto de granda graveco sur sia ĉifita vizaĝo, la Sorĉisto elprenis sian

“NUN, PRINCINO,” EKDIRIS LA SORCÏSTO.

La Mangabuoj Montriĝas Danĝeraj

skatoleton de alumetoj kaj fajrigis la du lanternojn. Ilia brilo estis tre malforta kompare kun la radiado de la ses grandaj koloraj sunoj; tamen ili brilis firme kaj klare. Tio multe imponis la Mangabuojn ĉar ili antaŭe neniam vidis lumon ne venintan rekte el iliaj sunoj.

Post tio la Sorĉisto verŝis flaketon de oleo el la ujo sur la vitran plankon, kie ĝi kovris larĝan surfacon. Kiam li fajrigis la oleon cent flamaj langoj ekbrulis, kaj la efekto estis vere impona.

“Nun, Princino,” ekdiris la Sorĉisto, “tiuj konsilistoj viaj kiuj volis ĵeti nin en la Ĝardenon de Grimpoplantoj paŝu en ĉi tiun lumocirklon. Se ili bone konsilis vin, kaj pravis, ili tute ne suferos damaĝon. Sed se iu konsilis vin erare, la lumo velkigos lin.”

Al la konsilistoj de la Princino tute ne plaĉis ĉi tiu provo; sed ŝi ordonis ke ili paŝu en la flamon kaj unu post la alia ili faris tion, kaj estis tiom bruligitaj ke baldaŭ la aero estis tute plena de odoro simila al tiu de rostitaj terpomoj. Kelkaj Mangabuoj falis kaj estis tirendaj el la fajro, kaj ĉiuj tiom velkis ke necesos tuj planti ilin.

“Sinjoro,” diris la Princino al la Sorĉisto, “vi estas pli potenca ol ĉiu Magiisto konita de ni. Ĉar estas evidente ke mia popolo miskonsilis min, mi ne ĵetos

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

vin, la tri homojn, en la timigan Ĝardenon de la Grimpoplantoj; sed necesos peli viajn bestojn en la Nigran Abismon en la monto, ĉar miaj regatoj tute ne povas toleri ilin ĉeeston.”

Al la Sorĉisto tiom plaĉis savi la du infanojn kaj sin ke li nenion diris kontraŭ tiu dekreto; sed post la foriro de la Princino kaj Jaĉjo kaj Heŭreka protestis ke ili ne volas iri en la Nigran Abismon, kaj Doroteo promesis fari ĉion eblan por savi ilin de tia sorto.

Dum du aŭ tri tagoj post tio—se ni nomas tagoj la periodojn inter dormoj, ĉar ne estis nokto por dividi la horojn en tagojn—niaj amikoj tute ne estis ĝenitaj. Ili eĉ estis permesataj pace loĝi en la Domo de la Magiisto kvazaŭ ĝi apartenus al ili, kaj vagi en la ĝardenoj serĉante manĝaĵojn.

Unufoje ili proksimiĝis al la barita Ĝardeno de la Grimpoplantoj, kaj marŝinte alten en la aero ili subrigardis ĝin tre interesate. Ili vidis aron da grimpoplantoj implikitaj kaj tordiĝantaj kaj kurniĝantaj kvazaŭ aro de grandaj serpentoj. Ĉion tuŝitan de la grimpoplantoj ili dispremis, kaj niaj aventurantoj vere dankis pro sia eskapo el la neceso ĵetiĝi inter ilin.

Kiam ajn la Sorĉisto endormiĝis li prenis la naŭ porketojn el sia poŝo kaj lasis ilin ĉirkaŭkuradi sur la

La Mangabuoj Montriĝas Danĝeraj

planko de lia ĉambro por amuzi sin kaj iom ekzerci sin; kaj unufoje ili trovis lian vitran pardon parte malfermita kaj promenis en la koridoron kaj post tio en la malsupran parton de la granda kupolo, marŝante tra la aero tiom facile kiel Heŭreka. Ili jam konis la katidon, do ili rapidis al kie ŝi kuŝas apud Jaĉjo kaj komencis petoladi kaj ludi kun ŝi.

La fiakro-ĉevalo, kiu neniam longe dormis seninterrompe, sidiĝis sur siaj koksoj kaj aprobe rigardis la porketojn kaj la katidon.

“Ne tro malmilde!” li vokis, kiam Heŭreka renversis dikan porketon per piedbato; sed tio neniam ĝenis la porketojn, kiuj multe ĝuis la ludon.

Subite ili suprenrigardis kaj trovis la ĉambbron plena de la silentaj, solenokulaj Mangabuoj. Ĉiu el la vegetaluloj portis branĉon kovritan de akraj dornoj, kiun ili defie puŝis al la ĉevalo, la katido kaj la porketoj.

“He—ĉesigu la stultaĵon!” Jaĉjo muĝis, kolere; sed pikite unu-dufoje li levis sin sur siajn kvar krurojn kaj formovis sin de la dornoj.

La Mangabuoj staris ĉirkaŭ ilin laŭ solidaj vicoj, sed lasis malferman spacon kiu permesis iri al la pordejo de la halo; do la bestoj malrapide retreniris ĝis ili trovis sin pelitaj el la ĉambro kaj en la straton. Tie

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

estis pli da vegetaluloj kun dornoj, kaj silente ili urĝis la nun timoplenajn bestojn laŭlonge de la strato. Jaĉjo devis tre zorgi por ne paŝi sur la porketojn, kiuj kuris sub liaj piedoj muĝante kaj kriante, dum Heŭreka, fivoĉante kaj mordante kontraŭ la dornoj puŝitaj al ŝi, ankaŭ strebis protekti la belajn uletojn. Malrapide sen senpaŭze la senkoraj Mangabuoj plupelis ilin ĝis trapasi la urbon kaj la ĝardenojn kaj atingi la larĝajn ebenaĵojn kiuj kondukis al la monto.

“Kion ili ja celas?” demandis la ĉevalo, saltante por eskapi dornon.

“Nu, ili pelas nin al la Nigra Abismo, en kiun ili minacis ĵeti nin,” respondis la katido. “Se mi estus granda kiel vi, Jaĉjo, mi batalus ĉi tiujn mizerajn naporadikojn!”

“Kiel vi farus tion?” demandis Jaĉjo.

“Mi batus per iu el tiuj longaj kruroj kaj ferŝuitaj piedoj.”

“Bone,” diris la ĉevalo; “tion mi faros.”

Post momenteto li subite retrenpaŝis cele al la aro da Mangabuoj kaj batis per siaj malantaŭaj kruroj kiom eble plej forte. Deko da ili kunfrapiĝis kaj falis surteren, kaj vidinte sian sukceson Jaĉjo multfoje piedbatis, kurante en la vegetalan aron, frapante ilin ĉiudirekten kaj forkurigante la aliajn celantajn eskapi

La Mangabuoj Montriĝas Danĝeraj

de liaj feraj kalkanumoj. Heŭreka helpis lin flugante kontraŭ la vizaĝojn de la malamikoj kaj gratante kaj mordante furioze, kaj la katido ruinigis tiom da vegetalaj surfacoj ke la Mangabuoj timis ŝin tiom kiom la ĉevalon.

Sed la malamikoj tro multis kaj ne estis longe forpeleblaj. Jaĉjo kaj Heŭreka laciĝis, kaj kvankam la batalekampo estis dike kovrita de dispremitaj kaj damaĝitaj Mangabuoj, niaj bestaj amikoj fine devis cedi kaj lasi sin peliĝi al la monto.

EN LA
NIGRAN
ABISMON
KAJ EL-EN

KIAM ili venis al la monto ĝi montriĝis severa, turanta bloko de alta verda vitro, kaj aspektis nekredeble morna kaj forpuŝa. Duone al la supro estis oscedanta kaverno, nigra kiel la nokto post la limo de la atingo de la ĉielarkaj radioj de la koloraj sunoj.

La Mangabuoj pelis la ĉevalon kaj la katidon kaj la porketojn en tiun nigran truon kaj, enpuŝinte ankaŭ la kaleŝon—ĉar ŝajne kelkaj el ili trenis ĝin el la tre fora kupolita halo—ili komencis starigi grandajn vitrajn rokojn, unu super la alia, en la enirejon, tiel ke la enkarcerigitoj ne povos reeliri.

“Estas aĉe!” ĝemegis Jaĉjo. “Verŝajne estas la fino

En la Nigran Abismon kaj El-en

de niaj aventuroj.”

“Se la Sorĉisto estus ĉi tie,” diris unu el la porketoj, larmante amare, “li ne lasus nin tiom suferi.”

“Ni devus esti vokintaj lin kaj Doroteon kiam oni unue atakis nin,” aldonis Heŭreka. “Sed ne gravas; kuraĝon, amikoj, kaj mi iros informi niajn mastrojn pri kie vi estas, kaj instigi ilin savi vin.”

La buŝo de la truo nun estis preskaŭ plenigita, sed la katido eksaltis tra la restanta aperturo kaj tuj rapidis en la aeron. La Mangabuoj vidis ŝin eskapi, kaj pluraj el ili levis siajn dornojn kaj ĉasis ŝin tra la aero. Sed Heŭreka estis malpli peza ol la Mangabuoj, kaj kvankam ili povis supreniri nur tridek metrojn super la tero la katido trovis ke ŝi povas supreniri preskaŭ sesdek metrojn. Do ŝi kuris trans iliajn kapojn ĝis ŝi trovis ke ili estas multe malantaŭe kaj sube kaj ŝi atingis la urbon kaj la Domon de la Magiisto. Tie ŝi eniris la fenestron de Doroteo en la kupolo kaj vekis ŝin.

Tuj kiam la knabineto sciis kio okazis ŝi vekis la Sorĉiston kaj Zebon, kaj tuj ili preparis eliri por savi Jaĉjon kaj la porketojn. La Sorĉisto portis sian valizon, kiu estis tre multepeza, kaj Zeb portis la du lanternojn kaj la oleujon. La kana valizo de Doroteo estis ankoraŭ sub la benko de la kaleŝo, kaj bonfortune la

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

knabo ankaŭ metis la jungilaron en la kaleŝon kiam li forprenis ĝin de Jaĉjo por ke la ĉevalo povu kuŝiĝi kaj ripozi. Do la knabino bezonis porti nur la katidon, kiun ŝi tenis proksima al sia brusto kaj provis komfortigi, ĉar ĝia malgranda koro ankoraŭ bategis rapide.

Kelkaj el la Mangabuoj vidis ilin tuj kiam ili eliris la Domon de la Magiisto; sed kiam ili komencis marŝi direkte al la monto la vegetala popolo permesis ke ili pluiru sen ĝeno, tamen oni grege sekvis ilin por ke ili ne retreniru.

Post nelonge ili proksimiĝis al la Nigra Abismo, kie multe okupata svarmo da Mangabuoj, kiujn estris ilia Princino, plenigadis la enirejon per vitraj rokoj.

“Haltu, mi ordonas!” kriis la Sorĉisto, per kolera tono, kaj tuj li komencis malkonstrui la rokojn por liberigi Jaĉjon kaj la porkidojn. Anstataŭ malhelpi lin fari tion ili malantaŭe staris silente ĝis li faris sufiĉe grandan truon en la bariero, kaj tiam laŭ ordono de la Princino ili ĉiuj saltis antaŭen kaj etendis siajn akrajn dornojn.

Doroteo saltetis en la enirejon por eviti pikiĝon, kaj Zeb kaj la Sorĉisto, spertinte kelkajn pikojn de la dornoj, volonte sekvis ŝin. Tuj la Mangabuoj komencis rekonstrui per la rokoj el vitro, kaj kiam la vireto

TRA LA NIGRA ABISMO.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

ekkomprenis ke ili entombiĝos en la monto li diris al la infanoj:

“Miaj karaj, kion ni faru? Elsaltu kaj batalu?”

“Kiel utilis?” respondis Doroteo. “Mi egalvolonte mortus ĉi tie kiel vivus inter tiuj kruelaj kaj senkoraj uloj.”

“Tion mi sentas ankaŭ,” komentis Zeb, frotante siajn vundojn. “Mi plensufiĉe spertis la Mangabuojn.”

“Bone,” diris la Sorĉisto; “mi aprobas kion ajn vi decidis. Sed ni ne povos longe vivi en ĉi tiu kaverno, tio estas certa.”

Rimarkinte ke la lumo malfortiĝas li prenis siajn naŭ porketojn, karese frapetis la dikan kapeton de ĉiu el ili, kaj zorge metis ilin en sian internan poŝon.

Zeb lumigis alumeton kaj fajrigis unu el la lanternoj. La radioj de la koloraj sunoj nun por ĉiam estis elŝositaj, ĉar la lastaj breĉoj estis jam plenigitaj en la muro kiu apartigis ilian karceron de la Lando de la Mangabuoj.

“Kiom granda estas ĉi tiu truo?” demandis Doroteo.

“Mi esploros ĝin por trovi,” respondis la knabo.

Do li portis la lanternon en la internon longadistance, dum Doroteo kaj la Sorĉisto sekvis apud li. Ili supozis ke ili trovos la finon de la kaverno,

En la Nigran Abismon kaj El-en

sed, anstataŭe, ĝi deklivetis supren tra la granda vitra monto, laŭ direkto kiu promesis konduki ilin al la flanko kontraŭ la lando Mangabua.

“Ne malbona vojo,” komentis la Sorĉisto, “kaj se ni sekvos ĝin eble ĝi kondukos nin al pli komforta loko ol ĉi tiu nigra poŝo en kiu ni nun troviĝas. Mi supozas ke la vegetalaj homoj ĉiam timis eniri la kavernon pro ĝia senlumeco; sed ni havas lanternojn por lumigi la vojon, do mi proponas ke ni komencu marŝi kaj trovu kien kondukas ĉi tiu tunelo en la monto.”

La aliaj volonte konsentis pri tiu sencohava propono, kaj tuj la knabo komencis jungi Jaĉjon al la kaleŝo. Kiam ĉio estis preta la trio sidiĝis en la kaleŝo kaj Jaĉjo komencis zorgoplene sekvi la vojon, Zeb ŝoforis dum la Sorĉisto kaj Doroteo tenis po unu brilantan lanternon tiel ke la ĉevalo povu vidi kien iri.

Kelkfoje la tunelo estis tiom mallarĝa ke la radoj de la kaleŝo frotis la flankojn; poste ĝi larĝiĝis kiel strato; sed la planko plejparte estis glata, kaj dumlonge ili veturis sen akcidento. Jaĉjo kelkfoje haltis por ripozi, ĉar la grimrado estis dekliva kaj laciga.

“Certe ni jam iris tiom alten kiel la sunoj,” diris Doroteo. “Mi ne sciis ke ĉi tiu monto estas tiom alta.”

“Nu certe ni estas tre multe for de la Lando de la Mangabuoj,” aldonis Zeb; “ĉar ni oblikve foriras de ĝi

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

ekde la komenco.”

Sed ili plu senpaŭze veturis, kaj ĝuste kiam Jaĉjo estis preskaŭ tutlaca pro sia longa marŝado la vojo subite plilumiĝis, kaj Zeb estingis la lanternojn por ŝpari la oleon.

Ĝojigis ilin trovi ke blanka lumo nun salutas ilin, ĉar ili ĉiuj enuis pro la koloraj ĉielarkaj lumoj kiuj, post kelka tempo, dolorigis iliajn okulojn per siaj konstante ŝanĝigantaj radioj. La flankoj de la tunelo aperis antaŭ ili kiel la interno de longa teleskopo, kaj la planko fariĝis pli ebena. Jaĉjo rapidigis siajn lantiĝintajn paŝojn pro tiu promeso de rapida finiĝo de la senluma koridoro, kaj post nur kelkaj momentoj ili eliris la monton kaj trovis sin vizaĝ'-al-vizaĝe kun nova kaj ĉarma lando.

LA
VALO
DE
VOĈOJ

B

ELEGA valo bonvenigis ilin fine de ilia veturo tra la vitra monto. Ĝi havis formon kia tiu de la interna parto de grandega taso, kun alia severa monto videbla transe, kaj facilaj, belaj verdaj montetoj ambaŭfine. La tuta valo estis aranĝita kun belaj gazonoj kaj ĝardenoj, kiujn transiris ŝtoneraj padoj, kaj kun aretoj de belaj dignaj arboj tie kaj tie tra la tuta pejzaĝo. Ankaŭ estis fruktarbaroj sur kiuj estis bongustegaj fruktoj tute nekonataj en nia mondo. Allogaj riveretoj kun kristala akvo fluis brilante inter la florkovritaj bordoj, kaj dismetitaj sur la valo estis dekoj de la plej

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

arkaikaspektaj pitoreskaj dometoj kiujn iam vidis niaj veturantoj. Neniuj domoj estis en grupoj, kiel vilaĝoj aŭ vilaĝetoj; ĉiu havis proprajn grandajn kortojn kaj estis ĉirkaŭata de fruktarbaroj kaj ĝardenoj.

Dum la novevenintoj rigardadis tiun elegantegan scenon ilin ravis ĝia beleco kaj la odoro kiu plenigis la mildan aeron, kiun ili dankeme spiris post la karcereca atmosfero de la tunelo. Pluraj minutoj uziĝis per silenta admirado antaŭ ol ili rimarkis du tre unikajn kaj nekutimajn faktojn pri ĉi tiu valo. Unu, ke ĝin lumigis io nevidebla; ĉar nek suno nek luno estis en la arka blua ĉielo, kvankam ĉiu objekto estis iluminata per klara kaj perfekta lumo. La dua kaj eĉ pli unika fakto estis la manko de ĉia ajn loĝanto en ĉi tiu belega loko. El sia alta pozicio ili povis vidi la tutan valon, sed ne eĉ unusolan moviĝantan objekton ili povis vidi. Ĉio aspektis mistere dezerta.

La monto ĉiflanke ne estis vitra, sed konsistis el ŝtono simila al granito. Malgraŭ iom da malfacileco kaj da danĝero Jaĉjo tiris la kaleŝon trans la nefiksitajn rokojn ĝis atingi la subajn verdajn gazonojn, kie komenciĝis la padoj kaj fruktarbaroj kaj ĝardenoj. La plej proksima dometo estis ankoraŭ for.

“Eksterordinare bele, ĉu ne?” kriis Doroteo, per ĝoja voĉo, dum ŝi saltis el la kaleŝo kaj lasis Heŭrekan

La Valo de Voĉoj

kuri ludante sur la velureca herbaro.

“Jes ja!” respondis Zeb. “Ni estis bonfortunaj pro nia fuĝo for de tiuj aĉaj vegetaluloj.”

“Ne estus malagrabla,” komentis la Sorĉisto, ĉirkaŭrigardante, “devi loĝi ĉi tie por ĉiam. Ni ne povus trovi pli belan lokon, mi certas pri tio.”

Li prenis la porketojn el sia poŝo kaj lasis ilin kuradi sur la herbaro, kaj Jaĉjo gustumis buŝplenon da verdaj folioj kaj deklaris ke li estas tre kontenta pri la nova kamparo.

“Tamen ni ne povas marŝi en la aero ĉi tie,” vokis Heŭreka, kiu provis malsukcese; sed la aliaj kontentis marŝante sur la tero, kaj la Sorĉisto diris ke sendube ili estas pli proksimaj al la surfaco de la tero ol en la lando Mangabua, ĉar ĉio estis pli hejmsimila kaj natura.

“Sed kie estas la homoj?” demandis Doroteo.

La vireto nee skuis sian kalvan kapon.

“Ne povas imagi, mia kara,” li respondis.

Ili aŭdis la subitan pepadon de birdo, sed ili ne povis trovi la beston ie ajn. Malrapide ili marŝis laŭ la pado cele la plej proksiman dometon, la porketoj kuradis kaj petole ludadis apud ili kaj Jaĉjo paŭzis je ĉiu paŝo por nova buŝpleno da herbo.

Baldaŭ ili atingis malaltan planton kiu havis larĝajn,

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

etendiĝantajn foliojn, en kies centro kreskis unusola frukto proksime granda kiel persiko. La frukto estis tiom fajnkolora kaj tiom odoroplena, kaj aspektis tiom alloga kaj bongusta ke Doroteo haltis kaj diris:

“Laŭ via supozo, kio estas?”

La porketoj rapide flaris la frukton, kaj antaŭ ol la knabino povis etendi sian manon por pluki ĝin ĉiu el la naŭ uletoj alkuris kaj komencis manĝi ĝin tre fervore.

“Nu, bona frukto,” diris Zeb, “evidente, ĉar tiuj bubetoj tiom avide manĝis ĝin.”

“Kie ili estas?” demandis Doroteo, miroplene.

Ĉiuj ĉirkaŭrigardis, sed la porketoj plene malaperis.

“Jadi!” kriis la Sorĉisto; “sendube ili forkuris. Sed mi ne vidis ilin foriri; ĉu vi?”

“Ne!” respondis la knabo kaj la knabino, kune.

“Venu,—poĉjo,* poĉjo, poĉjo!” vokis ilia mastro, malkviete.

Pluraj muĝetoj kaj krietoj tuj aŭdiĝis apud liaj piedoj, sed la Sorĉisto ne povis vidi eĉ unu porketon.

“Kie vi estas?” li demandis.

“Nu, tute apud vi,” diris eta voĉo. “Ĉu vi ne vidas nin?”

* Porkĉjo.

“CŪ VERE ESTAS HOMOJ EN ĈI TIU ĈAMBRO?”

La Valo de Voĉoj

“Ne,” respondis la vireto, senkomprene.

“Ni vidas vin,” diris alia porketo.

La Sorĉisto klinis sin kaj elmetis manon, kaj tuj li sentis la etan dikan korpon de unu el la bestoj. Li prenis ĝin, sed li ne povis vidi kion li tenas.

“Estas tre strange,” diris li, sobre. “La porketoj iel kurioze fariĝis nevideblaj.”

“Pro ke ili manĝis tiun persikon!” kriis la katido.

“Ĝi ne estis persiko, Heŭreka,” diris Doroteo. “Mi nur esperas ke ĝi ne estis venena.”

“Ĝi estis bonega, Doroteo,” vokis unu el la porketoj.

“Ni manĝos tiom da ili kiom ni povos trovi,” diris alia.

“Sed *ni* mem nepre ne manĝu ilin,” la Sorĉisto avertis la infanojn, “por ke ni ne ankaŭ fariĝu nevideblaj kaj tiel perdu unu la alian. Se ni trovos denove tiun strangan frukton ni nepre evitu ĝin.”

Vokinte la porketojn al si li levis ĉiun el ili, unu post la alia, kaj metis ilin en sian poŝon; ĉar kvankam li ne povis vidi ilin tamen li povis senti ilin, kaj kiam li butonumis sian mantelon li sciis ke ili almenaŭ provizore estas sekuraj.

La veturantoj nun rekomencis marŝi cele la dometon, kiun ili baldaŭ atingis. Ĝi estis bela,

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

grimpantaj plantoj kreskis dense sur la larĝa antaŭa verando. La pordo staris malferma kaj tablo troviĝis en la fronta ĉambro, kun kvar seĝoj apud ĝi. Sur la tablo estis teleroj, tranĉiloj kaj forkoj, kaj teleroj de pano, viando kaj fruktoj. La viando estis fume varmega kaj la tranĉiloj kaj forkoj strange movadis sin saltante tien kaj tien tre enigme. Sed ŝajne ne eĉ unu persono estis en la ĉambro.

“Tre kurioze!” diris Doroteo, kiu kun Zeb kaj la Sorĉisto nun staris en la pordejo.

Eksono de gaja ridado respondis al ŝi, kaj la tranĉiloj kaj forkoj falis sur la telerojn brue. Unu el la seĝoj repuŝiĝis de la tablo, kaj tio tiom mirigis kaj misteris ke Doroteo sentis tenton forkuri pro timo.

“Venis fremduloj, panjo!” kriis la akra kaj infana voĉo de iu nevidato.

“Tion mi vidas, kara,” respondis alia voĉo, mola kaj virineca.

“Kion vi volas?” demandis tria voĉo, per severa, malafabla tono.

“Nu, nu!” diris la Sorĉisto; “ĉu vere estas homoj en ĉi tiu ĉambro?”

“Kompreneble,” respondis la vira voĉo.

“Kaj—pardonu la stultan demandon—sed, ĉu ĉiu el vi estas nevidebla?”

La Valo de Voĉoj

“Certe,” la virino respondis, ripetante sian mallaŭtan, fluan ridadon. “Ĉu vin surprizas ke vi ne povas vidi la homojn de Vo?”

“Nu, jes,” balbutis la Sorĉisto. “Ĉiuj homoj antaŭe viditaj de mi estis tre klare videblaj.”

“Do el kie vi venis?” demandis la virino, per scivolema tono.

“Ni devus esti sur la surfaco de la tero,” klarigis la Sorĉisto, “sed antaŭ nelonge, dum tertremo, ni falis en fendon kaj surteriĝis en la Lando de la Mangabuoj.”

“Aĉuloj!” kriis la virina voĉo. “Mi aŭdis pri ili.”

“Ili pelis nin sur monton,” pludiris la Sorĉisto; “sed ni trovis tunelon kondukantan ĉi tien, do ni venis ĉi tien. Ĝi estas bela loko. Kiel vi nomas ĝin?”

“Ĝi estas la Valo de Vo.”

“Dankon. Ni ankoraŭ ne vidis homojn post nia alveno, do ni venis al ĉi tiu domo por demandi pri la vojo.”

“Ĉu vi malsatas?” demandis la virina voĉo.

“Mi volonte manĝus,” diris Doroteo.

“Ankaŭ mi,” aldonis Zeb.

“Sed ni ne volas trudi nin, mi certigas al vi,” la Sorĉisto ĝentile komentis.

“Ne ĝenu vin pri tio,” respondis la vira voĉo, pli agrabla ol antaŭe. “Vi estas bonvena manĝi.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

Dum li parolis lia voĉo tiom proksimiĝis al Zeb ke li retrensaltis alarmite. Du infanaj voĉoj ridis gaje pro tio, kaj Dortoteo nun estis certa ke ne estas danĝero inter tiom leĝerkoraj homoj, eĉ kvankam tiuj homoj ne estis videblaj.

“Kia kurioza besto manĝas la herbon de mia gazono?” demandis la voĉo de la viro.

“Tio estas Jaĉjo,” diris la knabino. “Li estas ĉevalo.”

“Por kio li utilas?” estis la sekva demando.

“Li tiras la kaleŝon kiu, kiel vi vidas, estas ligita al li, kaj ni veturas en la kaleŝo anstataŭ marŝi,” ŝi klarigis.

“Ĉu li povas batali?” demandis la voĉo de la viro.

“Ne! li povas tre forte bati per siaj kalkanoj, kaj iomete mordi; sed Jaĉjo ne povas verdire batali,” ŝi respondis.

“Do la ursoj atakos lin,” diris unu infana voĉo.

“Ursoj!” kriis Doroteo. “Ĉu estas ursoj ĉi tie?”

“Jen unu problemo en nia lando,” respondis la nevidebla viro. “Multaj grandaj kaj ferocaj ursoj vagas en la Valo de Vo, kaj kiam ili povas kapti iun el ni ili manĝas nin; sed ĉar ili ne povas vidi nin, ni malofte kaptiĝas.”

“Ĉu ankaŭ la ursoj estas nevideblaj?” demandis la knabino.

La Valo de Voĉoj

“Jes; ĉar ili manĝas la dama-fruktojn, kiel ĉiu ĉi tie, kaj tio nebligas ke vidu ilin iu okulo, ĉu homa ĉu besta.”

“Ĉu la dama-fruktoj kreskas sur malalta arbusto, kaj aspektas iom similaj al persiko?” demandis la Sorĉisto.

“Jes,” estis la respondo.

“Se ĝi nevidebligas vin, kial vi manĝas ĝin?” Doroteo demandis.

“Pro du kialoj, kara,” la voĉo de la virino respondis. “La dama-frukto estas la plej bongusta el ĉiuj kreskaĵoj, kaj kiam ĝi malvidebligas nin la ursoj ne povas trovi nin por manĝi nin. Sed nun, karaj vagantoj, via lunĉo estas sur la tablo, do bonvolu sidiĝi kaj manĝi kiom vi volas.”

ILI BATALAS
LA
NEVIDEBLAJN
URSOJN

LA fremduloj sidiĝis tre volonte ĉe la tablo, ĉar ili estis ĉiuj malsataj kaj la teleroj nun estis plenaj de bongustaj manĝaĵoj. Antaŭ ĉiu sidanto estis telero sur kiu estis bongustaspekta dama-frukto, kaj la parfumo kiu odoris el la fruktoj estis tiom alloga kaj dolĉa ke ili sentis tre grandan tenton manĝi la frukton kaj nevidebliĝi.

Sed Doroteo satigis sin per aliaj manĝaĵoj, kaj ŝiaj akompanantoj agis same, rezistante la tenton.

“Kial vi ne manĝas la damaojn?”
demandis la voĉo de la virino.

“Ni ne volas malv’debliĝi,” respondis la knabino.

“Sed se vi restos videblaj la ursoj vidos vin kaj

Ili Batalas la Nevideblajn Ursojn

manĝos vin,” diris juna voĉo knabina, kiu apartenis al unu el la infanoj. “Ni la loĝantoj ĉi tie multe preferas esti nevideblaj, ĉar ni ankoraŭ povas ĉirkaŭpremi kaj kisi unu la alian, kaj estas tute sekuraj kontraŭ la ursoj.”

“Kaj ne necesas ke ni tiom atentu pri niaj vestoj,” komentis la viro.

“Kaj panjo ne scias ĉu aŭ ne mia vizaĝo estas malpura!” aldonis la alia infana voĉo, gaje.

“Sed mi devigas vin lavi ĝin kiam ajn mi memoras,” diris la patrino; “ĉar tute sendube via vizaĝo estas malpura, Ianu, negrave ĉu aŭ ne mi vidas ĝin.”

Doroteo ridis kaj etendis siajn manojn.

“Venu ĉi tien, mi petas—Ianu kaj via fratino—por ke mi palpu vin,” ŝi petis.

Ili volonte venis al ŝi, kaj Doroteo metis siajn manojn sur iliajn vizaĝojn kaj formojn kaj decidis ke unu estas knabino proksimume samaĝa kiel ŝi, kaj la alia knabo iom pli malgranda. La hararo de la knabino estis mola kaj leĝera kaj ŝia haŭto tiom glata kiel sateno. Kiam Doroteo dolĉe tuŝis ŝiajn nazon kaj orelojn kaj lipojn ili ŝajnis bone kaj delikate formitaj.

“Se mi povus vidi vin mi certas ke vi estus bela,” ŝi deklaris.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

La knabino ridis, kaj ŝia patrino diris:

“Ni ne estas vantaj en la Valo de Vo, ĉar ni ne povas montri nian belecon, kaj bona agado kaj agrablaj manieroj beligas nin por niaj konatoj. Tamen ni povas vidi kaj ŝati la belon de la naturo, la delikatajn florojn kaj arbojn, la verdajn kampojn kaj la klaran bluan de la ĉielo.”

“Kion pri la birdoj kaj bestoj kaj fiŝoj?” demandis Zeb.

“La birdojn ni ne povas vidi, ĉar ili amas manĝi la damaojn tiom kiom ni; sed ni aŭdas iliajn dolĉajn kantojn kaj ĝuas ilin. Nek ni povas vidi la kruelajn ursojn, ĉar ankaŭ ili manĝas la fruktojn. Sed la fiŝojn kiuj naĝas en niaj riveretoj ni povas vidi, kaj ofte ni kaptas kaj manĝas ilin.”

“Ŝajnas al mi ke vi havas multon por feliĉigi vin eĉ dum vi estas nevideblaj,” komentis la Sorĉisto. “Tamen, ni preferas resti nevideblaj dum ni estas en via valo.”

Ĝuste tiam Heŭreka envenis, ĉar ĝis nun ŝi promenadis ekstere kun Jaĉjo; kaj kiam la katido vidis la tablon pretan kun manĝaĵoj ŝi kriis:

“Nun vi devas manĝigi min, Doroteo, ĉar mi duone mortas pro malsato.”

La infanoj emis timi vidante la malgrandan beston,

Ili Batalas la Nevideblajn Ursojn

kiu memorigis ilin pri la ursoj, sed Doroteo komfortigis ilin dirante ke Heŭreka estas dorlotbesto kaj ne povus damaĝi eĉ se ŝi volus. Tiupunkte, ĉar la aliaj jam antaŭ nun estis sin movintaj for de la tablo, la katido saltis sur la seĝon kaj metis siajn piedojn sur la tukon por vidi kio estas manĝebla. Surprize al ŝi, nevidata mano kaptis ŝin kaj tenis ŝin pendanta en la aero. Heŭreka timfrenezigiĝis, kaj strebis grati kaj mordi, do la postan momenton ŝi falis sur la plankon.

“Ĉu vi vidis tion, Doroteo?” ŝi anhelegis.

“Jes, kara,” ŝia mastrino respondis; “homoj loĝas en ĉi tiu domo, kvankam ni ne povas vidi ilin. Kaj vi devas pli bone konduti, Heŭreka, alie io eĉ pli malbona okazos al vi.”

Ŝi metis teleron da manĝaĵoj sur la plankon kaj la katido manĝis avide.

“Donu al mi tiun belodoran frukton kiun mi vidis sur la tablo,” ŝi petegis, kiam ŝi finlekis la teleron.

“La fruktoj estas damaoj,” diris Doroteo, “kaj vi neniam eĉ gustumu ilin, Heŭreka, alie vi fariĝos nev’debla kaj ni tute ne povos vidi vin.”

La katido rigardis haveme la mapermesitan frukton.

“Ĉu dolorigas esti nev’debla?” ŝi demandis.

“Mi ne scias,” Doroteo respondis; “sed multe dolorigus al mi perdi vin.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Nu, bone, mi ne tuŝos ĝin,” decidis la katido; “sed nepre tenu ĝin for de mi, ĉar la odoro multe tentas.”

“Ĉu vi povas diri al ni, sinjoro aŭ sinjorino,” diris la Sorĉisto, parolante al la aero ĉar li ne sciis ĝuste kie la nevidataj homoj staras, “ĉu ekzistas metodo foriri el via bela Valo kaj reatingi la surfacon de la Tero?”

“Nu, oni povas facile foriri el la Valo,” respondis la voĉo de la viro; “sed por tio vi devos eniri multe malpli agrablan landon. Rilate al la supro de la tero, mi neniam aŭdis ke eblas fari tion, kaj se vi sukcesus atingi ĝin vi plej verŝajne forfalus.”

“Ho, ne,” diris Doroteo, “ni estis tie, kaj ni scias.”

“La Valo de Vo estas certe ĉarma loko,” komentis la Sorĉisto; “sed ni ne povas esti longe kontentaj en alia lando ol nia propra. Eĉ se ni renkontos malagrablajn lokojn survoje necesas, por atingi la surfacon de la tero, senhalte moviĝi tiudirekten.”

“Tiukaze,” diris la viro, “estos plej bone ke vi transiru nian Valon kaj grimpu la spiralan ŝtuparon interne de la Piramida Monto. La supro de tiu monto perdiĝas en la nuboj, kaj kiam vi atingos ĝin vi estos en la terura Lando de Nulo, kie la Gargojloj loĝas.”

“Kio estas Gargojloj?” demandis Zeb.

“Mi ne scias, juna sinjoro. Nia plej granda Ĉampiono, Overman-Anu, iam grimpis la spiralan

Ili Batalas la Nevideblajn Ursojn

ŝtuparon kaj batalis naŭ tagojn kontraŭ la Gargojloj antaŭ ol eskapi ilin kaj reveni; sed li neniam akceptis priparoli la terurajn ulojn, kaj post nelonge urso kaptis lin kaj manĝis lin.”

La vagantojn iom senkuraĝigis tiu malgajiga raporto, sed Doroteo diris kun ĝemo:

“Se la sola metodo reiri hejmen estas renkonti la Gurglojn, sekve ni devos renkonti ilin. Ili ne povas esti pli aĉaj ol la Fia Sorĉistino aŭ la Reĝo de la Knomoj.”

“Sed memoru ke kunestis la Birdotimigilo kaj la Stana Lignohakisto por helpi vin konkeri tiujn malamikojn,” sugestis la Sorĉisto. “Ĝuste nun, mia kara, eĉ ne unu batalisto estas en via grupo.”

“Ho, mi supozas ke Zeb povus batali se necesus. Ĉu ne, Zeb?” demandis la knabineto.

“Eble; se estus necese,” respondis Zeb, dubeme.

“Kaj vi havas la multartikan glavon per kiu vi hakis la veg’talan Magiiston en du partojn,” la knabino diris al la vireto.

“Vere,” li respondis; “kaj en mia valizo estas aliaj utilaĵoj per kiuj eblus batali.”

“Kion plej timas la Gargojloj estas bruo,” diris la voĉo de la viro. “Nia Ĉampiono diris al mi ke kiam li kriis sian batalkrion la uloj tremis kaj retiris sin, hezitante daŭrigi la batalon. Sed ili estis multaj, kaj la

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

Ĉampiono ne povis multe batali ĉar li devis ŝpari sian spiron por batalado.”

“Tre bone,” diris la Sorĉisto; “ni ĉiuj povas krii pli bone ol ni batalas, do ni verŝajne venkos la Gargojlojn.”

“Sed diru al mi,” diris Doroteo, “kial tia brava Ĉampiono lasis ke la ursoj manĝu lin? Kaj se li estis nev’debla, kaj la ursoj nev’deblaj, kiu scias ke ili efektive manĝis lin?”

“La Ĉampiono mortigis dek unu ursojn siatempe,” respondis la nevidata viro; “kaj ni scias ke tio estas vera ĉar kiam ulo mortas la nevidebla sorĉo de la dama-frukto ĉesas aktivi, kaj la mortigito estas klare videbla per ĉiuj okuloj. Kiam la Ĉampiono mortigis urson ĉiu povis vidi ĝin; kaj kiam la ursoj mortigis la Ĉampionon ni ĉiuj vidis plurajn pecojn de li disŝutitajn, kompreneble ili remalaperis kiam la ursoj manĝis ilin.”

Ili nun adiaŭis la afablajn sed nevideblajn homojn de la dometo, kaj ili rekomencis sian veturon, kiam la viro indikis al ili altan, piramidforman monton aliflanke de la Valo, kaj informis ilin kiel veturi por atingi ĝin.

Ili sekvis la bedon de larĝa rivero kaj pasis plurajn aliajn belajn dometojn; sed kompreneble ili vidis

Ili Batalas la Nevideblajn Ursojn

neniun, nek iu parolis al ili. Fruktoj kaj floroj kreskis abunde ĉie, kaj ili vidis multajn el la bongustegaj damaoj kiujn tiom amis la popolo de Vo.

Ĉirkaŭ la tagmezo ili haltis por lasi ke Jaĉjo ripozu en la ombro de bela fruktarbaro, kaj dum ili plukis kaj manĝis kelkajn ĉerizojn kaj prunojn kreskantajn tie softa voĉo subite diris al ili:

“Estas ursoj proksime. Atentu.”

La Sorĉisto tuj elprenis sian glavon, kaj Zeb ekprenis la ĉeval-vipon. Doroteo grimpis en la kaleŝon, kvankam Jaĉjo estis maljungita kaj paŝtadis sin iom for.

La posedanto de la nevidata voĉo ridis leĝere kaj diris:

“Vi ne povos eskapi la ursojn tiel.”

“Kiel ni *povos* eskapi?” demandis Doroteo, nervoze, ĉar nevidata danĝero estas ĉiam la plej malfacile frontata.

“Vi devos uzi la riveron,” estis la respondo. “La ursoj ne atakos survivere.”

“Sed ni dronus!” kriis la knabino.

“Ho, tio ne neceso,” diris la voĉo, kiu laŭ siaj malseveraj tonoj ŝajne apartenis al juna knabino. “Vi estas fremduloj en la Valo de Vo, kaj ŝajne ne konas niajn kutimojn; do mi klopodos savi vin.”

ESKAPAS LA NEVIDEBLAJN URSOJN.

Ili Batalas la Nevideblajn Ursojn

La postan minuton larĝfolia planto estis tiritita el la grundo kie ĝi kreskis kaj tenata pendante en la aero antaŭ la Sorĉisto.

“Sinjoro,” diris la voĉo, “frotu ĉi tiujn foliojn sur la plandojn de viaj piedoj, kaj tiel vi povos marŝi sur la akvo sen sinki sub la surfaco. Tio estas sekreto kiun ne konas la ursoj, kaj ni la popolo de Vo kutime marŝas sur la akvo kiam ni vojaĝas, kaj tiel eskapas niajn malamikojn.”

“Dankon!” kriis la Sorĉisto, ĝoje, kaj tuj li frotis folion sur la plandumojn de la ŝuoj de Doroteo kaj de si. La knabino prenis folion kaj frotis ĝin sur la piedojn de la katido, kaj la reston de la planto ŝi donis al Zeb, kiu, frotinte ĝin sur siajn proprajn piedojn, zorge frotis ĝin sur ĉiujn kvar piedojn de Jaĉjo kaj poste sur la pneŭmatikojn de la kaleŝo. Li preskaŭ finis ĉi tiun lastan taskon kiam malalta muĝo estis subite aŭdata kaj la ĉevalo komencis ĉirkaŭsaltadi kaj bati feroce per siaj kalkanoj.

“Rapide! Al la akvo, aŭ vi perdiĝos!” kriis ilia nevidata amiko, kaj senhezite la Sorĉisto tiris la kaleŝon malsupren laŭ la rando kaj sur la larĝan riveron, ĉar Doroteo ankoraŭ sidis en ĝi kun Heŭreka en siaj brakoj. Ili tute ne sinkis, pro la kapabloj de la stranga planto kiun ili uzis, kaj kiam la kaleŝo estis

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

en la mezo de la rivero la Sorĉisto reiris al la bordo por helpi Zebon kaj Jaĉjon.

La ĉevalo saltadis sovaĝe, kaj du-tri profundaj tranĉvundoj aperis sur ĝiaj flankoj, el kiuj la sango fluis libere.

“Kuru al la rivero!” kriis la Sorĉisto, kaj Jaĉjo rapide liberigis sin de siaj nevidataj tormentantoj per kelkaj tre fortaj piedbatoj kaj poste obeis. Tuj kiam li trotis sur la surfacon de la rivero li trovis sin ekster danĝero, kaj Zeb jam kuradis trans la akvon al Doroteo.

Dum la malgranda Sorĉisto turnis sin por sekvi li sentis varmegan spiron sur sia vango kaj aŭdis malaltan, ferocan muĝon. Tuj li komencis trapiki la aeron per sia glavo, kaj li sciis ke li frapis ion ĉar kiam li retiris la klingon, de ĝi gutadis sango. Kiam li la trian fojon puŝis la armilon aŭdiĝis laŭta muĝo kaj falo, kaj subite ĉe liaj piedoj aperis la formo de granda ruĝa urso, kiu estis preskaŭ granda kiel la ĉevalo kaj multe pli forta kaj feroca. La besto estis tute morta pro la glavpuŝoj, kaj rigardinte ĝiajn timigajn ungojn kaj akrajn dentojn la vireto turnis sin panike kaj rapidegis sur la akvon, ĉar aliaj minacaj muĝoj diris al li ke pli da ursoj proksimas.

Sur la rivero, tamen, la aventurantoj ŝajnis tute sekuraj. Doroteo kaj la kaleŝo flosis malrapide laŭ la

Ili Batalas la Nevideblajn Ursojn

rivero kun la akvo fluo, kaj la aliaj rapidis rekuniĝi kun ŝi. La Sorĉisto malfermis sian valizon kaj elprenis plastron per kiu li riparigis la vundojn kiujn Jaĉjo ricevis de la ungoj de la ursoj.

“Mi kredas ke estos plejbone resti ĉe la rivero post nun,” diris Doroteo. “Sen nia nekonata amiko nin ne avertus kaj dirus al ni kion fari, ni ĉiuj jam estus mortaj.”

“Tio estas vera,” konsentis la Sorĉisto, “kaj ĉar la rivero ŝajnas moviĝi direkte al la Piramida Monto ĝi estos nia plej facila vojo.”

Zeb denove jungis Jaĉjon al la kaleŝo, kaj la ĉevalo trotadis tirante ilin rapide sur la glata akvo. La katido unue timegis malsekiĝon, sed Doroteo mallevis ŝin kaj baldaŭ Heŭreka ludadis vigle apud la kaleŝo tute sen ia ajn timo. Unufoje malgranda fiŝo naĝis tro proksimen al la surfaco, kaj la katido kaptis ĝin per sia buŝo kaj manĝis ĝin pli rapide ol fulmo; sed Doroteo avertis ŝin zorgi pri kion ŝi manĝas en ĉi tiu valo de ŝorĉaĵoj, kaj neniu aliaj fiŝoj senzorge naĝis al kaptodistanco.

Post plurhora veturo ili atingis lokon kie la rivero kurbiĝis, kaj ili trovis ke ili devos transiri kelkajn kilometrojn de la Valo antaŭ ol atingi la Piramidon. Estis malmultaj domoj en ĉi tiu regiono, kaj malmultaj fruktarbaroj aŭ floroj, do niaj amikoj timis

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

ke ili eble renkontos pli da sovaĝaj ursoj, kiujn ili nun sciis plenkore timegi.

“Vi devos kuri, Jaĉjo,” diris la Sorĉisto, “kaj kuri kiel eble plej rapide.”

“Bone,” respondis la ĉevalo; “mi faros mian plejblon. Sed memoru ke mi estas maljuna, kaj miaj kuregaj tagoj jam antaŭ longe finiĝis.”

Ĉiuj tri eniris la ĉaron kaj Zeb prenis la rimenojn, kvankam Jaĉjo bezonis nenian gvidon. La ĉevalo ankoraŭ sentis la doloron de la akraj ungoj de la nevideblaj ursoj, kaj tuj kiam li estis sur la tero kaj direktis sin al la monto la penso ke pli da tiuj timigaj bestoj eble estas proksimaj agis kiel sprono kaj devigis lin galopadi tiel ke Doroteo devis reteni sian spiron.

Tiam Zeb, petole, faris muĝon similan al tiu de la ursoj, kaj Jaĉjo eklevis siajn orelojn kaj preskaŭ flugis. Liaj ostecaj kruroj moviĝis tiom rapide ke estis malfacile vidi ilin, kaj la Sorĉisto tenegis la benkon kaj kriis “Halt!” kiel eble plej laŭte.

“Mi—mi tim’s ke li—li forkuras!” anhelegis Doroteo.

“Mi *scias* ke li forkuras,” diris Zeb; “sed neniurso povos kapti lin se li daŭrigos tian kuradon—kaj la rimenoj aŭ la kaleŝo ne rompiĝos.”

Jaĉjo ne kuris du kilometrojn ĉiuminute; sed

Ili Batalas la Nevideblajn Ursojn

preskaŭ antaŭ ol ili konsciis pri sia pozicio li haltis ĉe la piedo de la monto, tiom subite ke la Sorĉisto kaj Zeb ambaŭ flugis trans la panelon kaj surteriĝis en la mola herbaro—kie ili ruliĝis plurfoje antaŭ ol halti. Doroteo preskaŭ akompanis ilin, sed ŝi firme tenadis la feran relon de la benko, kaj tio savis ŝin. Ŝi premis la katidon, tamen, ĝis ĝi kriegis; kaj post tio la maljuna fiakro-ĉevalo faris kelkajn kuriozajn sonojn kiuj instigis la knabinton suspekti ke li ridas pri ili.

LA PLEKTITA
VIRO DE
PIRAMIDA
MONTO

URANTA antaŭ ili estis konusforma monto tiom alta ke ĝia pinto perdiĝis en la nuboj. Rekte frontanta la lokon kie Jaĉjo haltis estis arka malfermaĵo kondukanta al larĝa ŝtuparo. La ŝtupoj estis ĉizitaj en la rokoj interne de la monto, kaj ili estis larĝaj kaj ne tre krutaj, ĉar ili ŝraŭbmaniere ĉirkaŭiris, kaj ĉe la arka malfermaĵo kie komenciĝis la ŝtuparo la cirklo estis tre granda. Ĉe la piedo de la ŝtuparo estis afiŝo kiu tekstis:

AVERTO.

Ĉi tiuj ŝtupoj konduas al la
Lando de la Gargojloj.
DANĜERO! NE ENIRU.

La Plektita Viro de Priamida Monto

“Kiel Jaĉjo povos tiri la kaleŝon supren laŭ tiom da ŝtupoj?” demandis Doroteo, sobre.

“Tute facile,” deklaris la ĉevalo, henante malestime. “Tamen, mi ne deziras tiri pasaĝerojn. Vi ĉiuj devos marŝi.”

“Kion se la ŝtupoj fariĝos pli krutaj?” proponis Zeb, dubeme.

“Nu, tiukaze vi simple devos puŝi la ĉarradojn,” anoncis Jaĉjo.

“Ni provu,” diris la Sorĉisto. “Neniu alia rimedo ekzistas por eliri la Valon de Vo.”

Do ili komencis supreniri la ŝtupojn, Doroteo kaj la Sorĉisto estis la unuaj, sekvis Jaĉjo tirante la kaleŝon, kaj lasta estis Zeb zorgante ke nenio okazu al la jungilaro.

La lumo estis nebrila, kaj baldaŭ ili supreniris en plenan mallumon, tiel ke la Sorĉisto devis uzi siajn lanternojn por lumigi la vojon. Sed tio ebligis ke ili senhalte iru ĝis ili atingis ebenan lokon kie estis fendo en la flanko de la monto kiu enlasis kaj lumon kaj aeron. Rigardante tra ĉi tiu aperturo ili povis vidi la Valon de Vo kuŝantan multe sube, tiel ke la dometoj aspektis ludiloj, pro sia malproksimeco.

Ripozinte dum kelkaj momentoj ili rekomencis grimpi, kaj ankoraŭ la ŝtupoj estis larĝaj kaj sufiĉe

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

malaltaj por ke Jaĉjo tiru la kaleŝon facile. La maljuna ĉevalo anhelis iom, kaj ofte devis halti por repovi spiri. Dum tiuj okazoj ili ĉiuj volonte atendis lin, ĉar daŭre grimpi ŝtupojn neeviteble dolorigas la krurojn.

Ili ŝraŭbiris, ĉiam irante supren, dum longa tempo. La lumoj de la lanternoj nebrile montris la vojon, sed la iro estis malgaja, kaj al ili plaĉis kiam larĝa radio de lumo antaŭ ili certigis ke ili proksimiĝas al dua ebena loko.

Tie unu flanko de la monto havis grandan truon, kvazaŭ la buŝon de kaverno, kaj la ŝtupoj ĉesis ĉe la proksima rando de la planko kaj rekomencis supreniri ĉe la kontraŭa rando.

La aperturo en la monto estis ĉe la flanko kontraŭa al la Valo de Vo, kaj niaj veturantoj rigardis strangan scenon. Sub ili estis vasta spaco, ĉe kies malsupro estis nigra maro kun ruliĝantaj ondegoj, tra kiuj langetoj de flamo konstante suprenĵetiĝis. Tuj super ili, kaj preskaŭ samaltaj kiel ilia platformo, estis aroj de ruliĝantaj nuboj kiuj konstante ŝanĝis sian pozicion kaj siajn kolorojn. La bluoj kaj grizoj estis vere belaj, kaj Doroteo rimarkis ke sur la nubaroj sidas aŭ kuŝas lanecaj, ombraj formoj de belaj uloj kiuj sendube estas la Nubfeoj. Mortemuloj kuj staras sur la tero kaj rigardas la ĉielon ofte ne povas vidi tiujn formojn, sed

La Plektita Viro de Priamida Monto

niaj amikoj estis tiom proksimaj al la nuboj ke ili observis la delikatajn feojn tre klare.

“Ĉu ili estas realaj?” demandis Zeb, per respektoplena voĉo.

“Kompreneble,” respondis Doroteo, mallaŭte. “Ili estas la Nubfeoj.”

“Ili aspektas kvazaŭ trikoto,” komentis la knabo, rigardante intense. “Se mi premus iun el ili, nenio restus el ĝi.”

En la malplena speco inter la nuboj kaj la nigra, bolanta maro longe sube, videblis kelkfoje strangaj birdoj flugantaj rapide tra la aero. Tiuj birdoj estis enormaj, kaj memorigis Zebon pri la rocoj* pri kiuj li legis en *Mil kaj Unu Noktoj*. Ili havis ferocajn okulojn kaj akrajn ungojn kaj bekojn, kaj la infanoj esperis ke neniu el ili decidus eniri la kavernon.

“Nu, nekredeble!” subite diris la malgranda Sorĉisto. “Kio povas esti?”

Ili turnis sin kaj trovis viron starantan sur la planko en la centro de la kavo, kiu riverencis tre ĝentile kiam li vidis ke li estas rimarkita. Li estis tre maljuna viro, treege ĝiba; sed plej strangaj estis liaj blanka hararo kaj barbo. Ili estis tiom longaj ke ili atingis liajn

* Speco de monstra birdo fantazia.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

piedojn, kaj la hararo kaj la barbo estis zorge multbukle plektitaj, kaj ĉe la fino de ĉiu plektaĵo estis alligita banto el kolora rubando.

“El kie vi venis?” demandis Doroteo, miroplene.

“El nenie,” respondis la viro kun plektaĵoj; “ne lastatempe. Iam mi loĝis sur la surfaco de la tero, sed de multaj jaroj mi funkciigas mian fabrikon ĉi tie—duone al la supro de Piramida Monto.”

“Ĉu ni atingis nur la duonon de la vojo?” demandis la knabo, per senkuraĝigita tono.

“Mi kredas ke tiel, junuleto,” respondis la plektita viro. “Sed ĉar mi iras nek supren nek malsupren ekde mia alveno, mi ne povas esti tute certa ke estas ekzakte la duono.”

“Ĉu vi havas fabrikon ĉi tie?” demandis la Sorĉisto, kiu ekzamenis la strangan personon tre detale.

“Sendube,” diris la alia. “Mi estas granda inventisto, sciu, kaj mi fabrikas miajn produktaĵojn en ĉi tiu senhoma loko.”

“Kion vi produktas?” demandis la Sorĉisto.

“Nu, mi fabrikas Diversspecajn Flirtojn por flagoj kaj standardoj, kaj altegradajn Susurojn por la silkaj roboj de damoj.”

“Mi supozis ke tiel,” diris la Sorĉisto, ĝemante. “Ĉu ni rajtas ekzameni kelkajn el tiuj varoj?”

LA NUBFEOJ.

LA PLEKTITA VIRO.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Jes ja, bonvolu veni en mian butikon,” kaj la plektita viro turnis sin kaj kondukis en malpli grandan kavon, kie li evidente loĝis. Tie, sur alta breto, estis pluraj diversdimensiaj kartonaj skatoloj, ĉiu ligita per katuna ŝnuro.

“Ĉi tiu,” diris la viro, prenante skatolon kaj tre delikate manipulante ĝin, “enhavas 120 susurojn—sufiĉajn por damo dum plena jaro. Ĉu vi volas aĉeti ĝin, kara?” li demandis, riverencante antaŭ Doroteo.

“Mia robo ne estas silka,” ŝi diris, ridetante.

“Ne gravas. Kiam vi malfermos la skatolon la susuroj elflugos, negrave ĉu aŭ ne vi surportas silkan robon,” diris la viro, serioze. Li prenis alian skatolon. “En ĉi tiu,” li pludiris, “estas multaj diversaj flirtoj. Ili estas valoregaj por flirtigi flagojn dum senventa tago. Vi, sinjoro,” turnante sin al la Sorĉisto, “nepre havu ĉi tiun kolekton. Provine miajn varojn vi neniam volos nehavi ilin, mi certas.”

“Mi ne kunportis monon,” diris la Sorĉisto, eviteme.

“Mi ne volas monon,” respondis la plektita viro, “ĉar mi ne povus elspezi ĝin en ĉi tiu dezerta loko eĉ se mi havus. Sed mi multe deziras bluan har-rubandon. Rimarku ke miaj plektaĵoj estas ligitaj per flavaj, palruĝaj, brunaj, ruĝaj, verdaj, blankaj kaj nigraj; sed mankas al mi bluaj rubandoj.”

La Plektita Viro de Priamida Monto

“Mi alportos tion!” kriis Doroteo, kiu kompatis la viron; do ŝi rekuris al la kaleŝo kaj prenis el sia valizo belan bluan rubandon. Plezurigis ŝin vidi kiom brilis la okuloj de la plektita viro kiam li ricevis tiun trezoron.

“Vi multe, multe feliĉigis min, kara!” li kriis; kaj li insistis ke la Sorĉisto prenu la skatolon da flirtoj kaj la knabineto akceptu la skatolon da susuroj.

“Eble vi bezonos ilin, iam,” li diris, “kaj ja ne utilas ke mi fabriku ĉitiaĵojn krom se iu utiligas ilin.”

“Kial vi forlasis la surfacon de la tero?” demandis la Sorĉisto.

“Mi ne povis eviti tion. La rakonto estas malfeliĉa, sed se vi strebos deteni viajn larmojn mi informos vin. Sur la tero mi fabrikis Importitajn Truojn por Usona Svisa Fromaĝo, kaj mi agnosku ke mi provizis altkvalitan varon kiun oni fervore aĉetadis. Ankaŭ mi faris la porojn por poroplenaj plastroj kaj altkvalitajn truojn por pastoringoj kaj butonoj. Fine mi inventis novan Alĝustigeblan Fostotruon, kiu, laŭ mia supozo, riĉigos min. Mi fabrikis grandan nombro da tiuj fostotruoj, kaj ĉar mi ne havis sufiĉan lokon por gardi ilin, mi metis ilin unu sur la alian kaj metis la plejsupran en la teron. Tiel estiĝis eksterordinare longa truo, kiel vi povas imagi, kaj ĝi etendiĝis longe en la teron; kaj, dum mi klinis min klopodante vidi la

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

fundon, mi malekvilibriĝis kaj enfalis. Domaĝe, la truo kondukis rekte en la vastan spacon kiun vi vidas ekster ĉi tiu monto; sed mi sukcesis kapti rokopinton kiu etendiĝis de ĉi tiu kaverno, kaj tiel mi savis min de falo kapantaŭen en la nigrajn subajn ondojn, kie la flamaj langoj kiuj elsaltas nepre konsumus min. Do ĉi tie mi faris mian hejmon; kaj kvankam ĝi estas senhoma mi distras min per fabrikado de flirtoj kaj susuroj, kaj tiel mi tre ĝue vivas.”

Kiam la plektita viro kompletigis sian strangan rakonton Doroteo preskaŭ ridis, ĉar ĝi estis tro absurda; sed la Sorĉisto frapetis sian frunton indikante ke li opinias la kompatindan viron freneza. Do ili ĝentile adiaŭis lin, kaj reiris al la ekstera kaverno por rekomenci sian veturon.

ILI
RENKONTAS
LA LIGNAJN
GARGOJLOJN

LIA senspira grimpo portis niajn aventurantojn al tria ebena loko kie estis breĉo en la monto. Elrigardante ili povis vidi nur ruliĝantajn arojn de nuboj, tiom dikaj ke ili kaŝis ĉion alian.

Sed la veturantoj bezonis ripozi, kaj dum ili sidis sur la roka planko la Sorĉisto palpis en sia poŝo kaj elprenis la naŭ porketojn. Ĝojigis lin trovi ke ili nun estas videblaj, kio pruvis ke ili jam pasis for de la influo de la magia Valo de Vo.

“Ho, denove ni povas vidi unu la alian!” kriis unu, ĝoje.

“Jes,” ĝemis Heŭreka; “kaj ankaŭ mi povas vidi vin denove, kaj tio ege malsatigas min. Bonvolu, S-ro

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

Sorĉisto, permesi min manĝi nur unu dikan porketon. Mi certas ke la aliaj sufiĉas al vi!”

“Kia fia sovaĝa besto!” kriis porketo; “eĉ kvankam ni ja estis bonaj amikoj kaj kune ludis!”

“Kiam mi ne malsatas, mi amas ludi kun vi ĉiuj,” diris la katido modeste; “sed kiam mia stomako estas malplena ŝajnas ke nenio plenigus ĝin tiom bone kiel dika porketo.”

“Kaj ni plene fidis vin!” diris alia el la naŭ, riproĉe.

“Kaj kredis vin respektinda!” diris alia.

“Ŝajnas ke ni eraris,” deklaris tria, rigardante la katidon timoplene, “neniu kun tioma murdemo apartenu al nia grupo, laŭ mia opinio.”

“Vidu, Heŭreka,” komentis Doroteo, riproĉeme, “vi akiras malamikojn. Katidoj ja dece faras kelkajn agojn, sed mi neniam aŭdis pri katido kiu manĝas porkon, tute neniam kaj neniel.”

“Sed ĉu vi iam vidis tiajn porketojn antaŭ nun?” demandis la katido. “Ili estas ne pli grandaj ol musoj, kaj mi certas ke estas dece ke mi manĝu musojn.”

“Ne gravas la grandeco, kara; gravas la speco,” respondis la knabino. “Ĉi tiuj estas dorlotbestoj de S-ro Sorĉisto, same kiel vi estas mia dorlotbesto, kaj ne estus pli dece ke vi manĝu ilin ol ke Jaĉjo manĝu vin.”

“Kaj precize tion mi faros se vi ne ĉesos ĝeni tiujn

Ili Renkontas la Lignajn Gargojlojn

pilketojn de porko,” diris Jaĉjo, rigardante la katidon per siaj rondaj, grandaj okuloj. “Se vi damaĝos eĉ unu el ili mi plenmaĉos vin tuj.”

La katido rigardis la ĉevalon penseme, kvazaŭ volante scii ĉu aŭ ne li estas serioza.

“Tiukaze,” ŝi diris, “mi ne plu ĝenos ilin. Al vi ne restas multaj dentoj, Jaĉjo, sed la malmultaj kiujn vi havas estas sufiĉe akraj por ege tremigi min. Do la porketoj estos tute ekster danĝero, kiom koncernas min.”

“Tute ĝuste, Heŭreka,” komentis la Sorĉisto, serioze. “Ni ĉiuj estu unu feliĉa familio kaj amu unu la alian.”

Heŭreka oscedis kaj streĉis sin.

“Mi de ĉiam amas la porkidojn,” ŝi diris, “sed ili ne amas min.”

“Neniu povas ami timaton,” asertis Doroteo. “Se vi dece kondutos, kaj ne timigos la porketojn, mi certas ke ili iom post iom multe amos vin.”

La Sorĉisto nun remetis la naŭ etulojn en sian poŝon kaj oni rekomencis la veturon.

“Ni devas esti preskaŭ ĉe la supro nun,” diris la knabo, dum ili lace grimpis la senluman, ŝraŭbecan ŝtuparon.

“La Lando de la Gurgloj ne povas esti malproksima

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

de la supro de la tero,” komentis Doroteo. “Ne estas tre plaĉe ĉi tie. Mi volonte reiros hejmen, mi certas.”

Neniu respondis ĉar ili trovis ke ili bezonas la tutan spiradon por la grimpo. La ŝtupoj jam fariĝis malpli larĝaj kaj Zeb kaj la Sorĉisto ofte devis helpi Jaĉjon tiri la kaleŝon de unu ŝtupo al alia, aŭ malhelpi ĝin ŝoviĝi kontraŭ la rokajn murojn.

Fine, tamen, nebrila lumo aperis antaŭ ili, kiu fariĝis pli klara kaj pli forta dum ili antaŭeniris.

“Dankaldie,* ni preskaŭ alvenis!” anhelis la malgranda Sorĉisto.

Jaĉjo, kiu estis antaŭ la aliaj, vidis la lastan ŝtupon antaŭ si kaj ŝovis sian kapon super la rokajn flankojn de la ŝtuparo. Li ekhaltis, parte kaŭriĝis kaj komencis retrenpaŝi, tiel ke li preskaŭ falis kun la kaleŝo sur la aliajn.

“Ni malsupreniru!” li diris, per sia raŭka voĉo.

“Absurde!” akre diris la laca Sorĉisto. “Kio estas al vi, maljunulo?”

“Ĉio,” grumblis la ĉevalo. “Mi ekrigardis tiun lokon, kaj ĝi ne estas taŭga loko por veraj uloj. Ĉio estas morta, tie—nek karno nek sango nek kreskaĵo ie ajn.”

* Dank'-al-Di'.

Ili Renkontas la Lignajn Gargojlojn

“Ne gravas, ni ne povas retreniri,” diris Doroteo; “kaj ni ja ne intencas resti tie.”

“Estas danĝere,” muĝis Jaĉjo, per obstina voĉo.

“Atentu, ĉevalo,” interrompis la Sorĉisto, “malgranda Doroteo kaj mi jam estis en multaj strangaj landoj dum nia veturado, kaj ĉiam ni eskapis sendamaĝe. Ni eĉ estis en la eksterordinara Lando Oz—ĉu ne, Doroteo?—do ne multe gravas al ni kia estas la Lando de la Gargojloj. Antaŭeniru, Jaĉjo, kaj negrave kio okazos, ni eltenos ĝin.”

“Do bone,” respondis la ĉevalo; “jen via ekskurso, ne la mia; se misfortuno trafos vin, ne kulpos mi.”

Post tiu parolo li antaŭen klinis sin kaj trenis la kaleŝon supren laŭ la restantaj ŝtupoj. La aliaj sekvis kaj baldaŭ ili ĉiuj staris sur larĝa platformo kaj vidadis la plej kuriozan kaj surprizan pejzaĝon kiun iam vidis iliaj okuloj.

“La Lando de la Gargojloj estas tute ligna!” krietis Zeb; kaj tiel estis. La tero estis seĝeroj kaj la disŝutitaj ŝtoneroj estis malmolaj tuberoj de arboj, glatigitaj dum la forpaso de tempo. Vidiĝis malnovaj lignaj domoj, kun ĉizitaj lignaj floroj en la antaŭaj ĝardenoj. La arbotrunkoj kompreneble estis lignaj, sed la folioj de la arboj estis rabotaĵoj. La herbaĵoj konsistis el ligneroj, kaj kie nek herbo nek seĝeroj montriĝis estis

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

solida ligna planko. Lignaj birdoj flirtis inter la arboj kaj lignaj bovinoj paŝtadis sin sur la ligna herbaro, sed plej mirigaj estis la lignaj homoj—la uloj nomataj Gargojloj.

Ili estis tre multaj, ĉar la regiono estis dense loĝata, kaj granda grupo de strangaj homoj proksime staris, rigardante akre la fremdulojn kiuj aperis el la longa spirala ŝtuparo.

La Gargojloj estis tre malaltaj, malpli ol unu metron. Iliaj korpoj estis rondaj, iliaj kruroj mallongaj kaj dikaj kaj iliaj brakoj eksterordinare longaj kaj dikaj. Iliaj kapoj estis tro grandaj por iliaj korpoj kaj iliaj vizaĝoj estis konfesende malbelaspektaj. Kelkaj havis longajn kurbajn nazojn kaj mentonojn, malgrandajn okulojn kaj larĝajn, ridaĉantajn buŝojn. Aliaj havis platajn nazojn, elstarajn okulojn, kaj orelojn formitajn kiel tiuj de elefanto. Vere estis multaj tipoj, apenaŭ du similis; sed ĉiuj estis egale malagrablespektaj. La suproj de iliaj kapoj ne havis harojn, sed estis ĉizitaj laŭ diversaj fantaziaj formoj, kelkaj havis vicon de punktoj aŭ pilkoj ĉirkaŭ la supro, aliaj desegnoj similis florojn aŭ legomojn, kaj ankoraŭ aliaj havis kvadratojn kiuj aspektis pastobakaĵojn kruccranĉitajn sur siaj kapoj. Ĉiuj surportis mallongajn lignajn flugilojn ligitajn al iliaj

Ili Renkontas la Lignajn Gargojlojn

lignaj korpoj per lignaj ĉarniroj kun lignaj ŝraŭboj, kaj per tiuj flugiloj ili flugis rapide kaj senbrue tien kaj tien; iliaj kruroj malmulte utilis al ili.

Tiu senbrua moviĝo estis unu el la plej strangaj aspektoj de la Gargojloj. Ili absolute ne bruis, nekflugante nek volante paroli, kaj ili konversaciis plejparte per rapidaj signaloj faritaj per iliaj lignaj fingroj aŭ lipoj. Nek aŭdeblis ia ajn sono ie en la tuta ligna lando. La birdoj ne kantis, nek la bovinoj muĝis; tamen estis pli ol ordinara agado ĉie.

La grupo de tiuj strangaj uloj kiuj montriĝis apud la ŝtuparoj unue restis staranta kaj senmova, rigardante per okulaĉoj al la entrudiĝintoj kiuj tiom subite ekaperis en ilia lando. Siavice la Sorĉisto kaj la infanoj, la ĉevalo kaj la katido, ekzamenis la Gargojlojn samsilente atentoplene.

“Misaĵo okaos, mi certas,” komentis la ĉevalo. “Maljingu min, Zeb, liberigu min de la kaleŝo, por ke mi povu komforte batali.”

“Jaĉjo pravas,” ĝemis la Sorĉisto. “Okazos misaĵo, kaj mia glavo ne estas sufiĉe forta por distranĉi tiujn lignajn korpojn—do mi devos elpreni miajn revolverojn.”

Li prenis sian valizon de la kaleŝo kaj, malferminte ĝin, li elprenis du mortigaspektajn revolverojn kiuj

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

alarmis la infanojn.

“Kian damaĝon povus fari la Gurgloj?” demandis Doroteo. “Ili ne havas armilojn per kiuj damaĝi nin.”

“Ĉiu el iliaj brakoj estas ligna stabo,” respondis la vireto, “kaj mi certas ke la uloj celas misagi, pro la aspekto de iliaj okuloj. Eĉ ĉi tiuj revolveroj povus nur damaĝi kelkajn el iliaj lignaj korpoj, kaj post tio ili povos fari kion ili volas je ni.”

“Sed tiukaze, kial batalu?” demandis la knabino.

“Por ke mi mortu kun klara konscienco,” respondis la Sorĉisto, serioze. “Ĉiu devas agi laŭeble plej trafe; kaj mi faros tion.”

“Se nur mi havus batilon,” diris Zeb, kiu jam maljungis la ĉevalon.

“Se ni sciintus ke ni venos ĉi tien ni eble kunportus plurajn aliajn utilaĵojn,” respondis la Sorĉisto. “Sed nin iom neatendite trafis ĉi tiu aventuro.”

La Gargojloj retrenpaŝis iom kiam ili aŭdis la sonon de parolado, ĉar kvankam niaj amikoj parolis mallaŭte iliaj vortoj ŝajnis laŭtaj en la ĉirkaŭa silento. Sed tuj kiam la konversacio ĉesis, la ridetaĉantaj, malbelaj uloj leviĝis grege kaj flugis rapide kontraŭ la fremdulojn, kun siaj longaj brakoj antaŭtenditaj kiel la buspritoj de aro de velboatoj. La ĉevalo precipe allogis ilian atenton, ĉar ĝi estis la plej granda kaj plej

Ili Renkontas la Lignajn Gargojlojn

stranga besto kiun ili iam vidis; do ĝi fariĝis la celo de ilia unua atako.

Sed Jaĉjo estis preta por ili, kaj kiam li vidis ilin veni li turnis siajn kalkanojn kontraŭ ilin kaj komencis piedbatadi kiom eble plej forte. Krak! kraŝ! bum! sonis liaj fervestitaj hufoj kontraŭ la lignaj korpoj de la Gargojloj, kaj ili batiĝis tien kaj alien tiom forte ke ili disiris kiel pajleroj en la vento. Sed la bruego ŝajnis por ili tiom terura kiom la kalkanoj de Jaĉjo, ĉar ĉiu kiu povis sin turnis rapide kaj forflugis tre foren. La aliaj unu post la unua sukcesis levi sin de la tero kaj rapide rekuniĝis kun siaj kamaradoj, tiel ke dum momento la ĉevalo kredis ke li venkis facile en la batalo.

Sed la Sorĉisto ne tiom certis.

“Ne eblas vundi tiujn lignulojn,” li diris, “kaj Jaĉjo nur sukcesis iomete damaĝi ilin per disigo de kelkaj splitoj el iliaj nazoj kaj oreloj. Tio ja ne povus malpli malbeligi ilin, kaj mia opinio estas ke ili baldaŭ renovigos la atakon.”

“Kio forpelis ilin?” demandis Doroteo.

“La bruo, kompreneble. Ĉu vi ne memoras ke la Ĉampiono eskapis de ili per kriado?”

“Eble ankaŭ ni eskapu per malsupreniro de la ŝtupoj,” sugestis la knabo. “Ni havas sufiĉan tempon,

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

ĝuste nun, kaj mi preferus fronti la nev'deblajn ursojn ol tiujn lignajn diabletojn.”

“Ne,” respondis Doroteo, firme, “ni ne retreniru, ĉar tiuokaze ni neniam atingus nian hejmon. Ni batalu.”

“Tion mi konsilas,” diris la Sorĉisto. “Ili ankoraŭ ne venkis nin, kaj Jaĉjo valoras tiom kiom tuta armeo.”

Sed la Gargojloj estis sufiĉe lertaj por ne ataki la ĉevalon la sekvan fojon. Ili antaŭeniris en granda grego, al kiu aliĝis granda nombro da aliaj Gargojloj, kaj ili flugis rekte super la kapon de Jaĉjo al la loko kie staras la aliaj.

La Sorĉisto levis unu el siaj revolveroj kaj pafis al la grego da malamikoj, kaj la pafŝonogis kiel tondro en tiu silenta loko.

Kelkaj el la lignuloj falis rekte sur la teron, kie ili tremis per ĉiu membro; sed la plej multaj sukcesis turni sin kaj eskapi denove tre foren.

Zeb kuris kaj levis unu el la Gargojloj kiu kuŝis plej proksime al li. La supro de ĝia kapo estis ĉizita por aspekti krono kaj la kuglo de la Sorĉisto frapis precize la maldekstran okulon, kiu estis malmola ligna tubero. Duono de la kuglo estis fiksita en la ligno, do la bato kaj la subita bruo faligis la ulon, multe pli ol

Ili Renkontas la Lignajn Gargojlojn

vera vundiĝo. Antaŭ ol tiu kronita Gargojlo rekonsciiĝis Zeb vindis rimenon plurfoje ĉirkaŭ ĝian korpon, ligante ĝiajnflugilojn kaj brakojn tiel ke ĝi ne povis movi sin. Post tio, liginte la lignulon firme, la knabo buklis la rimenon kaj ĵetis sian kaptiton en la kaleŝon. Jam antaŭ tiam la aliaj ĉiuj forrapidis.

MIRINDA ESKAPO

FORTUNE dum kelka tempo la malamikoj hezitis renovigi la atakon. Sed post tio kelkaj el ili antaŭeniris ĝis nova pafado el la revolvero de la Sorĉisto retrenirigis ilin.

“Tre bone,” diris Zeb. “Ni forkurigis ilin nun, tute certe.”

“Sed nur provizore,” respondis la Sorĉisto, malfeliĉe skuante sian kapon. “Tiuj revolveroj pafas po ses kuglojn, sed kiam ili estos uzitaj ni estos senhelpaj.”

La Gargojloj ŝajne konsciis pri tio, ĉar ili multfoje resendis kelkajn ulojn por ataki la fremdulojn kaj devigi la vireton pafi per siaj revolveroj. Tiel neniu el ili estis ŝokita per la terura

LA SORCÏSTO PAFIS AL LA GREGO.

bruego pli ol unufoje, ĉar la ĉefgrupo restis tre for kaj ĉiufoje nova grupeto devis iri batali. Kiam la Sorĉisto jam pafis ĉiujn siajn dekdu kuglojn li tute ne damaĝintis la malamikojn, krom ke li ŝoketis kelkajn per la bruo, do li ne estis pli proksima al venko ol je la komenco de la batalo.

“Kion ni faru nun?” demandis Doroteo, anxie.

“Ni kriegu—ĉiuj kune,” diris Zeb.

“Kaj samtempe batalu,” aldonis la Sorĉisto. “Ni staru proksime al Jaĉjo, tiel ke li povos helpi nin, kaj ĉiu el ni prenu armilon kaj faru sian plejebilon. Mi uzos mian glavon, kvankam ĝi ne multe valoras por ĉi tiu batalo. Doroteo devos preni sian sunombrelon kaj subite malfermi ĝin kiam la lignuloj atakos ŝin. Mi havas nenion por vi, Zeb.”

“Mi uzos la reĝon,” diris la knabo, kaj li tiris sian kaptiton el la kaleŝo. La brakoj de la ligita Gargojlo estis etenditaj longe foren de ĝia kapo, do kiam Zeb prenis ĝiajn pojnojn li trovis ke la reĝo estas bone utiligebla kiel batilo. La knabo estis pli forta ol kutimas je infano tiuaĝa, ĉar li ĉiam laboris sur kultivbieno; do li verŝajne montriĝos pli danĝera ol la Sorĉisto kontraŭ la malamikoj.

Kiam la sekva grupo de Gargojloj antaŭeniris, niaj aventurantoj komencis kriegadi kvazaŭ freneziĝintaj.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

Eĉ la katido akre kriis terure kaj samtempe Jaĉjo la kaleŝo-ĉevalo henis laŭte. Tio senkuraĝigis la malamikojn dum iom da tempo, sed la defendantoj baldaŭ fariĝis senspiraj. Rimarkinte tion, kaj ankaŭ ke ne plu aŭdiĝas la teruraj “bam”-oj de la revolveroj, la Gargojloj antaŭeniris en svarmo densa kiel de abeloj, tiel ke la aero estis plena per ili.

Doroteo kaŭris sur la tero kaj malfermis sian sunombreton, kiu preskaŭ kovris ŝin kaj estis bona protektilo. La klingo de la glavo de la Sorĉisto rompiĝis en dekon da eroj kiam li unuafoje batis la lignulojn. Zeb batadis per la Gargojlo kiun li uzis kiel stabon ĝis li subenfalis dekojn da malamikoj; sed finfine ili grupiĝis ĉirkaŭ lin tiom dense ke li ne plu havis spacon en kiu li povus swingi siajn brakojn. La ĉevalo faris mirindan piedbatadon kaj eĉ Heŭreka helpis kiam ŝi saltis sur la Gargojlojn kaj gratis kaj mordis ilin kvazaŭ linko.

Sed tiom da perarmila batado tute ne sukcesis. La lignuloj vindis siajn longajn brakojn ĉirkaŭ Zebon kaj la Sorĉiston kaj firme tenis ilin. Ili kaptis Doroteon sammaniere, kaj granda nombro da Gargojloj kroĉiĝis al la kruroj de Jaĉjo, kaj tiom pezigis lin ke la kompatinda besto fariĝis senhelpa. Heŭreka furioze kuregis por eskapi kaj rapidis trans la teron kvazaŭ

fulmo; sed ridetaĉanta Gargojlo fluge sekvis ŝin kaj kaptis ŝin antaŭ ol ŝi povis iri tre foren.

Ĉiu el ili antaŭsupozis nenion alian ol tuja morto; sed surprize al ili la lignuloj flugis enaeren portante ilin kaj portis ilin tre foren, trans multegajn kilometrojn da ligna teritorio, ĝis ili atingis lignan urbon. La domoj de tiu urbo estis multangulaj, estante kvadrataj kaj sesflankaj kaj okflankaj. Ili estis, laŭforme, turaj kaj la plej bonaj el ili aspektis malnovaj kaj iomete eroditaj de la vetero; sed ĉiuj estis fortaj kaj fortikaj.

La kaptintoj portis la kaptitojn al unu el tiuj domoj kiuj havis nek pordojn nek fenestrojn sed nur unu larĝan aperturon plejsupre sub la tegmento. La Gargojloj malmilde puŝis ilin en la aperturon, kie estis platformo, kaj post tio forflugis lasante ilin. Ĉar ili ne havis flugilojn la fremduloj ne povis forflugi, kaj se ili saltus el tioma alto ili tute certe mortus. La uloj estis sufiĉe lertaj por rezoni tiel, kaj ilia sola eraro estis supozo ke teruloj ne povus superi tiajn ordinarajn malfacilojn.

La Gargojloj alportis Jaĉjon kun la aliaj, kvankam necesis multaj Gargojloj por porti la grandan beston tra la aero kaj meti lin sur la altan platformon, kaj ili enĵetis la kaleŝon post li ĉar ĝi apartenis al la grupo

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

kaj la lignuloj tute ne konceptis por kio ĝi utilas kaj ĉu aŭ ne ĝi vivas. Post kiam la kaptinto de Heŭreka enĵetis la katidon sekve de la aliaj la lasta Gargojlo silente forflugis, lasante niajn amikojn kiuj denove nun povis spiradi.

“Kia terura batalo!” diris Doroteo, sukcesante spiradi kvankam neglate.

“Nu, eble ne,” ronronis Heŭreka, glatigante sian taŭzitan felon per sia piedo; “ni ne sukcesis damaĝi, sed neniuj sukcesis damaĝi nin.”

“Dankaldie ni denove estas kunaj, eĉ kvankam ni estas kaptitoj,” ĝemis la knabineto.

“Mi demandas al mi kial ili ne tuj mortigis nin,” komentis Zeb, kiu perdis sian reĝon dum la batalo.

“Verŝajne ili volas uzi nin en ia ceremonio,” la Sorĉisto respondis, penseme; “sed estas ekster dubo ke ili intencas kiel eble plej mortigi nin.”

“Kiel eble plej mortaj estus tre tre mortaj, ĉu ne?” demandis Doroteo.

“Jes, kara. Sed ni ne maltrankvilu ĝuste nun. Ni ekzamenu nian karceron kaj trovu kia ĝi estas.”

La spaco sub la tegmento, kie ili staris, permesis ke ili rigardu ĉiun flankon de la alta konstruaĵo, kaj ili rigardis tre scivoleme al la urbo disetendiĝinta sub ili. Ĉio videbla estis el ligno, kaj la sceno aspektis rigida

kaj ekstreme malnatura.

De ilia platformo ŝtuparo kondukis suben en la domon, kaj la infanoj kaj la Sorĉisto esploris ĝin, lumiginte lanteron por montri la vojon. Pluraj etaĝoj de vakaj ĉambroj estis la rezulto de la serĉo, sed nenio pli; do post iom da tempo ili revenis al la platformo. Se estus pordoj aŭ fenestroj en la malsupraj ĉambroj, aŭ se la tabuloj de la domo ne estus tiom dikaj kaj fortikaj, eskapo estus facila; sed resti en la malsupra parto de la domo estis kiel esti en kelo aŭ la kargejo de ŝipo, kaj al ili ne plaĉis la mallumo nek la odoro de malsekeco.

En ĉi tiu lando, kiel en ĉiu alia kiun ili vizitis sub la surfaco de la tero, estis neniu nokto, konstanta kaj forta lumo venadis el iu nekonata fonto. Elrigardante ili povis observi en kelkaj proksimaj domoj, kie estis abundaj malfermaj fenestroj, la formojn de la lignaj Gargojloj moviĝantaj en siaj loĝejoj.

“Ŝajne nun estas ilia ripozotempo,” komentis la Sorĉisto. “Ĉiu homo bezonas ripozon, eĉ se ili konsistas el ligno, kaj ĉar ne ekzistas noktoj ĉi tie ili elektas tempoperiodon dum la tago por dormi aŭ ripozi.”

“Mi mem dormemas,” komentis Zeb, oscedante.

“Nu, kie estas Heŭreka?” kriis Doroteo, subite.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

Ili ĉirkaŭrigardis, sed la katido tute ne estis trovebla.

“Ŝi eliris promeni,” diris Jaĉjo, per malagrabra tono.

“Kie? Sur la tegmento?” demandis la knabino.

“Ne; ŝi simple ektenis la lignon per siaj ungoj kaj grimpis malsupren sur la flankoj de ĉi tiu domo ĝis ŝi atingis la teron.”

“Ŝi ne povus grimpi *malsupren*, Jaĉjo,” diris Doroteo. “Grimpi signifas iri supren.”

“Laŭ kiu?” demandis la ĉevalo.

“Mia instruistino diris tion, kaj ŝi multon scias, Jaĉjo.”

“Oni kelkfoje diras ‘malsupren grimpi’ kiel vort-figuron,” komentis la Sorĉisto.

“Nu, ĉi tiu estis kat-figuro,” diris Jaĉjo, “kaj ŝi *iris* malsupren, negrave ĉu ŝi grimpis aŭ rampis.”

“Ve! Heŭreka estas tre senzorga,” krietis la knabino, tre malfeliĉe. “La Gurgloj kaptos ŝin, tute certe!”

“Ha, ha!” ridis la maljuna kaleŝo-ĉevalo; “ili ne estas ‘Gurgloj,’ knabineto; ili estas Gargojloj.”

“Ne gravas; ili kaptos Heŭrekan, negrave kia estas ilia nomo.”

“Tute ne,” diris la voĉo de la katido, kaj Heŭreka mem alrampis trans la randon de la platformo kaj sidiĝis trankvile sur la plankon.

“Do kie vi estis, Heŭreka?” demandis Doroteo, severe.

“Mi rigardadis la lignulojn. Ili estas vere ridindaj, Doroteo. Ĝuste nun ili ĉiuj enlitiĝas, kaj—kion vi supozas?—ili malagrafas la ĉarnirojn de siaj flugiloj kaj metas ilin en angulon ĝis ilia revekiĝo.”

“Kion? La ĉarnirojn?”

“Ne; la flugilojn.”

“Tio,” diris Zeb, “klarigas kial ili uzas ĉi tiun domon kiel karceron. Se Gargojloj miskondutas, kaj devas enkarceriĝi, oni portas ilin ĉi tien kaj malagrafas iliajn flugilojn kaj retenas ilin ĝis ili promesas bone konduki.”

La Sorĉisto aŭskultintis tre detale kion diris Heŭreka.

“Estus bone se ni mem havus tiajn malfikseblajn flugilojn,” li diris.

“Ĉu ni povus flugi per ili?” demandis Doroteo.

“Mi kredas ke jes. Se la Gargojloj povas malagrafi la flugilojn do la kapablo flugi apartenas al la flugiloj mem, kaj ne al la lignaj korpoj de la surportantoj. Do, se ni havus la flugilojn, ni verŝajne flugus tiom bone kiom ili—almenaŭ dum ni restos en ilia lando kaj influataj de ĝia magio.”

“Sed kiel povi flugi helpus nin?” demandis la knabino.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Venu,” diris la vireto, kaj li kondukis ŝin al angulo de la konstruaĵo. “Ĉu vi vidas tiun grandan rokon kiu staras sur la tiea flanko de monteto?”

“Jes; ĝi estas tre distanca, sed mi povas vidi ĝin,” ŝi respondis.

“Nu, en tiu roko, kiu turas en la nubojn, estas arka pasejo tre simila al tiu kiun ni eniris kiam ni grimpis la spiralan ŝtuparon de la Valo de Vo. Mi prenos mian vidilon, kaj tiam vi povos pli klare vidi ĝin.”

Li alportis malgrandan sed tre potencon teleskopon, kiu estis en lia valizo, kaj per ĝi la knabineto klare vidis la aperturon.

“Kien ĝi kondukas?” ŝi demandis.

“Tion mi ne scias,” diris la Sorĉisto; “sed certe ni ne estas multe for de la surfaco de la tero, kaj tiu enirejo eble kondukas al alia ŝtuparo kiu rekondukos nin al la supro de la mondo, kie ni laŭprave devus esti. Do, se ni havus la flugilojn, kaj povus eskapi de la Gargojloj, ni povus flugi al tiu roko kaj saviĝi.”

“Mi venigos al vi la flugilojn,” diris Zeb, kiu aŭskultis tre atente. “Se la katido montros al mi kie ili estas.”

“Sed kiel vi malsupreniros?” demandis la knabino, miroplene.

Responde, Zeb komencis malligi la jungilaron de

LA BATALO KONTRAŬ LA GARGOJLOJ.

Jaĉjo, rimenon post rimeno, kaj li kunbuklis ilin ĝis li faris el ili longan ledan bendon kiu atingos la teron.

“Mi povos malsupren grimpi tion tute certe,” li diris.

“Neniel,” komentis Jaĉjo, kun scintileto en siaj rondaj okuloj. “Eble vi malsupren *iros*, sed vi povos nur *supren* grimpi.”

“Nu, mi grimpos kiam mi revenos,” diris la knabo, ridante. “Nun, Heŭreka, montru al mi la vojon al tiuj flugiloj.”

“Vi devos esti tre senbrua,” avertis la katido, “ĉar se vi eĉ iometete bruos la Gargojloj vekiĝos. Ili povas aŭdi eĉ pinglon fali.”

“Mi ne faligos pinglon,” diris Zeb.

Li jam ligis unu finaĵon de la rimeno al rado de la kaleŝo, kaj nun li lasis ĝin pendi trans la rando de la domo.

“Zorgu,” avertis Doroteo, fervore.

“Tion mi faros,” diris la knabo, kaj li lasis sin gliti trans la randon.

La knabino kaj la Sorĉisto klinis sin kaj rigardis Zebon tre zorgoplene malsupreniri, manon post mano, ĝis li staris sur la tero malsupre. Heŭreka kroĉis sin al la ligna flanko de la domo per siaj ungoj kaj malsupreniris facile. Poste ili kunrampis por eniri la

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

malaltan pordejon de najbara konstruaĵo.

La rigardantoj atendis senspire ĝis la knabo reaperis, kun siaj brakoj nun plenaj de la lignaj flugiloj.

Kiam li venis al kie pendas la rimeno li kunligis la flugilojn al la finaĵo de la rimeno, kaj la Sorĉisto tiris ilin supren. Poste li remallevis la rimenon por ke Zeb grimpu per ĝi. Heŭreka rapide sekvis lin, kaj baldaŭ ili ĉiuj kune staris sur la platformo, kaj apud ili estis ok el la multevaloraj lignaj flugiloj.

La knabo ne plu dormemis, sed estis plena de energio kaj ekscitiĝo. Li rekunmetis la jungilaron kaj jungis Jaĉjon al la kaleŝo. Post tio, per helpo de la Sorĉisto, li klopodis ligi kelkajn flugilojn al la maljuna kaleŝoĉevalo.

Tio ne estis facila tasko, ĉar duono de ĉiu ĉarniro mankis, ĝi estis ankoraŭ fiksita al la korpo de la Gargojlo kiu uzis ĝin. Tamen la Sorĉisto denove malfermis sian valizon—kiu klare enhavis mirigan nombron da diversaj aĵoj—kaj eltiris bobenon da forta drato, per kiu ili sukcesis ligi kvar flugilojn al la jungilaro de Jaĉjo, du proksime al lia kapo kaj du proksime al lia vosto. Ili estis iom malfirmaj, tamen sufiĉe sekuraj se la rimenoj efektive ne rompiĝos.

La aliajn kvar flugilojn ili ligis al la kaleŝo, po du

JACÔ FLUGIS FOR DE LA PLATFORMO.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

ĉiuflanke, ĉar la kaleŝo devos porti grandan pezon, de la infanoj kaj la Sorĉisto dum ili flugos tra la aero.

Tiu preparado ne postulis multe da tempo, sed la Gargojloj komencis vekiĝi kaj ĉirkaŭmoviĝi, kaj baldaŭ kelkaj el ili serĉos siajn mankantajnflugilojn. Do la kaptitoj decidis tuj foriri de sia karcero.

Ili eniris la kaleŝon, Doroteo tenadis Heŭrekan sekura sur siaj genuoj. La knabino sidis sur la mezo de la benko, kun Zeb kaj la Sorĉisto flanke de ŝi. Kiam ĉio estis preta la knabon skuis la rimenojn kaj diris:

“Forflugu, Jaĉjo!”

“Kiuajnflugilojn mi skuu unue?” demandis la kaleŝoĉevalo, necerte.

“Skuu ĉiuajn samtempe,” sugestis la Sorĉisto.

“Kelkaj el ili estas malrektaj,” objĉetis la ĉevalo.

“Ne gravas; ni stiros per laflugiloj sur la kaleŝo,” diris Zeb. “Nur ekflugu kaj celu tiun rokon, Jaĉjo; kaj ne perdu pli da tempo.”

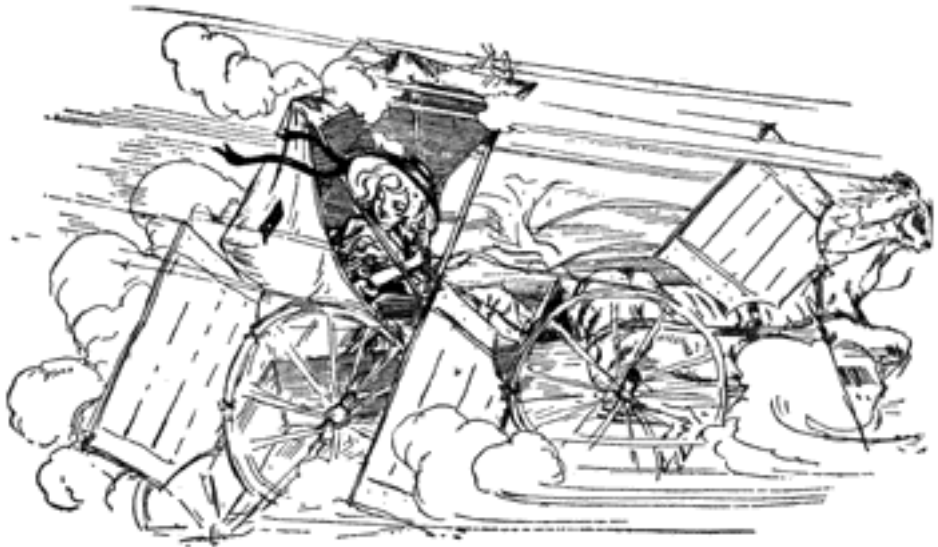
Do la ĉevalo ĝemis, samtempe skuis siajn kvarflugilojn, kaj flugis for de la platformo. Doroteo iom timis pri la ebla sorto de la veturo, ĉar estis tre nervoziga la maniero laŭ kiu Jaĉjo arkigis sian kolon kaj disetendis siajn ostecajn krurojn dum li flirte baraktis movi sin tra la aero. Li ankaŭ ĝemis kvazaŭ

Mirinda Eskapo

timoplene, kaj laflugiloj terure grincis ĉar la Sorĉisto forĝesis oleumi ilin; sed ili akordis relative bone kun laflugiloj de la kaleŝo, tiel ke ili bonege progresis jam de la komenco. La sola plendaĵo estis ke ili bilance moviĝis, kvazaŭ sur roka vojo anstataŭ tial glate kiel eble tra la aero.

Ĉefe estis, tamen, ke ili flugis, flugis rapide eĉ kvankam iom malglate, cele al la roko.

Baldaŭ kelkaj Gargojloj vidis ilin kaj tuj kungrupigis bandon por ĉasi la eskapantajn kaptitojn; tiel ke kiam Doroteo rerigardis ŝi vidis ilin veni kvazaŭ granda nuboj kiu preskaŭ nigriĝas la ĉielon.

LA KAVO
DE LA
DRAKETOJ

N

IAJ amikoj jam estis longe preter la malamikoj kaj sukcesis resti longe preter, ĉar per siaj ok flugiloj ili povis flugi tiom rapide kiel la Gargojloj. Dum la tuta veturo al la roko la lignuloj sekvis ilin, kaj kiam Jaĉjo fine surteriĝis ĉe la aperturo de la kaverno, la ĉasantoj estis ankoraŭ iom longe malantaŭ ili.

“Sed mi timas ke ili tamen kaptos nin,” diris Doroteo, tre ekscitite.

“Ne; ni devas malebligi tion,” deklaris la Sorĉisto. “Rapide, Zeb, helpu min detiri tiujn lignajn flugilojn!”

Ili detiris la flugilojn, kiujn ili ne plu bezonis, kaj la Sorĉisto amasigis ilin tuj ekster la enirejo de la

La Kavoj de la Draketoj

kaverno. Post tio li verŝis la kerosenon restintan en la oleujo, kaj per alumeto flamigis la amason.

La flamoj eksaltis tuj kaj la fajro komencis fumi kaj muĝi kaj kraki ĝuste kiam la granda armeo de lignaj Gargojloj alvenis. La uloj retiris sin tuj, plenaj de timo kaj teruriĝo; ĉar fajro, vere terura, neniam antaŭe vidiĝis en la tuta historio de ilia ligna lando.

En la arkaĵo estis pluraj pordoj kondukantaj al diversaj ĉambroj konstruitaj en la monto, kaj Zeb kaj la Sorĉisto levis tiujn lignajn pordojn de la ĉarniroj kaj ĵetis ĉiujn sur la flamojn.

“Tio estos dumlonge bariero,” diris la vireto, ridetante afable per sia tuta ĉifita vizaĝo pro la sukceso de la taktiko. “Eble la flamoj bruligos tiun tutan mizeran lignan landon, kaj se tio okazos la perdo estos tre eta kaj oni neniam rimarkos la maleston de la Gargojloj. Sed venu, miaj infanoj; ni esploru la monton kaj trovu kiun vojon sekvi por eskapi el ĉi tiu kaverno, kiu fariĝas preskaŭ tiom varmega kiel bakforno.”

Ĉagrene al ili en ĉi tiu monto ne estis ordinara ŝtuparo per kiu ili povus grimpi al la surfaco de la tero. Ia dekliva tunelo suprenkondukis ilin iom, kaj ili trovis ĝian plankon kaj malglata kaj kruta. Post tio subita turniĝo kondukis ilin en mallarĝan koridoron tra kiu la kaleŝo ne povis iri. Tio haltigis kaj ĝenis ilin

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

provizore, ĉar ili ne volis postlasi la kaleŝon. En ĝi estis iliaj valizoj kaj ĝi estis utila rajdoveturilo kiam ajn ili trovis bonajn vojojn, kaj ĉar ĝi akompanis ilin ĝis nun ili sentis devon reteni ĝin. Do Zeb kaj la Sorĉisto ekkomencis depreni la radojn kaj la supraĵon, kaj post tio ili parte turnis la kaleŝon por ke ĝi okupu laŭeble malmultan spacon. Pro tio ili sukcesis, per la helpo de la pacienca kaleŝoĉevalo, tiri la veturilon tra la mallarĝa parto de la koridoro. La distanco ne estis granda, fortune, kaj kiam la vojo plilarĝiĝis ili rekunmetis la kaleŝon kaj iris pli komforte. Sed la vojo estis nur serio de breĉoj aŭ fendoj en la monto, kaj ĝi zigzagis ĉiudirekten, deklivante unue supren kaj poste malsupren ĝis ili tute ne sciis ĉu ili estas pli proksimaj al la supro de la tero ol kiam ili komencis antaŭ horoj.

“Ĉiuokaze,” diris Doroteo, “ni ’skapis de tiuj aĉaj Gurgloj, kaj tio almenaŭ *iom* komfortigas!”

“Verŝajne la Gargojloj ankoraŭ okupas sin per klopodoj estingi la fajron,” respondis la Sorĉisto. “Sed eĉ se ili sukcesus fari tion ili trovus tre malfacila flugadon inter ĉi tiuj rokoj; do mi certas ke ni ne plu bezonas timi ilin.”

Kelkfoje ili atingis profundan fendon en la planko, kio tre danĝerigis la pluiron; sed restis oleo en la lanternoj por lumigi, kaj la fendoj ne estis sufiĉe larĝaj

“NU, ESTAS DRAKO!”

La Kavoj de la Draketoj

por malebligi ke ili transsaltu. Kelkfoje ili devis transgrimpi amasojn da nefiksitaj rokoj, kie Jaĉjo apenaŭ povis treni la kaleŝon. Dum tiuj okazoj Doroteo, Zeb kaj la Sorĉisto ĉiuj puŝis, kaj levis la radojn trans la plej malglatajn lokojn; tiel ke ili sukcesis, per laborego, plu iri. Sed la grupeto estis kaj laca kaj senkuraĝigita kiam fine, ĉirkaŭirinte severan angulon, la vagantoj trovis sin en vasta kavoj kiu arkis alte super iliaj kapoj kaj havis glatan, ebenan plankon.

La kavoj estis ronda kaj ĉirkaŭ ĝia rando, proksime al la tero, aperis grupoj de nebrilaj flavaj lumoj, po do, ĉiam flank'-al-flankaj. Ili unue estis senmovaj, sed baldaŭ ili komencis plibriliĝi kaj skuiĝi malrapide unuflanken poste aliflanken kaj poste supren kaj malsupren.

“Kia loko estas ĉi tiu?” demandis la knabo, kiu klopodis vidi pli klare tra la senlumo.

“Mi ne povas eĉ konjekti,” respondis la Sorĉisto, kiu ankaŭ ĉirkaŭrigardadis malfacile.

“Huf!” voĉaĉis Heŭreka, arkante sian dorson ĝis ŝiaj haroj rekte staris; “loĝejo de aligatoroj, aŭ krokodiloj, aŭ ia alia terura ulo! Ĉu vi ne vidas iliajn terurajn okulojn?”

“Heŭreka vidas pli bone en la lumoj ol ni,” flustris Doroteo. “Diru al ni, kara, kiel aspektas la uloj?” ŝi

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

demandis, parolante al sia dorlotbesto.

“Mi efektive ne povas priskribi ilin,” respondis la katido, tremante. “Iliaj okuloj aspektas pasteĉuoj kaj iliaj buŝoj aspektas karbositeloj. Sed iliaj korpoj ne aspektas tre grandaj.”

“Kie ili estas?” demandis la knabino.

“En niĉetoj tute ĉirkaŭ la rando de ĉi tiu kaverno. Ho, Doroteo—vi ne povas imagi kiaj aĉuloj ili estas! Ili estas pli malbelaj ol la Gargojloj.”

“Ta-ta-ta! atentu ne kritiki viajn proksimulojn,” diris raspa voĉo apuda. “Efektive vi mem estas iom malbelaj uloj, kaj mi estas certa ke panjo ofte diris al ni ke ni estas la plej belaj uloj en la tuta mondo.”

Aŭdante tiujn vortojn niaj amikoj turnis sin laŭ la direkto de la sono, kaj la Sorĉisto tenis siajn lanternojn por ke la lumo vidigu unu el la niĉetoj en la roko.

“Nu, estas drako!” li krietis.

“Ne,” respondis la posedanto de la grandaj flavaj okuloj kiuj palpebrumadis je ili senpaŭze; “vi eraras pri tio. Ni esperas kreskinte iam esti drakoj, sed ĝuste nun ni estas nur draketoj.”

“Kio estas tio?” demandis Doroteo, rigardante timoplene la grandan skvaman kapon, la oscedantan buŝon kaj la grandajn okulojn.

“Junaj drakoj, kompreneble; sed ni ne rajtas nomi

La Kavoj de la Draketoj

nin veraj drakoj antaŭ ol plene kreski,” estis la respondo. “La grandaj drakoj estas tre fieraj, kaj opinias ke infanoj ne multe gravas; sed panjo diras ke iam ni ĉiuj estos tre fortaj kaj gravaj.”

“Kie estas via patrino?” demandis la Sorĉisto, maltrankvile ĉirkaŭrigardante.

“Ŝi iris al la supro de la tero por trovi manĝaĵojn por ni. Se ŝi bone sukcesos ŝi alportos por ni elefanton, aŭ du rinocerojn, aŭ eble kelkdek homojn por malgrandigi nian malsaton.”

“Ho; ĉu vi malsatas?” demandis Doroteo, retirante sin.

“Multe,” diris la draketo, kunfrapante siajn makzelojn.

“Kaj—kaj—ĉu vi manĝas homojn?”

“Jes ja, kiam ni povas akiri ilin. Sed jam de pluraj jaroj ili estas maloftaj kaj ni kutime devas kontenti per elefantoj aŭ bubaloj,” respondis la ulo, per bedaŭroplena tono.

“Kiomjara vi estas?” demnandis Zeb, kiu rigardadis la flavajn okulojn kvazaŭ fascinate.

“Tre juna, mi bedaŭras diri; kaj ĉiuj miaj gefratoj kiujn vi vidas ĉi tie estas proksimume samaĝaj kiel mi. Se mi ĝuste memoras, ni fariĝis sesdek-ses-jaraj antaŭhieraŭ.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Sed tio ne estas junaĝo!” kriis Doroteo, miroplene.

“Ne?” malrapide diris la draketo; “al mi ĝi ŝajnas tre beba aĝo.”

“Kiom aĝas via patrino?” demandis la knabino.

“Patrino aĝas proksimume dumil jarojn; sed ŝi malzorge miskalkulis sian aĝon antaŭ kelkaj jarcentoj kaj forgesis kalkuli plurcent jarojn. Ŝi estas iom fierema, sciu, kaj timas maljuniĝi, estante vidvino kaj ankoraŭ relative juna.”

“Mi komprenas tion,” konsentis Doroteo. Post momento da pensado ŝi demandis: “Ĉu ni estas amikoj aŭ malamikoj? Mi volas demandi, ĉu vi afablos al ni aŭ deziros manĝi nin?”

“Tiurilate, ni draketoj volontege manĝus vin, mia infano; sed domaĝe patrino ligis niajn vostojn al la rokoj ĉe la fonoj de niaj individuaj kavoj, tiel ke ni ne povas elrampi por preni vin. Se vi decidus pliproksimiĝi ni englutos vin fulmorapide; sed se vi ne faros tion vi restos tute sekuraj.”

La voĉo de la ulo enhavis sonon de bedaŭro, kaj aŭdinte tiujn vortojn la aliaj draketoj ĉiuj ĝemis malgaje.

Doroteo sentis sin malpli malkvieta. Post mallonga paŭzo ŝi demandis:

“Kial via patrino ligis viajn vostojn?”

La Kavoj de la Draketoj

“Nu, kelkfoje ŝi ĉasadas, tre for, dum pluraj semajnoj, kaj se ni ne estus ligitaj ni rampus sur la tuta monto kaj interbatalus kaj multe petolus. Patrino kutime scias kion ŝi faras, sed ĉifoje ŝi eraris; ĉar vi nepre eskapos de ni krom se vi tro proksimiĝos, kaj verŝajne vi ne faros tion.”

“Neniell!” diris la knabineto. “Ni ne volas ke tiaj bestaĉoj manĝu nin.”

“Permesu ke mi diru,” respondis la draketo, “ke vi iom malĝentile finomas nin, sciante ke ni ne povas refuti viajn insultojn. Ni opinias nin tre belaspektaj, ĉar patrino diris tion al ni, kaj ŝi scias. Kaj ni estas de bonega familio kaj mi defias ke homo montru ke li havas pli elegantan genealogion, ĉar la nia etendiĝas ĝis antaŭ dudek mil jaroj, al la epoko de la fama Verda Drako de Atlantido, kiu vivis dum epoko kiam la homaro ankoraŭ ne estis kreita. Ĉu vi povas pretendi egalan genealogion, knabineto?”

“Nu,” diris Doroteo, “mi naskiĝis sur kultivbieno en Kansas, kaj mi supozas ke tio estas tutegale ’spektinda kaj fiera kiel loĝado en kavoj kun la vosto ligita al roko. Se ne, mi devos toleri mian malegalecon, jen la afero.”

“Gustoj varias,” murmuris la draketo, malrapide faligante siajn skvamajn palpebrojn sur siajn flavajn

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

okulojn, ĝis ili aspektis duonlunaj.

Denove kuraĝaj pro konstato ke la bestoj ne povas rampi el siaj rokpoŝoj, la infanoj kaj la Sorĉisto nun uzis iom da tempo ekzamenante ilin pli detale. La kapoj de la draketoj estis grandaj kiel bareloj kaj kovritaj de malmolaj, verdecaj skvamoj kiuj brilis pro la lumo de la lanternoj. Iliaj antaŭaj kruroj, kiuj kreskis tuj malantaŭ iliaj kapoj, ankaŭ estis fortaj kaj grandaj; sed iliaj korpoj estis malpli grandaj laŭ sia cirkonferenco ol iliaj kapoj, kaj iom post iom fariĝis maldikaj laŭ sia longo ĝis iliaj vostoj estis maldikaj kiel ŝulaĉo. Doroteo pensis, ke se ili bezonis sesdek ses jarojn por kreski tiom, necesos ankoraŭ plena jarcento antaŭ ol ili rajtos nomi sin drakoj, kaj al ŝi tio ŝajnis longa atendo por plene kreski.

“Laŭ mia penso,” diris la Sorĉisto, “estus plejbone foriri de ĉi tiu loko antaŭ ol la patrindrako revenos.”

“Ne rapidu,” vokis unu el la draketoj; “patrino volonte renkontos vin, mi certas.”

“Eble vi pravas,” respondis la Sorĉisto, “sed ni iom strange ne volonte renkontas fremdulojn. Ĉu vi bonvolos diri al ni kiudirekten iris via patrino por atingi la supron de la tero?”

“Ne decas demandi al ni tion,” deklaris alia draketo. “Ĉar, se ni dirus la veron, eble vi tute eskapus

La Kavoj de la Draketoj

de ni; kaj se ni dirus al vi malveron ni estus malbonkonduktaj kaj meritis puniĝon.”

“Sekve,” decidis Doroteo, “ni devos mem laŭeble trovi kiel eliri.”

Ili trairis la tutan kavernon, restante bondistance de la palpebrumantaj flavaj okuloj de la draketoj, kaj baldaŭ trovis ke du vojoj kondukas de la muro kontraŭa al la loko kie ili eniris. Ili elektis unu el ili hazarde kaj rapidis laŭ ĝi kiel eble plej rapide, ĉar ili tute ne sciis kiam la patrina drako revenos kaj multe fervoris ne renkonti ŝin.

OZMA UZAS
LA MAGIAN
ZONON

POR konsiderinda distanco la vojo kondukis rekte supren laŭ milda deklivo, kaj la vagantoj tiom bone progresis ke ili komencis fervore esperi, kredante ke ili preskaŭ tuj vidos sunbriladon. Sed post longa tempo ili subite trovis grandan rokon kiu blokis la irejon kaj nebligis ke ili pluen iru eĉ unu paŝon.

Ĉi tiu roko estis aparta de la cetero de la monto kaj moviĝadis, konstante rivoluante kvazaŭ sur pivoto. Kiam ili unue proksimiĝis al ĝi solida muro estis antaŭ ili; sed baldaŭ ĝi rivoluis ĝis aperis larĝa, glata vojo tra ĝi al la alia flanko. Tio aperis tiom subite ke

Ozma Uzas la Magian Zonon

ili estis nepretaj uzi ĝin, unue, kaj lasis ke la roka muro denove rivoluu antaŭ ol ili decidis trairi. Sed ili sciis nun ke ekzistas eskapejo do ili atendis pacience ĝis la vojo duan fojon aperis.

La infanoj kaj la Sorĉisto impetis trans la moviĝantan rokon kaj saltis en la preteran koridoron, alteriĝante sekure kvankam iomete senspire. Jaĉjo la kaleŝoĉevalo estis lasta, kaj la roka muro preskaŭ kaptis lin; ĉar ĝuste kiam li saltis sur la plankon de la pretera koridoro la muro svingiĝis trans ĝi kaj malfiksita ŝtono kiun la radoj de la kaleŝo frapis falis en la mallarĝan fendeton kie la roko turniĝas, kaj fiksiĝis tie.

Ili aŭdis disigan, grincan sonon, laŭtan klakon, kaj la girroko ekhaltis kun sia plej larĝa surfaco fermanta la vojon de kiu ili venis.

“Ne gravas,” diris Zeb, “ni ja ne volas retreniri.”

“Mi ne certas pri tio,” respondis Doroteo. “La patrina drako eble malsupren venos kaj kaptos nin ĉi tie.”

“Estas eble,” akordis la Sorĉisto, “se montriĝos ke ĉi tiu estas la vojo kutime uzata de ŝi. Sed mi ekzamenadis ĉi tiun tunelon, kaj mi ne trovis spurojn de la trairado de tiom granda besto.”

“Do ni estas sekuraj,” diris la knabino, “ĉar se la

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

drako uzas la alian vojon ŝi tute ne povos kapti nin nun.”

“Kompreneble ne, mia kara. Sed necesas konsideri ion alian. La patrina drako verŝajne konas la vojon al la surfaco de la tero, kaj se ŝi iris laŭ la alia vojo sekve ni elektis la malĝustan vojon,” diris la Sorĉisto, penseme.

“Ve!” kriis Doroteo. “Vere estus misfortune, ĉu ne?”

“Tre. Krom se ĉi tiu vojo ankaŭ kondukas al la supro de la tero,” diris Zeb. “Rilate al mi, se ni sukcesos foriri el ĉi tie mi ĝojos ke ĝi ne estas la vojo uzata de la drako.”

“Ankaŭ mi,” respondis Doroteo. “Sufiĉas ke tiuj malĝentilaj draketoj riproĉas geneaologiojn. Neniu scias kion farus la patrino.”

Ili baldaŭ rekomencis iri, rampante malrapide laŭ nova kruta deklivo. La lanternoj komencis senbriliĝi, kaj la Sorĉisto verŝis la restantan oleon el unu en la alian, tiel ke la sola lumo daŭros pli longe. Sed ilia veturo estis preskaŭ finita, ĉar post nelonge ili atingis malgrandan kavon de kiu ne ekzistis alia elirejo.

Ilie unue ne komprenis sian misfortunon, ĉar iliajn korojn ĝojigis vidi sunradion venantan tra malgranda fendo en la tegmento de la kavo, multe super ili. Tio signifis ke ilia mondo—la reala mondo—ne estas tre

Ozma Uzas la Magian Zonon

malproksima, kaj ke la parado da danĝeraj aventuroj kiujn ili renkontis fine venigis ilin proksime al la surfaco de la tero, kio por ili estis hejmo. Sed kiam la aventurantoj pli detale ĉirkaŭrigardis ili trovis ke ili estas en fortika karcero el kiu ne eblas eskapi.

“Sed ni estas *preskaŭ* sur la tero denove,” kriis Doroteo, “ĉar jen la suno—la plej *bela* suno kiu brilas!” kaj ŝi indikis fervore la fendon en la fora tegmento.

“Preskaŭ sur la tero ne signifas ke ni estas tie,” diris la katido, per malkontenta tono. “Eĉ mi ne povus supreniri al tiu fendeto—nek tra ĝin se mi ja povus atingi ĝin.”

“Ŝajnas ke la vojo finiĝas ĉi tie,” anoncis la Sorĉisto, malgaje.

“Kaj ne eblas retreniri,” aldonis Zeb, fajfetante pro perplekseco.

“Mi certis ke finiĝos tiel,” komentis la maljuna kaleŝoĉevalo. “Oni ne falas en la mezon de la tero kaj poste revenas por rakonti siajn aventurojn—ne en la reala vivo. Kaj ĉio estas kontraŭnatura ĉar tiu kato kaj mi povas paroli vian lingvon, kaj kompreni viajn parolojn.”

“Ankaŭ la naŭ porketoj,” aldonis Heŭreka. “Ne forgesu ilin, ĉar eble mi ja devos manĝi ilin.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Mi jam antaŭe aŭdis bestojn paroli,” diris Doroteo, “kaj nenia katastrofo okazis.”

“Ĉu iam antaŭe vi estis fermita en kavon, multe interne de la tero, kun nenia metodo eliri?” demandis la ĉevalo, serioze.

“Ne,” respondis Doroteo. “Sed ne perdu kuraĝon, Jaĉjo, ĉar mi certas ke ankoraŭ ne alvenis la fino de nia historio, tute ne.”

La mencio pri la porketoj memorigis al la Sorĉisto ke liaj dorlotbestoj lastatempe ne multe ĝuis sinekzercon, kaj sendube enuas pro sia enkarceriĝo en lia poŝo. Do li sidiĝis sur la planko de la kavo, elprenis la porketojn unu post la alia, kaj permesis ke ili ĉirkaŭkuru laŭ sia deziro.

“Miaj karaj,” li diris al ili, “bedaŭrinde mi multe malutilis al vi kaj vi neniam povos reeliri el ĉi tiu malgajiga kavo.”

“Kial?” demandis porketo. “Ni dumlonge estis en mallumo kaj estas dezirinde ke vi klarigu pri kio okazis.”

La Sorĉisto informis ilin pri la misfortuno kiu ĵus trafis la vagantojn.

“Nu,” diris alia porketo, “vi estas sorĉisto, ĉu ne?”

“Mi ja estas,” respondis la vireto.

“Do vi povos fari kelkajn ŝorĉojn kaj liberigi nin el

Ozma Uzas la Magian Zonon

ĉi tiu truo,” deklaris la etulo, tre fidoplene.

“Mi povus se mi estus vera sorĉisto,” respondis la mastro malĝoje. “Sed tia mi ne estas, karaj porĉinjoj*;
mi estas ĉarlatan-sorĉisto.”

“Absurdaĵo!” kriis pluraj porketoj, kune.

“Demandu al Doroteo,” diris la vireto, indigne.

“Estas tute vere,” respondis la knabino, serioze. “Nia amiko Oz estas nur ĉarlatana sorĉisto, ĉar iam li pruvis tion al mi. Li povas fari mirigaĵojn—se li scias la kielon. Sed li tute ne povas sorĉi se li ne havas ilojn kaj maŝinojn.”

“Dankon, mia kara, pro via pravigo de mi,” respondis la Sorĉisto, dankeme. “Akuzo ke mi estas vera sorĉisto, kia mi ne estas, estas kalumnio kiun mi ne senproteste akceptos. Sed mi estas unu el la plej grandiozaj ĉarlatan-sorĉistoj en la tuta historio, kaj vi konstatos tion kiam ni estos jam mortaj pro malsato kaj niaj ostoj estos disĵetitaj sur la plankon de ĉi tiu soleca kavo.”

“Mi kredas ke ni tute nenion konstatos kiam tio okazos,” komentis Doroteo, kiu multe pripensadis. “Sed mi ne intencas jam nun disĵeti miajn ostojn, ĉar mi bezonas ilin, kaj vi verŝajne ankaŭ bezonas la viajn.”

* Porkĉoj + porknjoj.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Ni tute ne povas eskapi,” ĝemis la Sorĉisto.

“Eble *ni* ne povas,” respondis Doroteo, ridetante al li, “sed aliaj povas fari kion ni ne povas. Feliĉiĝu, amikoj. Mi certas ke Ozma helpos nin.”

“Ozma!” krietis la Sorĉisto. “Kiu estas Ozma?”

“La knabino kiu regas la eksterordinaran Landon Oz,” estis la respondo. “Ŝi estas mia amikino, ĉar mi renkontis ŝin en la Lando Ev antaŭ nelonge, kaj veturis al Oz kun ŝi.”

“Duafoje?” demandis la Sorĉisto, tre interesate.

“Jes. Kiam mi unuafoje iris al Oz mi trovis vin tie, kaj vi regis la Smeraldan Urbon. Vi supreniris en balono kaj eskapis de ni, kaj mi reiris al Kansas per paro da magiaj arĝentaj ŝuoj.”

“Mi memoras tiujn ŝuojn,” diris la vireto, kapjesante. “Iam ili apartenis al la Fisorĉistino. Ĉu vi portis ilin kun vi?”

“Ne; mi perdis ilin ie en la aero,” klarigis la infano. “Sed kiam mi iris al Oz la duan fojon mi posedis la Magian Zonon de la Reĝo de la Knomoj, kaj ĝi estas multe pli potenca ol la Arĝentaj Ŝuoj.”

“Kie estas tiu Magia Zono?” demandis la Sorĉisto, kiu aŭskultis tre interesate.

“Ozma havas ĝin; ĉar ĝia potenco ne efikas en banala, ordinara lando kia Usono. Ĉiu en felando kia

Ozma Uzas la Magian Zonon

la Lando Oz povas fari ĉion ajn per ĝi; do mi lasis ĝin kun mia amikino la Princino Ozma, kiu uzis ĝin por deziri ke mi estu en Aŭstralio kun Onklo Henriko.”

“Kaj ĉu sukcesis?” demandis Zeb, mirante pro kion li aŭdis.

“Kompreneble; tuje. Kaj Ozma havas sorĉitan bildon en sia ĉambro kiu montras al ŝi precize la scenon kie estas ĉiu amiko ŝia, kiam ajn ŝi volas. Ŝi nur bezonas diri: ‘Mi volas scii kion Tiu-ajna faras,’ kaj tuj la bildo montras al ŝi kie estas ŝia amiko kaj kion faras tiu amiko. Jen *vera* magio, S-ro Sorĉisto; ĉu ne? Nu, ĉiutage je la kvara horo Ozma promesis rigardi min per tiu bildo, kaj se mi bezonas helpon mi faru por ŝi certan signon kaj ŝi surmetos la Magian Zonon de la Reĝo de la Knomoj kaj volos ke mi estu kun ŝi en Oz.”

“Ĉu vi volas diri ke Princino Ozma vidos ĉi tiun kavon per sia sorĉita bildo, kaj vidos nin ĉiujn ĉi tie, kaj kion ni faras?” demandis Zeb.

“Kompreneble; je la kvara horo,” ŝi respondis, ridante pro lia surprizesprimo.

“Kaj kiam vi signos ŝi portos vin al si en la Lando Oz?” pludiris la knabo.

“Precize tiel; per la Magia Zono.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Do,” diris la Sorĉisto, “vi saviĝos, malgranda Doroteo; kaj tio multe ĝojigas min. Ni aliaj mortos multe pli feliĉe sciante ke vin maltrafis nia mizera sorto.”

“*Mi* ne mortos feliĉe!” protestis la katido. “Mi neniam povis trovi ian feliĉigon en morto, kvankam oni diras ke kato havas naŭ vivojn do devas morti naŭfoje.”

“Ĉu vi jam mortis iam?” demandis la knabo.

“Ne, kaj mi ne volas komenci,” diris Heŭreka.

“Ne malkvietiĝu, kara,” Doroteo krietis, “mi tenos vin en miaj brakoj, kaj kunportos vin.”

“Ankaŭ prenu nin!” kriis la naŭ porketoj, ĉiuj samtempe.

“Eble mi povos,” respondis Doroteo. “Mi provos.”

“Ĉu vi ne ankaŭ povos teni min en viaj brakoj?” demandis la kaleŝoĉevalo.

Doroteo ridis.

“Pli bone ol tio,” ŝi promesis, “mi povos facile savi vin ĉiujn, kiam mi mem estos en la Lando Oz.”

“Kiel?” ili demandis.

“Per la Magia Zono. Mi nur bezonos voli ke vi estu kun mi, kaj vi ekestos tie—sekuraj en la reĝa palaco!”

“Bone!” kriis Zeb.

“Mi konstruigis tiun palacon, kaj ankaŭ la

Ozma Uzas la Magian Zonon

Smeraldan Urbon,” komentis la Sorĉisto, per pensema tono, “kaj mi volonte revidus ilin, ĉar mi estis tre feliĉa inter la Manĝtuloj kaj la Palpbrumoj kaj Kveluloj kaj Gilikuloj.”

“Kiu estas ili?” demandis la knabo.

“La kvar nacioj kiuj loĝas en la Lando Oz,” estis la respondo. “Ĉu ili afable traktus min se mi reirus tien?”

“Kompreneble ke jes!” deklaris Doroteo. “Ili ankoraŭ fieras pro sia ekssorĉisto, kaj ofte afable parolas pri vi.”

“Ĉu eble vi scias kio okazis al la Stana Lignohakisto kaj la Birdotimigilo?” li demandis.

“Ili ankoraŭ loĝas en Oz,” diris la knabino, “kaj estas tre gravaj personoj.”

“Kaj la Malkuraĝa Leono?”

“Ho, li ankaŭ loĝas tie, kun sia amiko la Malsata Tigro; kaj Vilĉinjo estas tie, ĉar ŝi preferis tiun lokon pli ol Kansason, kaj rifuzis akompani min al Aŭstralio.”

“Domaĝe mi ne konas la Malsatan Tigron kaj Vilĉinjon,” diris la Sorĉisto, kapneante. “Ĉu Vilĉinjo estas knabino?”

“Ne; ŝi estas flava kokino, kaj tre bona amikino mia. Vi nepre amos Vilĉinjon, kiam vi konos ŝin,”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

asertis Doroteo.

“Viaj amikoj estas kvazaŭ menaĝerio,” komentis Zeb, maltrankvile. “Ĉu vi ne povus voli ke mi estu en pli sendanĝera loko ol Oz?”

“Ne estu maltrankvila,” respondis la knabino. “Efektive vi amegos la ulojn en Oz, kiam vi konos ilin. Kioma horo estas, S-ro Sorĉisto?”

La vireto rigardis sian horloĝon—grandan arĝentan horloĝon kiun li portis en sia veŝtopoŝo.

“Duonan post la tria,” li diris.

“Do ni devos atendi duonan horon,” ŝi pludiris; “sed post tiam ne estos longe antaŭ ol ni ĉiuj portiĝos al la Smeralda Urbo.”

Ili sidis silente pensante dum kelka tempo. Post tio Jaĉjo abrupte diris:

“Ĉu ekzistas ĉevaloj en Oz?”

“Nur unu,” respondis Doroteo, “kaj li estas segĉevalo.”

“Li estas kio?”

“Segĉevalo. Princino Ozma iam vivigis lin per sorĉopulvoro, kiam ŝi estis knabo.”

“Ĉu Ozma iam estis knabo?” demandis Zeb, mire.

“Jes; fisorĉistino sorĉis ŝin, tiel ke ŝi ne povis regi sian regnon. Sed nun ŝi estas knabino, kaj la plej dolĉa, plej bela knabino en la tuta mondo.”

Ozma Uzas la Magian Zonon

“Segĉevalo estas ilo sur kiu oni segas tabulojn,” komentis Jaĉjo, kun snufo.

“Jes, kiam ĝi ne vivas,” konsentis la knabino. “Sed ĉi tiu segĉevalo troas tiom rapide kiom vi, Jaĉjo; kaj li ankaŭ estas tre saĝa.”

“Pa! Mi konkuros kontraŭ la mizera ligna azeno iam ajn!” kriis la kaleŝoĉevalo.

Doroteo ne respondis al tio. Ŝi sentis ke Jaĉjo scios pli pri la Segĉevalo poste.

Tempo sufiĉe malrapidis, laŭ la fervoraj atendantoj, sed fine la Sorĉisto anoncis ke la kvara horo alvenis, kaj Doroteo ekprenis la katidon kaj komencis fari la signalon pri kiu ili interkonsentis, al la tre fora, nevidata Ozma.

“Ŝajne nenio okazas,” diris Zeb, dubeme.

“Nu, Ozma bezonas tempon por surmeti la Magian Zonon,” respondis la knabino.

Apenaŭ dirinte tiujn vortojn, ŝi subite malaperis el la kavo, kaj kun ŝi iris la katido. Tute ne estis bruo, nek averto. Unu momenton Doroteo sidadis apud ili kun la katido sur siaj genuoj, la postan momenton nur la ĉevalo, la porketoj, la Sorĉisto kaj la knabo restis en la subtera karcerio.

“Mi kredas ke ni baldaŭ sekvos ŝin,” anoncis la Sorĉisto, multe trankviligita; “ĉar mi scias iom pri la

DOROTEO FARIS LA SIGNALON.

Ozma Uzas la Magian Zonon

magio de la felando nomata la Lando Oz. Ni estu pretaj, ĉar eble oni transportos nin tre baldaŭ.”

Li remetis la porketojn sekuraj en sia poŝo kaj li kaj Zeb eniris la kaleŝon kaj sidis atendente sur la benko.

“Ĉu dolorigos?” demandis la knabo, per voĉo kiu iomete tremis.

“Tute ne,” respondis la Sorĉisto. “Ĉio okazos pli rapide ol palpebrumo.”

Kaj tiel ja okazis.

La kaleŝoĉevalo ekstremis kaj Zeb komencis froti siajn okulojn por certigi ke li ne dormas. Ĉar ili estis sur la stratoj de bela smeralde verda urbo, kuŝanta en mirige plaĉa verda lumo kiu nekutime plaĉis iliajn okulojn, kaj ĉirkaŭataj de feliĉaspektaj homoj vestitaj per belegaj verd-kaj-oraj kostumoj laŭ multaj eksterordinaraj modoj.

Antaŭ ili estis la juvelkovritaj antaŭpordoj de grandioza palaco, kaj nun la pordoj malrapide malfermiĝis kvazaŭ invitante ilin eniri la korton, kie belegaj floroj kreskis kaj belaj fontoj ĵetis siajn arĝentokolorajn akverojn en la aeron.

Zeb skuis la rimenojn por veki la kaleŝoĉevalon el sia mirostuporo, ĉar oni komencis ĉirkaŭveni kaj rigardegi la fremdulojn.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Ek!” kriis la knabo, kaj je tiu vorto Jaĉjo malrapide trotis en la korton kaj tiris la kaleŝon laŭlonge de la juvelkovrita vojo al la granda enirejo de la reĝa palaco.

ULTAJ servistoj vestitaj per belaj uniformoj staris pretaj bonvenigi la novevenintojn, kaj kiam la Sorĉisto grimpis el la kaleŝo bela knabino en verda robo kriis surprizite:

“Ho, estas Oz, la Mirinda Sorĉisto, reveninta!”

La vireto rigardis ŝin detale kaj poste prenis ambaŭ manojn de la knabino kaj premis ilin elkore.

“Jadi!” li krietis, “jen eta Ĵelea Konfitaĵ—aŭdaca kaj bela kiel antaŭe!”

“Kial ne, S-ro Sorĉisto?” demandis Ĵelea, rivercanta. “Sed domaĝe vi ne povos regi la Smeraldan Urbon, kiel antaŭe, ĉar ni nun havas belan Princinon kiun ĉiu amas profunde.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Kaj la popolo malvolonte perdus ŝin,” aldonis alta soldato en la uniformo de Kapitan-Generalo.

La Sorĉisto turnis sin por rigardi lin.

“Ĉu iam vi havis verdan barbon?” li demandis.

“Jes,” diris la soldato; “sed mi razis ĝin antaŭ jaroj, kaj post tiam mi ne plu estas privato sed la Ĉefa Generalo de la Reĝaj Armeoj.”

“Tute bone,” diris la vireto. “Sed mi certigas al vi, mia bona popolo, ke mi ne deziras regi la Smeraldan Urbon,” li pludiris, serioze.

“Do vi estas tre bonvena!” kriis ĉiuj servistoj, kaj plaĉis al la Sorĉisto noti la respekton kun kiu la reĝaj servantoj riverencis antaŭ li. Tute ne forgesiĝis lia famo en la Lando Oz.

“Kie estas Doroteo?” demandis Zeb, maltrankvile, dum li grimpis el la kaleŝo kaj ekstaris apud sia amiko la malgranda Sorĉisto.

“Ŝi estas kun la Princino Ozma, en la privataj ĉambroj de la palaco,” respondis Ĵelea Konfitaĵ. “Sed ŝi ordonis ke mi bonvenigu vin kaj konduku vin al viaj loĝoĉambroj.”

La knabo ĉirkaŭrigardis per mirantaj okuloj. Tia grandiozeco kaj riĉo kia estis en ĉi tiu palaco estis pli ol li iam imagis, kaj li apenaŭ povis kredi ke la tuta belega ornamo estas reala kaj ne falsa.

Malnovaj Amikoj Rekunestas

“Kio okazos al mi?” demandis la ĉevalo, maltrankvile. Li vidis multe de la vivado en la urboj dum siaj junaj jaroj, kaj li sciis ke tiu reĝa palaco ne estas taŭga loko por li.

Perpleksigis eĉ Ĵelean Konfitaĵon, dum kelka tempo, scii ĝuste kion fari pri la besto. La verdan knabinon tiom mirigis vidi tiom malkutiman beston, ĉar ĉevalo ne estis konata en ĉi tiu Lando; sed la loĝantoj de la Smeralda Urbo kutimis miri pro strangaj vidaĵoj, do inspektinte la kaleŝoĉevalon kaj notinte la mildan aspekton de liaj grandaj okuloj la knabino decidis ne timi lin.

“Ne ekzistas staloj ĉi tie,” diris la Sorĉisto, “krom se kelkaj konstruiĝis post mia foriro.”

“Antaŭ nun ni neniam bezonis ilin,” respondis Ĵelea; “ĉar la Segĉevalo loĝas en ĉambro de la palaco, estante multe malpli granda kaj pli natura laŭ sia aspekto ol tiu granda besto kiun vi venigis kun vi.”

“Ĉu vi celas diri ke mi estas monstraĵo?” demandis Jaĉjo, kolere.

“Neniel,” ŝi rapide diris, “eble estas multaj aliaj bestoj similaj al vi en la loko el kiu vi venis, sed en Oz ĉia ĉevalo escepte de Segĉevalo estas malkutima.”

Tio iomete kontentigis Jaĉjon, kaj post kelka pensado la knabino decidis doni al la kaleŝoĉevalo

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

ĉambron en la palaco, ĉar tiom granda konstruaĵo havas multajn ĉambrojn malofte uzatajn.

Do Zeb maljungis Jaĉjon, kaj pluraj el la servistoj kondukis la ĉevalon al la malantaŭo, kie ili elektis belan ĉambron kiun li rajtos uzi.

Tiam Ĵelea diris al la Sorĉisto:

“Via propra ĉambro—kiu estis malantaŭ la granda Trono-Ĉambro—vakas ekde kiam vi foriris de ni. Ĉu vi volas rehavi ĝin?”

“Jes ja!” respondis la vireto. “Estos kvazaŭ mi denove estas hejme, ĉar mi loĝis en tiu ĉambro dum multaj, multaj jaroj.”

Li sciis la vojon al ĝi, kaj servisto sekvis lin, portante lian valizon. Zeb ankaŭ eskortiĝis al ĉambro—tiom granda kaj bela ke li preskaŭ timis sidi en la seĝoj aŭ kuŝi sur la lito, por ne malpliigi ilian elegantecon. En la ŝrankoj li trovis multajn altmodajn kostumojn el riĉaj veluroj kaj brokaĵoj, kaj unu el la helpantoj diris ke li vestu sin per kiuj ajn vestaĵoj plaĉas al li kaj li pretiĝu manĝi kun la Princino kaj Doroteo post unu horo.

Pordo malfermiĝis de la ĉambro en grandiozan banĉambron kiu havis marmoran kuvon plenan de parfumita akvo; do la knabo, ankoraŭ preskaŭstupora pro la impono de la ĉirkaŭaĵoj, indulgis sin per bona bano kaj poste elektis ruĝbrunan veluran kostumon

Malnovaj Amikoj Rekunestas

kun arĝentaj butonoj por anstataŭi lian propran malpuran kaj multe uzitan vestaron. Estis silkaj ŝtrumpoj kaj molledaj pantofloj kun diamantaj bukloj por akompani lian novan kostumon, kaj kiam li estis plene vestita Zeb aspektis multe pli digna kaj impona ol iam antaŭe dum sia vivo.

Li estis preta kiam helpanto venis eskorti lin al la Princino; li sekvis modeste kaj kondukiĝis en ĉambron pli delikatan kaj allogan ol grandiozan. Tie li trovis Doroteon sidanta apud juna knabino tiom eksterordinare bela ke la knabo ekhaltis kun anhelado de admiro.

Sed Doroteo ekstaris kaj kuris preni la manon de sia amiko, kaj tiris lin senhezite al la bela Princino, kiu ridetis plej gracie al sia gasto. Poste eniris la Sorĉisto, kaj lia ĉeesto malpliigis la embarasiĝon de la knabo. La vireto estis vestita per nigra veluro, kun multaj brilantaj smeraldaj ornamaĵoj sur sia brusto; sed lia kalva kapo kaj lia ĉifoplana vizaĝo aspektigis lin pli amuza ol impona.

Ozma tre volis renkonti la faman viron kiu konstruigis la Smeraldan Urbon kaj unuigis la Manĝtulojn, Gilikulojn, Kvelulojn kaj Palpbrumojn kiel unu popolon; do kiam ĉiuj kvar sidis ĉe la manĝotablo la Princino diris:

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Bonvolu diri al mi, S-ro Sorĉisto, ĉu vi nomis vin Oz laŭ la nomo de ĉi tiu granda lando, aŭ ĉu vi kredas ke mia lando nomiĝas Oz laŭ via nomo. Mi delonge volas demandi al vi pri tio, ĉar vi estas el fremda gento kaj mia propra nomo estas Ozma. Neniu, mi certas, povus pli bone klarigi tiun misteron ol vi.”

“Estas vere,” respondis la malgranda Sorĉisto; “do plezurigos min klarigi mian rilaton al via lando. Unue, mi devas informi vin ke mi naskiĝis en Omaha, kaj mia patro, kiu estis politikisto, nomis min Oskaro Zoroastro Padrigo Isaako Normano Georgo Luiz Omero Kepelo Ambrozio Portio Ogao—Ogao estis la lasta nomo ĉar li ne povis elpensi pli da nomoj. Kune ĝi estis terure longa nomo per kiu pezigi kompatindan senkulpan infanon, kaj unu el la plej malfacilaj lecionoj kiujn mi devis lerni estis memori mian propran nomon. Kiam mi plenkreskis mi simple nomis min O. Z., ĉar la aliaj komencliteroj estis P-I-N-G-L-O-K-A-P-O; kaj tio literumas ‘pinglokapo’, kio insultas mian inteligenton.”

“Certe neniu povus kulpigi vin pro via mallongigo de via nomo,” diris Ozma, simpatie. “Sed ĉu vi ne preskaŭ tro mallongigis ĝin?”

“Eble,” respondis la Sorĉisto. “Kiam mi estis juna mi forlasis mian hejmon kaj aniĝis al cirko. Mi proklamis min Sorĉisto kaj faris ventroparolajn trukojn.”

Malnovaj Amikoj Rekunestas

“Kion signifas tio?” demandis la Princino.

“Mi ĵetas mian voĉon en kiujn ajn objekton laŭ mia deziro, tiel ke ŝajnas ke la objekto parolas kaj ne mi. Ankaŭ mi komencis suprenirojn en balono. Sur mian balonon kaj sur ĉiujn aliajn aĵojn kiujn mi uzis en la cirko mi pentris la du literojn: ‘O. Z.’, por indiki ke ili apartenas al mi.

“Unu tagon mia balono forkuris portante min kaj venigis min trans la dezertojn al ĉi tiu bela lando. Kiam oni vidis min malsupreniri el la ĉielo ili kompreneble kredis min ia supera ulo, kaj riverencis antaŭ mi. Mi diris al ili ke mi estas Sorĉisto, kaj montris al ili kelkajn facilajn trukojn kiuj mirigis ilin; kaj kiam ili vidis la literojn pentritajn sur la baloto ili nomis min Oz.”

“Nun mi komencas kompreni,” diris la Princino, ridetante.

“Tiutempe,” pludiris la Sorĉisto, rapide manĝante sian supon dum li parolis, “estis kvar apartaj landoj en ĉi tiu Lando, ĉiu el la kvar estis regata de Sorĉistino. Sed oni kredis mian potencon pli granda ol tiu de la Sorĉistinoj; kaj eble la Sorĉistinoj ankaŭ kredis tion, ĉar ili neniam kuraĝis oponi min. Mi ordonis ke oni konstruu la Smeraldan Urbon precize kie la kvar landoj renkontiĝis, kaj kiam ĝi estis kompletigita mi anoncis min Reganto de la Lando Oz,

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

kiu inkluzivis ĉiujn kvar landojn de la Manĝtuloj, la Gilikuloj, la Palpbrumoj kaj la Kveluloj. Mi pace regis ĉi tiun Landon dum multaj jaroj, ĝis mi maljuniĝis kaj volegis denove vidi mian indiĝenan urbon. Do kiam Doroteo estis unue blovita de ciklono al ĉi tiu loko mi aranĝis foriri kun ŝi en balono; sed la balono eskapis tro frue kaj reportis min solan. Post multaj aventuroj mi atingis Omahan, sed tie mi trovis ke ĉiuj miaj malnovaj amikoj jam mortis aŭ foriris. Do, ĉar mi havis nenion alian fareblan, mi reaniĝis al cirko, kaj supreniradis en balono ĝis la tertremo kaptis min.”

“Vere miriga historio,” diris Ozma; “sed ŝajne vi ne komprenas ke estas iom pli en la historio de la lando Oz—eble ĉar neniu informis vin pri ĝi. Multajn jarojn antaŭ ol vi venis ĉi tien ĉi tiu Lando estis unuigita kun unusola Reganto, kiel nun, kaj la nomo de la Reganto ĉiam estis ‘Oz’, kio en nia lingvo signifas ‘Granda kaj Bona’; aŭ, se la Reganto hazarde estis virino, ŝi ĉiam nomiĝis ‘Ozma’. Sed iam kvar Sorĉistinoj kune decidis detronigi la reĝon kaj mem regi la kvar partojn de la regno; do unu tagon dum la Reganto, mia praavo, ĉasadis, unu Fisorĉistino nomita Mombi ŝtelis lin kaj forportis lin, kaj tenis lin kaŝita kaj firme kaptita. Tiam la Sorĉistinoj dividis la regnon, kaj regis ĝiajn kvar partojn ĝis vi venis ĉi tien. Tial la

Malnovaj Amikoj Rekunestas

popolo tiom ĝojis vidi vin, kaj kial ili supozis, pro la literoj, ke vi estas la laŭrajta reganto.”

“Sed, tiutempe,” diris la Sorĉisto, penseme, “du Bonaj Sorĉistinoj kaj du Fisorĉistinoj regis en la lando.”

“Jes,” respondis Ozma, “ĉar bona Sorĉistino jam konkeris Mombin en la Nordo kaj Glinda la Bona jam konkeris la Fisorĉistinon en la Sudo. Sed Mombi ankoraŭ estis la karcerestro de mia praavo, kaj poste de mia patro. Kiam mi naskiĝis ŝi transformis min en knabon, esperante ke neniu rekonos min kaj scios ke mi estas la laŭrajta Princino de la Lando Oz. Sed mi eskapis ŝin kaj estas nun la Reganto de mia popolo.”

“Mi multe ĝojas pro tio,” diris la Sorĉisto, “kaj esperas ke vi kalkulos min unu el viaj plej fidelaj kaj admirantaj regatoj.”

“Ni ŝuldas multon al la Mirinda Sorĉisto,” pludiris la Princino, “ĉar vi konstruis ĉi tiun belegan Smeraldan Urbon.”

“Via popolo konstruis ĝin,” li respondis. “Mi nur estris la laboron, kiel ni diras en Omaha.”

“Sed vi regis ĝin saĝe kaj bone dum multaj jaroj,” diris ŝi, “kaj pro tio la popolo fieras pri via magia arto. Do, ĉar vi nun estas tro maljuna por ĉirkaŭvagadi kaj labori en cirko, mi proponas al vi hejmon ĉi tie dum via tuta restanta vivo. Vi estos la Oficiala Sorĉisto de

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

mia regno, kaj oni traktos vin plenrespekte kaj plejkompleze.”

“Mi akceptas vian afablan proponon dankeme, gracia Princino,” la vireto diris, per milda voĉo, kaj ĉiuj povis vidi ke larmoj estis en liaj akrevidaj maljunaj okuloj. Por li estis tre signifoplena ĉi tia hejmo.

“Li estas, tamen, nur ĉarlatana Sorĉisto,” diris Doroteo, ridetante al li.

“Kaj tia estas la plej sendanĝera Sorĉisto,” respondis Ozma, senhezite.

“Oz povas fari bonajn mirigaĵojn, ĉu aŭ ne fraŭdajn,” diris Zeb, kiu nun sentis sin pli trankvila.

“Li amuzu nin per siaj mirigaĵoj morgaŭ,” diris la Princino. “Mi sendis mesaĝistojn por alvoki ĉiujn malnovajn amikojn de Doroteo ke ili renkontu kaj bonvenigu ŝin, kaj ili sendube alvenos tre baldaŭ.”

Efektive, tuj post la fino de la manĝo enrapidis la Birdotimigilo, por ĉirkaŭbrakumi Doroteon per siaj pajloplenigitaj brakoj kaj diri al ŝi kiom li ĝojas revidi ŝin. La Sorĉisto estis ankaŭ plej elkore bonvenigata de la pajlulo, kiu estis grava persono en la Lando Oz.

“Kiel fartas via cerbo?” demandis la malgranda ĉarlatano, dum li premis la molajn, pajloplenajn manojn de sia malnova amiko.

“Ĝi bone funkcias,” respondis la Birdotimigilo. “Mi

DOROTEO KAJ OZMA.

Malnovaj Amikoj Rekunestas

plene certas, Oz, ke vi donis al mi la plej bonan cerbon en la mondo, ĉar mi povas pensi per ili tage kaj nokte, kiam ĉiuj aliaj cerboj profunde dormas.”

“Dum kiom da tempo vi regis la Smeraldan Urbon post mia foriro?” estis la sekva demando.

“Dum longa tempo, ĝis knabino nomita Generalo Zingibra konkeris min. Sed Ozma baldaŭ konkeris ŝin, per la helpo de Glinda la Bona, kaj post tio mi komencis loĝi kun Noĉjo Hakisto, la Stana Lignohakisto.”

Ĝuste tiam laŭta gakado aŭdiĝis ekster la ĉambro; kaj, kiam servisto malfermis la pordon kaj riverencis, flava kokino enmarŝis. Doroteo antaŭenkuris kaj kaptis la lanugan birdon per siaj brakoj, samtempe farante ĝojkrion.

“Ho, Vilĉinjo!” ŝi diris; “kiom dika kaj eleganta vi kreskis!”

“Kial ne?” demandis la kokino, per akra, klara voĉo. “Mi vivas per la graso de la lando—ĉu ne, Ozma?”

“Vi havas kion ajn vi deziras,” diris la Princino.

Ĉirkaŭ la kolo de Vilĉinjo estis ĉeno de belaj perloj, kaj sur ŝiaj kruroj estis braceletoj el smeraldoj. Ŝi komfortigis sin sur la genuoj de Doroteo ĝis la katido faris ĵaluzan koleran minacan sonon kaj alsaltis kun akraj ungoj feroce malkovritaj por bati Vilĉinjon. Sed

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

la knabineto tiom severe frapis la koleran katidon ke ĝi forsaltis sen kuraĝo grati.

“Fi! Heŭreka,” kriis Doroteo. “Ĉu tiel vi traktas miajn amikojn?”

“Vi havas tre strangajn amikojn, ŝajnas al mi,” respondis la katido, per malafabla tono.

“Same ŝajnas al mi,” diris Vilĉinjo, malestime, “se tiu aĉa kato estas amiko via.”

“Atentu!” diris Doroteo, severe. “Mi malpermesas kvereladon en la Lando Oz, tion mi certigas al vi! Ĉiuj kunloĝas pace ĉi tie, kaj ĉiu amas ĉiun alian; kaj krom se vi du, Vilĉinjo kaj Heŭreka, pardonon petos unu de la alia kaj interamikiĝos, mi prenos mian Magian Zonon kaj volos ke vi ambaŭ reportiĝu hejmen, *senpokaŝte*. Jen la afero!”

Ilin ambaŭ multe timigis tiu minaco, kaj ili cede promesis bone konduti. Sed neniam rimarkiĝis post tio ke ili estas bonaj amikoj, malgraŭ ĉio.

Kaj nun alvenis la Stana Lignohakisto, lia korpo estis plej bele nikelkovrita, tiel ke ĝi brilegis pro la forta lumo en la ĉambro. La Stana Lignohakisto amis Doroteon plej tenere, kaj bonvenigis ĝoje la revenon de la malgranda maljuna Sorĉisto.

“Sinjoro,” diris li al la Sorĉisto, “mi ne povus sufiĉe danki vin pro la bonega koro kiun vi iam donis al mi.

Malnovaj Amikoj Rekunestas

Ĝi akiris por mi multajn amikojn, tion mi certigas al vi, kaj ĝi batas tiom amikeme kaj ame hodiaŭ kiel en la komenco.”

“Min plezurigas aŭdi tion,” diris la Sorĉisto. “Mi timis ke ĝi ŝimkovriĝos en tiu stana korpo via.”

“Tute ne,” respondis Noĉjo Hakisto. “Ĝi bonege konserviĝas en mia hermetika brusto.”

Zeb estis iom retirema kiam oni unue prezentis lin al ĉi tiuj stranguloj; sed ili estis tiom amikemaj kaj sinceraj ke li baldaŭ komencis multe admiri ilin, kaj eĉ trovis kelkajn bonajn trajtojn en la flava kokino. Sed li denove nervoziĝis kiam oni anoncis la sekvan vizitanton.

“Jen,” diris Princino Ozma, “mia amiko S-ro M. P. Ŝancel-Insekto, P. E., kiu helpis min iam kiam mi multe suferis, kaj estas nun la Dekano de la Reĝa Kolegio de Atleta Scienco.”

“Ha,” diris la Sorĉisto; “min plezurigas renkonti tiom gravan personon.”

“M. P.,” diris la Ŝancel-Insekto, pompe, “signifas Multe Pligrandigita; kaj P. E. signifas Plene Edukita. Mi estas, efektive, tre granda insekto, kaj sendube la plej inteligenta ulo en ĉi tiu larĝa regno.”

“Bonege vi kaŝas tion,” diris la Sorĉisto. “Sed mi neniel dubas vian deklaron.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Neniu dubas ĝin, sinjoro,” respondis la Ŝancel-Insekto, kaj preninte libron el sia poŝo la stranga insekto turnis sian dorson al la grupo kaj sidiĝis en angulo por legi.

Neniun ĝenis tiu malĝentileco, kiu eble ŝajnus pli neakceptebla se temus pri persono malpli plene edukita; do ili tuj forgesis lin kaj komencis gajan konversacion kiu bone amuzis ilin ĝis la horo por enlitiĝo.

JACĴO LA KALEŜO- ĈEVALO

AĈJO la Kaleŝoĉevalo trovis sin posedanta grandan ĉambron kun verda marmora planko kaj ĉizita marmora panelaĵo, kiu estis tiom pompaspekta ke ĝi imponus alian ulon. Jaĉjo akceptis ĝin kiel nur detaleton, kaj laŭ lia ordono la helpantoj forte frotis lian felon, kombis liajn kolharojn kaj voston, kaj lavis liajn hufojn kaj maleolojn. Post tio ili informis lin ke manĝo tuj sekvos kaj li respondis ke ili ne povus alporti ĝin tro rapide laŭ lia opinio. Unue ili portis al li vaporantan teleron da supo, kiun la ĉevalo rigardis senplezure.

“Forportu tiun aĉaĵon!” li ordonis. “Ĉu vi kredas min salamandro?”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

Ili tuj obeis, kaj nun alportis fajnan grandan rombon sur arĝenta telero, kun saŭco sur ĝi.

“Fiŝo!” kriis Jaĉjo, snufante. “Ĉu vi kredas min kato? For kun ĝi!”

La servantoj iom senkuraĝiĝis, sed baldaŭ ili alportis grandan pladon sur kiu estis dudek bone rostitaj koturnoj sur rostita pano.

“Nu, nu!” diris la ĉevalo, nun plene provokita. “Ĉu vi supozas min mustelo? Kiaj stultaj malsaĝuloj vi estas en la Lando Oz, kiajn aĉaĵojn vi manĝas! Ĉu nenio manĝinda ekzistas en ĉi tiu palaco?”

La tremantaj servistoj alvokis la Reĝan Intendanton kiu alrapidis kaj diris:

“Kion via Alteco volas por manĝi?”

“Alteco!” ripetis Jaĉjo, kiu ne kutimis al tiaj titoloj.

“Vi estas almenaŭ du metrojn alta, kaj tio estas pli alta ol ĉiu alia besto en ĉi tiu lando,” diris la Intendanto.

“Nu, mia Alteco deziras avenon,” deklaris la ĉevalo.

“Avenon? Ni ne havas naturan avenon,” la Intendanto diris, tre respektplene. “Sed estas multa avengrio, kiun ni ofte kuiras por matenmanĝo. Avengrio estas matenmanĝa nutraĵo,” pludiris la Intendanto, humile.

“Mi faros el ĝi vespermanĝan nutraĵon,” diris Jaĉjo.

Jaĉjo la Kaleŝoĉevalo

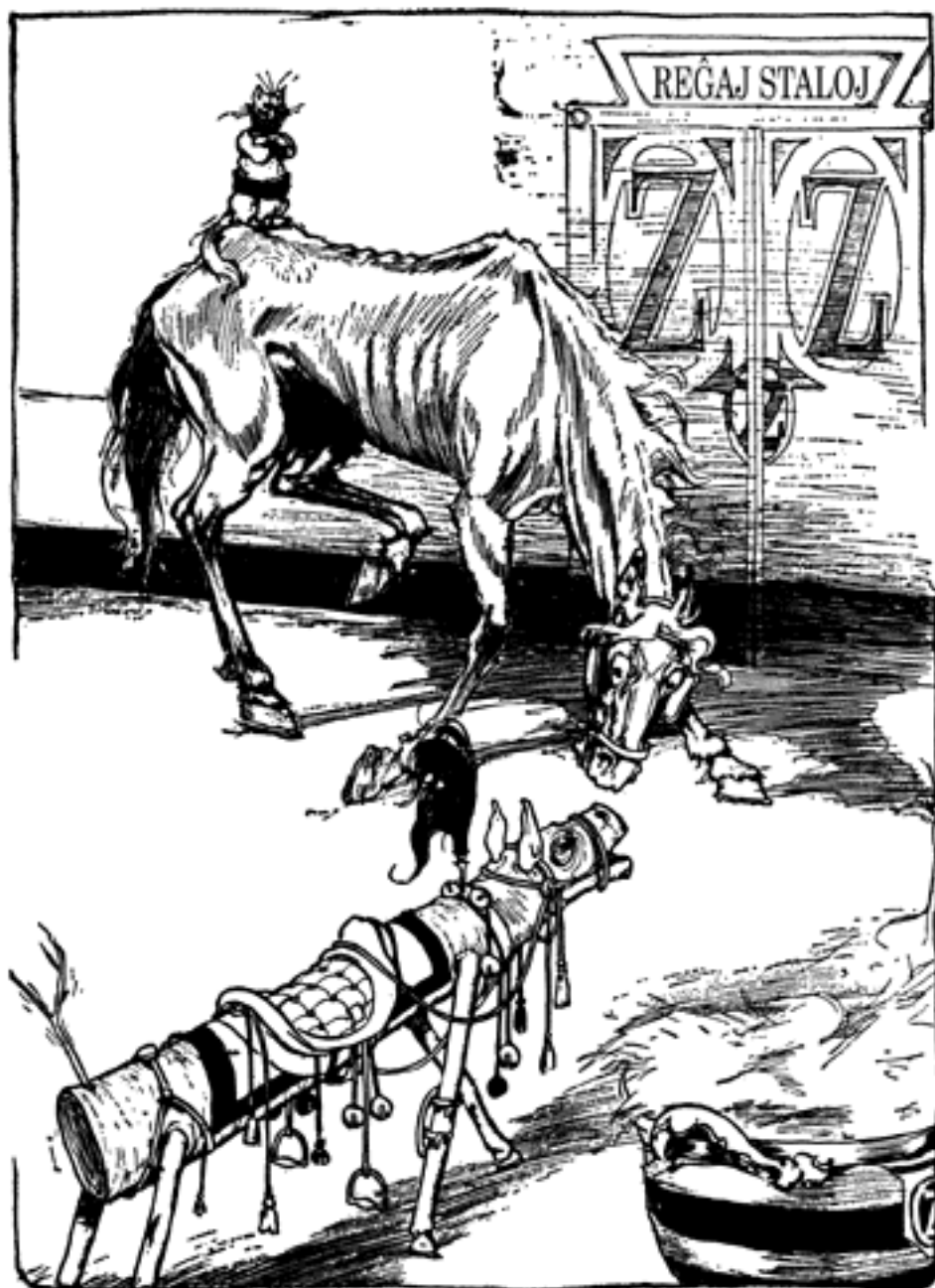
“Alportu ĝin, sed je via vivo, ne kuiru ĝin!”

Komprenu ke la respekto per kiu oni honoris la trivitan maljunan kaleŝoĉevalon iom arogantigis lin, kaj li forgesis ke li estas gasto, ĉar oni neniam traktis lin alimaniere ol kiel serviston ekde lia naskiĝtago, ĝis lia alveno en la Lando Oz. Sed la reĝaj helpistoj ne atentis la mishumoron de la besto. Ili rapide miksis kuvon da avengrio kun iometo da akvo, kaj Jaĉjo manĝis ĝin tre avide.

Post tio la helpistoj amasigis tapiŝojn sur la planko, kaj la maljuna ĉevalo dormis sur la plej mola lito kiun li iam trovis dum sia tuta vivo.

En la mateno, tuj kiam tagiĝis, li decidis promeni kaj provi trovi herbon por matenmanĝo; do li paŝis trankvile tra la belan arkon de la pordejo, ĉirkaŭiris la angulon de la palaco, kie ĉiu ŝajne dormis, kaj ekfrontis la Segĉevalon.

Jaĉjo haltis abrupte, surprizite kaj mirigite. La Segĉevalo haltis samtempe kaj rigardis la aliulon per siaj kuriozaj elstaraj okuloj, kiuj estis nur tuberoj en la ŝtupo el kiu konsistis ĝia korpo. La kruroj de la Segĉevalo estis kvar stangoj fiksitaj en truoj boritaj en la ŝtupo; ĝia vosto estis branĉeto akcidente restinta; kaj ĝia buŝo kavaĵo hakita en unu fino de la korpo kiu elstaris iomete kaj utilis kiel kapo. La finoj de la lignaj

“JADI, KIA ULO VI ESTAS?”

Jaĉjo la Kaleŝoĉevalo

kruroj estis kovritaj per solida oro, kaj la selo de Princino Ozma, kiu estis el ruĝa ledoro ornamita per brilaj diamantoj, estis ligita al la mallerta korpo.

La okuloj de Jaĉjo elstaris tiom kiom tiuj de la Segĉevalo, kaj li rigardis la ulon kun siaj oreloj rektaj kaj lia longa kapo retirita ĝis ĝi kuŝis kontraŭ lia arka kolo.

Kun tiu komika pozicio la du ĉevaloj malrapide ĉirkaŭiris unu la alian dum kelka tempo, ĉiu estis nekapabla kompreni kio estas la strangaĵo kiun ĝi nun la unuan fojon vidas. Subite Jaĉjo kriis:

“Jadi, kia ulo vi estas?”

“Mi estas Segĉevalo,” respondis la alia.

“Ho; mi kredas ke mi aŭdis pri vi,” diris la kaleŝoĉevalo; “sed vi estas malsimila al kion mi anticipis vidi.”

“Tion mi ne dubas,” la Segĉevalo komentis, per fiera tono. “Oni opinias min tre malkutima.”

“Tute prave. Sed malfortikaĵo kia vi ne rajtas vivi.”

“Ne kulpas mi,” respondis la alia, iom ĉagrenite. “Ozma ŝutis magian pulvoron sur min, kaj mi devis vivi. Mi scias ke mi ne multe valoras; sed mi estas la sola ĉevalo en la tuta Lando Oz, do oni tre respektas min.”

“Vi, ĉevalo!”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Ho, ne vera ĉevalo, kompreneble. Tute ne ekzistas ĉi tie veraj ĉevaloj. Sed mi estas bonega imitaĵo.”

Jaĉjo indigne henis.

“Rigardu min!” li kriis. “Mi estas vera ĉevalo!”

La ligna besto eksaltetis, kaj poste detale ekzamenis la alian.

“Ĉu eblas ke vi estas Vera Ĉevalo?” li murmuris.

“Ne nur eblas sed veras,” respondis Jaĉjo, al kiu plaĉis la impresoj kreita de li. “Tion pruvas fajnaj punktoj. Ekzemple, rigardu la longajn harojn sur mia vosto, per kiu mi povas forviŝi muŝojn.”

“Muŝoj neniam ĝenas min,” diris la Segĉevalo.

“Kaj rimarku miajn grandajn fortajn dentojn, per kiuj mi manĝas herbon.”

“Mi ne bezonas manĝi,” komentis la Segĉevalo.

“Ankaŭ ekzamenu mian larĝan bruston, kiu ebligas ke mi plene, profunde spiru,” diris Jaĉjo, fiere.

“Mi ne bezonas spiri,” respondis la alia.

“Ne; al vi mankas multaj plezuroj,” komentis la kaleŝoĉevalo, komplate. “Vi ne konas la plezuron de forviŝo de muŝo kiu mordis vin, nek la ĝojon manĝi bongustegan manĝaĵon, nek kontenton pro longa spiro de freŝa, pura aero. Eble vi estas imitaĵo de ĉevalo, sed tre maladekvata.”

“Ho, mi ne povas esperi simili vin,” ĝemis la

Jaĉjo la Kaleŝoĉevalo

Segĉevalo. “Sed min ĝojigas finfine renkonti Veran Ĉevalon. Vi estas certe la plej bela ulo kiun iam mi vidis.”

Tiu parolo plene plaĉis Jaĉjon. Neniam antaŭe iu nomis lin bela. Diris li:

“Via ĉefa problemo, mia amiko, estas ke vi konstruiĝis el ligno, kaj mi supozas ke vi ne kulpas pri tio. Veraj ĉevaloj, kia mi, konsistas el karno kaj sango kaj ostoj.”

“Mi tute bone vidas la ostojn,” respondis la Segĉevalo, “kaj ili estas admirindaj kaj klaraj. Ankaŭ mi vidas la karnon. Sed mi supozas ke la sango estas ie interne.”

“Ĝuste tiel,” diris Jaĉjo.

“Por kio ĝi utilas?” demandis la Segĉevalo.

Jaĉjo ne sciis, sed li ne volis konfesi tion al la Segĉevalo.

“Se io vundas min,” li respondis, “la sango elfluas por indiki kie mi vundiĝis. Vi, kompatindulo! eĉ ne povas sangi kiam vi vundiĝis.”

“Sed mi ne povas vundiĝi,” diris la Segĉevalo. “Kelkfoje mi iomete rompiĝas, sed estas facile ripari kaj bonordigi min. Kaj mi neniam eĉ sentas rompon aŭ spliton.”

Jaĉjo preskaŭ sentis tenton envii la lignan ĉevalon

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

pro ĝia nekapablo senti doloron; sed la ulo estis tiom absurde malnatura ke li decidis ke li neniukaze akceptus fariĝi kia ĝi.

“Kial viaj ŝuoj estas el oro?” li demandis.

“Princino Ozma faris tion,” estis la respondo; “kaj tio helpas ke miaj kruroj ne triviĝu. Ni multe kunaventuris, Ozma kaj mi, kaj ŝi amas min.”

La kaleŝoĉevalo estis respondonta kiam subite li eksaltis kaj henis pro teruriĝo kaj staris tremante kiel folio. Ĉar ĉirkaŭ la angulo venis du enormaj sovaĝaj bestoj, paŝantaj tiom senbrue ke ili apudestis antaŭ ol li konsciis pri ilia ĉeesto. Jaĉjo jam kuradis laŭ la vojo por eskapi kiam la Segĉevalo elkriis:

“Haltu, mia frato! Haltu, Vera Ĉevalo! Ili estas amikoj, kaj ne misagos kontraŭ vin.”

Jaĉjo hezitis, rigardante la bestojn timoplene. Unu estis enorma Leono kun klaraj, inteligentaj okuloj, flavbruna kolhararo bone zorgita, kaj korpo kia flava pluŝo. La alia estis granda Tigro kun purpuraj strioj ĉirkaŭ sia supla korpo, kaj okuloj videblaj tra la duone fermitaj palpebroj kvazaŭ fajraj karboj. La gigantaj formoj de tiuj monarkoj de la arbaro kaj ĝangalo sufiĉis por teruri la plej kuraĝan koron, kaj ne estas mirinde ke Jaĉjo timis renkonti ilin.

Sed la Segĉevalo prezentis ilin al la fremdulo per

Jaĉjo la Kaleŝoĉevalo

trankvila tono, dirante:

“Ĉi tiu, nobla Ĉevalo, estas mia amiko la Malkuraĝa Leono, kiu estas la Brava Reĝo de la Arbaro, sed samtempe fidela vasalo de Princino Ozma. Kaj ĉi tiu estas la Malsata Tigro, la Teroro de la Ĝangalo, kiu avidas manĝi dikajn bebojn sed lia konscienco malebligas tion. Ĉi tiuj reĝaj bestoj estas ambaŭ varmaj amikoj de malgranda Doroteo kaj venis al la Smeralda Urbo por bonvenigi ŝin al nia felando.”

Aŭdinte tiujn vortojn Jaĉjo decidis perforte venki sian alarmiĝon. Li klinis sian kapon laŭeble digne antaŭ la sovaĝaspektaj bestoj, kiuj reciproke kapklinis amike.

“Ĉu vi akordas ke la Vera Ĉevalo estas belega besto?” demandis la Segĉevalo admire.

“Sendube temas pri gusto,” respondis la Leono. “En la arbaro oni opinius lin nebela, ĉar lia vizaĝo estas etendita kaj lia kolo estas nenecese longa. Liaj artikoj, mi observas, estas ŝvelintaj kaj trograndaj, kaj al li mankas karno kaj li estas multjaraĝa.”

“Kaj ege malmola,” aldonis la Malsata Tigro, per malfeliĉa voĉo. “Mia konscienco tute ne permesus ke mi manĝu tiom malmolan viandon kia la Vera Ĉevalo.”

“Min ĝojigas tio,” diris Jaĉjo; “ĉar ankaŭ mi havas

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

konsciencon, kaj ĝi ordonas ke mi ne krevu vian kranion per mia fortega piedo.”

Se li supozis timigi la strian beston per tia parolo li eraris. La Tigro ŝajnis rideti, kaj malrapide palpebrumis per unu okulo.

“Vi havas bonan konsciencon, amiko Ĉevalo,” ĝi diris, “kaj se vi obeos ĝiajn ordonojn ĝi multe protektos vin de damaĝo. Iun tagon mi lasos ke vi provu krevi mian kranion, kaj poste vi scios pli pri tigroj ol nun.”

“Ĉiu amiko de Doroteo,” komentis la Malkuraĝa Leono, “nepre ankaŭ estas nia amiko. Do ni ĉesu paroli pri krevado de kranio kaj konversaciu pri pli plaĉaj temoj. Ĉu vi jam matenmanĝis, Sinjoro Ĉevalo?”

“Ankoraŭ ne,” respondis Jaĉjo. “Sed jen abundaj trifolioj, do se vi pardonos min mi nun manĝos.”

“Li estas vegetarano,” komentis la Tigro, dum la ĉevalo komencis maĉi la trifoliojn. “Se mi povus manĝi herbon mi ne bezonus konsciencon, ĉar mi tute ne sentus tenton manĝi bebojn kaj ŝafidojn.”

Ĝuste tiam Doroteo, kiu frue leviĝis kaj aŭdis la voĉojn de la bestoj, elkuris bonvenigi siajn malnovajn amikojn. Ŝi ĉirkaŭbrakumis kaj la Leonon kaj la Tigron kun fervora ĝojo, sed ŝajnis ami la Reĝon de

Jaĉjo la Kaleŝoĉevalo

la Bestoj iom pli ol lian malsatan amikon, ĉar ŝi de pli longe konis lin.

Kiam ili jam longe indulgis sin per longa parolado kaj Doroteo rakontis al ili pri la terura tertremo kaj ŝiaj ĵusaj aventuroj, la matenmanĝo-sonorilo sonis de la palaco kaj la knabineto eniris por reesti kun siaj homaj kamaradoj. Dum ŝi eniris la grandan halon voĉo vokis, per iom malmilda tono:

“Kion? Ĉu *vi* revenis?”

“Jes,” ŝi respondis, ĉirkaŭrigardante por trovi el kie venas la voĉo.

“Kial vi revenis?” estis la sekva demando, kaj la okuloj de Doroteo trafis kornohavan kapon pendantan sur la muro ĝuste super la kameno, kaj vidis ĝiajn lipojn sin movi.

“Jadi!” ŝi krietis. “Mi kredis ke vi estas ŝtofoplena.”

“Tiel estas,” respondis la kapo. “Sed iam mi estis parto de la Gumpo sur kiun Ozma ŝutis la Vivopulvoron. Mi estis tiam dum kelka tempo la Kapo de la plej bona Flugmaŝino iam ekzistinta, kaj ni faris multajn mirindaĵojn. Poste oni disigis la Gumpon kaj metis min sur ĉi tiun muron; sed mi ankoraŭ povas paroli kiam mi emas, kio ne okazas ofte.”

“Estas tre strange,” diris la knabino. “Kio vi estis kiam vi unue vivis?”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Tion mi forgesis,” respondis la Kapo de la Gumpo, “kaj mi opinas ke ne multe gravas. Sed venas Ozma; do mi prefere silentu, ĉar al la Princino malplaĉas mia babilado ekde kiam ŝi ŝanĝis sian nomon de Tip al Ozma.”

Ĝuste tiam la knabina Reganto de Oz malfermis la pordon kaj salutis Doroteon per bonmateneca kiso. La malgranda Princino aspektis freŝa kaj rozeca kaj bonspirita.

“La matenmanĝo atendas, kara,” ŝi diris, “kaj mi malsatas. Do ni ne atendigu ĝin eĉ unu minuton.”

JACŬO STARIS TREMANTE KIEL FOLIO.

LA
NAŬ
PORKETOJ

NONCIS Ozma, post la matenmanĝo, ke ŝi ordonis ke estu ferio tra la tuta Smeralda Urbo, honore al ŝiaj vizitantoj. La popolo informiĝis ke ilia malnova Sorĉisto revenis al ili kaj ĉiuj fervoris revidi lin, ĉar li ĉiam estis plejamato. Do unue estu granda procesio tra la stratoj, kaj post tio la maljuna vireto petiĝu fari kelkajn sorĉaĵojn en la granda Tronoĉambro de la palaco. En la posttagmezo estos ludoj kaj konkuroj.

La procesio estis tre impona. Unua estis La Imperia Korneta Bando de Oz, vestita per smeraldoverdaj veluraj uniformoj kun balteoj de pizverda sateno kaj butonoj kun grandegaj

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

facetitaj smeraldoj. Ili ludis la Nacian Himnon nomitan “La Oza Scintilanta Standardo”, kaj post ili estis la standardoportantoj kun la Reĝa standardo. Tiu standardo estis dividita en kvar egalajn partojn, unu estis ĉielblua, alia palruĝa, tria lavenda kaj kvara blanka. En la centro estis granda smeraldoverda stelo, kaj sur ĉiuj kvar partoj estis kudritaj scintilaĵetoj kiuj brilis bele en la sunlumo. La koloroj reprezentis la kvar landojn de Oz, kaj la verda stelo la Smeraldan Urbon.

Tuj post la reĝaj standardoportantoj venis la Princino Ozma en sia reĝa kaleŝo, kiu estis el oro ornamita per smeraldoj kaj diamantoj elegante dismetitaj. La kaleŝon tiris tiokaze la Malkuraĝa Leono kaj la Malsata Tigro, ornamitaj per grandegaj ruĝetaĵoj kaj bluaj bantoj. En la kaleŝo rajdis Ozma kaj Doroteo, tiu en belega vestaro kaj portante sur la kapo sian reĝan diademon; kaj la knabineto el Kansas portis ĉirkaŭ sia talio la Magian Zonon kiun ŝi kaptis iam de la Reĝo de la Knomoj.

Post la kaleŝo sekvis la Birdotimigilo rajdanta la Segĉevalon, kaj la popolo hurais lin preskaŭ tiom laŭte kiom sian belan Regantinon. Post li marŝis per regulaj, ŝanceliĝantaj paŝoj, la fama maŝinulo nomita Tiktoko, kies risortojn streĉis Doroteo por la okazo. Tiktoko

La Naŭ Porketoj

moviĝis per horloĝa mekanismo, kaj konsistis tute el polurita kupro. Efektive li apartenis al la knabino el Kansas, kiu multe respektis lian pensadon kiam ĝi estis ĝuste streĉita kaj funkciigita; sed ĉar la kuprulo estus senutila ie ajn ol en felando Doroteo lasis ke Ozma gardu lin, kaj ŝi certigis ke oni taŭge prizorgu lin.

Sekvis dua bando, nomita la Reĝa Kortega Bando, ĉar la anoj ĉiuj loĝis en la palaco. Ili surhavis blankajn uniformojn kun veraj diamantaj butonoj kaj ludis “Kio estas Oz sen Ozma?” tre dolĉe.

Post ili marŝis Profesoro Ŝancel-Insekto, kun grupo de studentoj el la Reĝa Kolegio de Scienca Atletiko. La knaboj havis longajn hararojn kaj striitajn puloverojn kaj kriis sian kolegian krion je ĉiu dua paŝo, kio multe kontentigis la rigardantaron, kiu ĝojis pro tiu pruvo ke iliaj lungoj bone statas.

La brile polurita Stana Lignohakisto sekvis, antaŭ la Reĝa Armeo de Oz kiu konsistis el dudek ok oficiroj, de Generaloj ĝis Kapitanoj. Ordinaraĵ soldatoj ne ekzistis en la armeo ĉar ĉiuj estis tiom kuraĝaj kaj lertaj ke ili promociiĝis unu post la alia ĝis ne plu estis ordinaruloj. Jaĉjo kaj la kaleŝo sekvis, la maljunan kaleŝoĉevalon direktis Zeb dum la Sorĉisto staradis sur la benko kaj klinis sian kalvan kapon dekstren kaj

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

maldekstren responde al la huraoj de la popolo, kiu dense apudestis lin.

Do la tuta procesio estis granda sukceso, kaj kiam ĝi jam reiris al la palaco la civitanoj gregiĝis en la granda Tronoĉambro por rigardi la Sorĉiston faranta siajn trukojn.

La unua ago de la malgranda ĉarlatano estis ke li aperigis malgrandan blankan porketon el sub sia ĉapelo kaj ŝajnigis dispartigi ĝin tiel ke estis du. Li ripetis tiun agon ĝis ĉiuj naŭ porketoj videblis, kaj ili tiom ĝojis esti ekster lia poŝo ke ili ĉirkaŭkuradis tre vigle. La belaj bestetoj estus mirindaĵo ĉie, do la rigardantoj estis tiom mirigitaj kaj ĝojigitaj de sia sperto kiom eĉ la Sorĉisto dezirus. Kiam li remalaperigis ilin Ozma deklaris sin bedaŭra ke ili foriris, ĉar ŝi volas unu el ili kiel dorlotbeston kun kiu ŝi povos ludi. Do la Sorĉisto ŝajnigis preni unu el la porketoj el la hararo de la Princino (efektive, li kaŝe prenis ĝin el sia interna poŝo) kaj Ozma ridetis gaje kiam la besto komfortiĝis en ŝiaj brakoj, kaj ŝi promesis pretigi smeraldan kolumon por ĝia dika kolo kaj teni la krietulon ĉiam proksima por ke ĝi amuzu ŝin.

Poste oni rimarkis ke la Sorĉisto ĉiam faras sian plejamatatan trukon per ok porketoj, sed ŝajne tio plaĉis

La Naŭ Porketoj

al la rigardantaro kiom naŭ.

En sia ĉambreto malantaŭ la Tronoĉambro la Sorĉisto trovis grandan nombron da trukiloj kiujn li postlasis kiam li foriris en la balono, ĉar neniu okupis la ĉambro dum li forestis. Estis sufiĉe por ebligi al li prepari plurajn novajn trukojn kiujn li lernis de kelkaj ĵonglistoj en la cirko, kaj li pasigis parton de la nokto pretigante ilin. Do li sekvigis la trukon pri la naŭ porketoj per pluraj aliaj mirigaĵoj kiuj multe ĝojigis la rigardantaron kaj ŝajne tute ne gravis al la homoj ĉu aŭ ne la Sorĉisto estas ĉarlatano, se nur li sukcese amuzis ilin. Ili aplaudis ĉiujn liajn trukojn kaj je la fino de la prezento ili petegis lin ne reforiri kaj forlasi ilin.

“Tiukaze,” diris la vireto, serioze, “mi nuligos ĉiujn miajn planitajn prezentojn antaŭ la kronitaj kapoj de Eŭropo kaj Ameriko kaj dediĉos min al la popolo de Oz, ĉar mi tiom amas vin ĉiujn ke mi ne povas malakcepti iun ajn vian peton.”

Kiam la rigardintaro estis forsendita kun tiu promeso, niaj amikoj partoprenis kun Princino Ozma en multedetala lunĉo en la palaco, kie eĉ la Tigro kaj la Leono ricevis elegantajn manĝaĵojn kaj Jaĉjo la Kaleŝoĉevalo manĝis sian avengrion el ora bovlo kun sep vicoj de rubioj, safiroj kaj diamantoj sur la rando.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

En la posttagmezo ili ĉiuj iris al granda kampo ekster la urbopordoj kie la ludoj okazos. Estis bela baldakeno sub kiu sidu Ozma kaj ŝiaj gastoj kaj rigardu la homojn konkursi kaj salti kaj lukti. Estu certa ke la homoj de Oz plejbone ludis kiam tiom honorenda grupo rigardis, kaj fine Zeb proponis lukti kun malgranda Manĝtulo kiu ŝajne estis la ĉampiono. Laŭaspekte li estis duoble tiomaĝa kiom Zeb, ĉar li havis longan pintan barbon kaj surportis pintan ĉapelon kun sonoriletoj ĉirkaŭ la rando, kiuj sonetis gaje dum li moviĝis. Sed kvankam la Manĝtulo estis apenaŭ sufiĉe alta por atingi ŝultron de Zeb li estis tiom forta kaj lerta ke li kuŝigis la knabon surdorsen sur la tero trifoje tre facile.

Zebon multe surprizis la malvenko, kaj kiam la bela Princino ridis pro li kun sia popolo li proponis boksi kun la Manĝtulo, kaj la malgranda Ozulo volonte akceptis. Sed kiam Zeb unuafoje sukcesis forte boksi liajn orelojn la Manĝtulo sidiĝis sur la teron kaj ploris ĝis la larmoj fluis laŭlonge de lia barbo, ĉar li vundiĝis. Tio ridigis Zebon, siavice, kaj komfortigis la knabon trovi ke Ozma ridis tiom gaje pro sia larmanta regato kiom antaŭe pro li.

Ĝuste tiam la Birdotimigilo proponis konkuron inter la Segĉevalo kaj la Kaleŝoĉevalo; kaj kvankam

La Naŭ Porketoj

ĉiuj aliaj gajiĝis pro tiu sugesto la Segĉevalo retiris sin, dirante:

“Tia konkuro ne estus justa.”

“Certe ne,” aldonis Jaĉjo, iom malestime; “tiuj lignaj kruretoj viaj estas eĉ ne duone tiom longaj kiom la miaj.”

“Ne gravas tio,” diris la Segĉevalo, modeste; “ĉar mi neniam laciĝas, sed vi ja.”

“Ba!” kriis Jaĉjo, rigardante tre malrespekte la alian; “ĉu vi eĉ unu momenton imagas ke tia misfarita ĉevalimitaĵo kia vi povas kuri tiom rapide kiom mi?”

“Mi ne scias, certe,” respondis la Segĉevalo.

“Tion ni volas trovi,” komentis la Birdotimigilo. “La celo de konkuro estas trovi kiu venkos—nu, tion pensas mia bonega cerbo.”

“Unufoje, kiam mi estis juna,” diris Jaĉjo, “mi estis konkurĉevalo, kaj venkis ĉiun kiu aŭdacis defii min. Mi naskiĝis en Kentukio, sciu, de kie estas la plej bonaj kaj plej aristokrataj ĉevaloj.”

“Sed nun vi estas maljuna, Jaĉjo,” sugestis Zeb.

“Maljuna! Nu, mi sentas min juna ĉevalido hodiaŭ,” respondis Jaĉjo. “Se nur estus vera ĉevalo ĉi tie kontraŭ kiu mi povus konkuri, mi montrus belan venkon al la popolo, mi certigas al vi.”

“Do kial ne konkuri kontraŭ la Segĉevalo?”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

demandis la Birdotimigilo.

“Li timas,” diris Jaĉjo.

“Ho, ne,” respondis la Segĉevalo. “Mi nur diris ke ne estus juste. Sed se mia amiko la Vera Ĉevalo volas entrepreni konkuron mi estas tute preta.”

Do ili maljungis Jaĉjon kaj forprenis la selon de la Segĉevalo, kaj la du neatendite konkurantaj bestoj staris flank’-al-flanke por komenci.

“Kiam mi diros ‘Ek!’” Zeb kriis al ili, “komencu kaj kuru ĝis vi atingos tiujn tri arbojn tie for. Ĉirkaŭiru ilin kaj revenu. La unua kiu pasos la lokon kie sidas la Princino estos la venkinto. Ĉu vi pretas?”

“Mi supozas ke estos dece ke mi lasu la lignan stultulon antaŭkuri,” grumblis Jaĉjo.

“Forgesu tion,” diris la Segĉevalo. “Mi faros kion mi povos.”

“Ek!” kriis Zeb; kaj je tiu vorto la du ĉevaloj saltis antaŭen kaj la konkuro komenciĝis.

La grandaj hufoj de Jaĉjo movis sin rapidege, kaj kvankam li ne aspektis gracia li kuris farante grandan honoron al sia Kentucky-genealogio. Sed la Segĉevalo estis pli rapida ol la vento. Ĝiaj lignaj kruroj moviĝis tiom rapide ke ili estis preskaŭ nevideblaj, kaj kvankam multe malpli granda ol la kaleŝoĉevalo ĝi transiris la teron multe pli rapide. Antaŭ ol ili atingis

LA SORCISTO PRENIS PORKETON EL LA HARARO DE OZMA.

LA TIGRO FRAPEGIS ȘULTRON DE JĂCJO.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

la arbojn la Segĉevalo estis multe antaŭ Jaĉjo, kaj la ligna besto revenis al la komencloko kaj estis fervore huraata de la Ozanoj antaŭ ol Jaĉjo venis anhelegante al la baldakeno kie la Princino kaj ŝiaj amikoj sidis.

Mi bedaŭras raporti ke Jaĉjo ne nur hontis pro sia malvenko sed dum momento li malsukcesis regi sian koleron. Dum li rigardis la komikan vizaĝon de la Segĉevalo li imagis ke tiu ulo ridas pro li; do pro neregebla kolero li turnis sin kaj feroce batis per sia piedo, tiel ke lia rivalo falis kapsuben sur la teron, kaj unu el la kruroj kaj la maldekstra orelo rompiĝis.

La sekvan momenton la Tigro kaŭriĝis kaj saltigis sian grandan korpon tra la aero rapide kaj malrezisteble kiel kuglo el kanono. La besto frapegis ŝultron de Jaĉjo kaj kaŭzis ke la miranta kaleŝoĉevalo ruliĝu ripete, dum la rigardantoj laŭtege kaj ĝoje kriis, ĉar ilin ege malplaĉis la fivenĝo kiun li faris.

Kiam Jaĉjo rekonsciiĝis kaj sidiĝis li trovis la Malkuraĝan Leonon unuflanke kaj la Malsatan Tigron aliflanke, kaj iliaj okuloj ardadis kiel fajro.

“Mi certe pardonpetas,” diris Jaĉjo, humile. “Mi miskondutis piedbatante la Segĉevalon, kaj mi bedaŭras ke mi kolervis je li. Li venkis en la konkuro, kaj juste venkis; sed kion povas fari karna ĉevalo konkure kun senlaca ligna besto?”

La Naŭ Porketoj

Aŭdinte tiun pardonpeton la Tigro kaj la Leono ĉesis batadi per siaj vostoj kaj reiris al la flanko de la Princino digne.

“Neniu damaĝu amikon nian antaŭ ni,” grumblis la Leono; kaj Zeb kuris al Jaĉjo kaj flustris ke se li ne regos sian koleron estonte li verŝajne disŝiriĝos.

Nun la Stana Lignohakisto tranĉis rektan kaj fortan branĉon de arbo per sia brilanta hakilo kaj faris novan kruron kaj novan orelon por la Segĉevalo; kaj kiam ili estis firme fiksitaj al ĝi Princino Ozma prenis la diademon de sia kapo kaj metis ĝin sur la kapon de la konkurvenkinto. Diris ŝi:

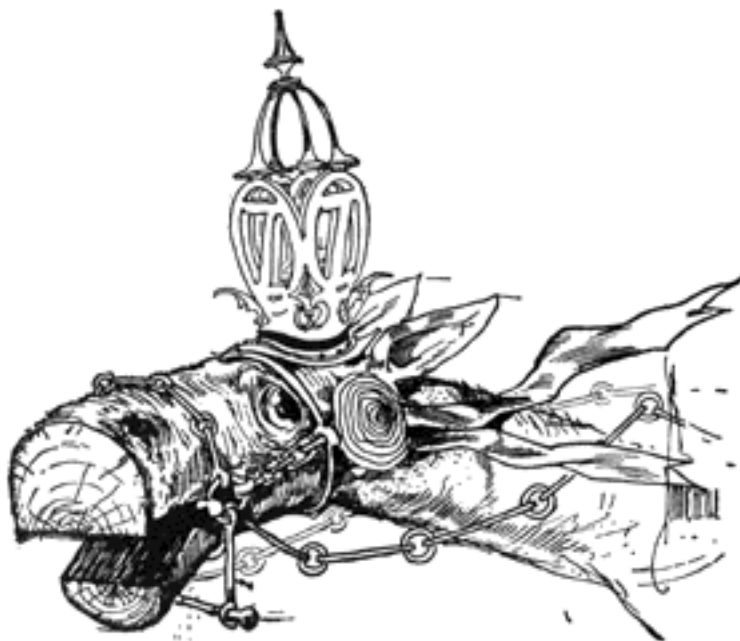
“Mia amiko, mi premias vin pro via rapido, kaj proklamas vin Princo de Ĉevaloj, ĉu de ligno ĉu de karno; kaj de nun ĉiu alia ĉevalo—almenaŭ en la Lando Oz—taksiĝu imitaĵo, kaj vi la vera Ĉampiono de via raso.”

Oni denove aplaŭdis pro tio, kaj post tio Ozma remetigis la juvelitan selon sur la Segĉevalon kaj mem rajdis la venkinton retre al la urbo ĉe la antaŭo de la granda procesio.

“Pli bone mi estu feo,” grumblis Jaĉjo, dum li malrapide hejmentiris la kaleŝon; “ĉar esti nur ordinara ĉevalo en felando signifas esti tute senvalora. Ĉi tiu ne estas loko por ni, Zeb.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Tamen estas bonfortune ke ni sukcesis veni ĉi tien,” diris la knabo; kaj Jaĉjo pensis pri la senluma kavo, kaj akordis kun li.

LA
PROCESO
KONTRAŬ
LA KATIDO
HEŬREKA

EKVIS pluraj tagoj da festado kaj gajeco, ĉar tiom malnovaj amikoj ne ofte renkontiĝis kaj multo estis rakontenda kaj diskutenda inter ili, kaj multaj amuzaĵoj ĝuendaj en ĉi tiu plaĉega lando.

Ozma ĝojis ke Doroteso estas apud ŝi, ĉar knabinoj ŝiaaĝaj kun kiuj la Princino povus dece amikiĝi estis tre malmultaj, kaj ofte la juna Regantino de Oz estis solsentata pro manko de kompaninoj.

La trian matenon post la alveno de Doroteo, dum ŝi sidis kun Ozma kaj iliaj amikoj en gastakcepta ĉambro, diskutante siajn iamajn aventurojn, la Princino diris al sia servistino:

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“Bonvolu iri al mia buduaro, Ĵelea, kaj prenu la blankan porketon kiun mi lasis sur mia galanteritablo. Mi volas ludi per ĝi.”

Ĵelea tuj foriris por plenumi la taskon, kaj ŝi tiom longe estis for ke ili preskaŭ forgesis ŝian devon kiam la verderoba knabino revenis kun vizaĝo montranta ĉagreniĝon.

“La porketo ne troveblas, via Moŝto,” diris ŝi.

“Ne troveblas!” krietis Ozma. “Ĉu vi certas?”

“Mi serĉis en ĉiu parto de la ĉambro,” la servistino respondis.

“Ĉu la pordo ne estis fermita?” demandis la Princino.

“Jes, via Moŝto; mi certas ke jes; ĉar kiam mi malfermis ĝin la blanka katido de Doroteo elrampis kaj suprenkuris la ŝtuparon.”

Aŭdinte tion, Doroteo kaj la Sorĉisto alarmite rigardis unu al la alia, ĉar ili memoris kiom ofte Heŭreka volegis manĝi porketon. La knabineto tuj stariĝis.

“Venu, Ozma,” ŝi diris, maltrankvile; “ni mem iru serĉi la porketon.”

Do la du iris al la vestiĝoĉambro de la Princino kaj zorge serĉis en ĉiu angulo kaj inter la vazoj kaj korboj kaj ornamaĵoj kiuj staris diversloke en la bela buduaro.

La Proceso Kontraŭ la Katido Heŭreka

Sed nenian spuron ili povis trovi de la besteto kiun ili serĉis.

Doroteo jam preskaŭ larmadis, kaj Ozma estis kolera kaj indigna. Kiam ili revenis al la aliaj la Princino diris:

“Estas preskaŭ certe ke mian belan porketon manĝis tiu fikatido, kaj se tio estas vera la kriminto estas punenda.”

“Mi ne kredas ke Heŭreka farus tian fiagon!” kriis Doroteo, tre malfeliĉa. “Bonvolu iri kaj alporti mian katidon, Ĵelea, kaj ni aŭskultu kion ŝi diros pri la afero.”

La verda knabino forrapidis, sed baldaŭ ŝi revenis kaj diris:

“La katido rifuzas veni. Ŝi minacis elgrati miajn okulojn se mi tuŝos ŝin.”

“Kie ŝi estas?” demandis Doroteo.

“Sub la lito en via propra ĉambro,” estis la respondo.

Do Doroteo kuris al sia ĉambro, kaj trovis la katidon sub la lito.

“Venu al mi, Heŭreka!” ŝi diris.

“Ne,” respondis la katido, per malobeema tono.

“Ho Heŭreka! Kial vi miskondutas?”

La katido ne respondis.

“Se vi ne venos al mi tuj,” daŭrigis Doroteo, provokite, “mi prenos mian Magian Zonon kaj volos

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

ke vi estu en la Lando de la Gurgloj.”

“Kial vi volas min?” demandis Heŭreka, kiun alarmis tiu minaco.

“Vi devos iri al Princino Ozma. Ŝi volas paroli kun vi.”

“Bone,” respondis la katido, elrampante. “Mi ne timas Ozman, nek iun alian.”

Doroteo reportis ŝin en siaj brakoj al kie sidis la aliaj silente, malfeliĉe kaj penseme.

“Diru al mi, Heŭreka,” diris la Princino milde: “ĉu vi manĝis mian belan porketon?”

“Mi rifuzas respondi tian stultan demandon,” asertis Heŭreka, minace.

“Sed jes, kara, vi respondos,” Doroteo deklaris. “La porketo malaperis, kaj vi kuris el la ĉambro kiam Ĵelea malfermis la pordon. Do, se vi ne estas kulpa, Heŭreka, vi devas diri al la Princino kial vi estis en ŝia ĉambro, kaj kio okazis al la porketo.”

“Kiu akuzas min?” demandis la katido, defie.

“Neniu,” respondis Ozma. “Nur viaj agoj akuzas vin. La fakto estas ke mi lasis mian malgrandan dorlotbeston en mia vestiĝoĉambro kuŝantan dormante sur la tablo; kaj vi iel kaŝe eniris sen mia scio. Kiam la pordo estis poste malfermita vi elkuris kaj kaŝis vin—kaj la porketo tie ne estis.”

La Proceso Kontraŭ la Katido Heŭreka

“Ne estas mia afero,” grumblis la katido.

“Ne estu impertinenta, Heŭreka,” admonis Doroteo.

“Vi mem estas impertinentaj,” diris Heŭreka, “kiam vi akuzas min pri krimo kiam vi ne povas pruvi ĝin kaj nur konjektas.”

Ozma nun multe koleris pro la konduto de la katido. Ŝi alvokis sian Kapitan-Generalon, kaj kiam la longa, maldika oficiro venis ŝi diris:

“Forportu ĉi tiun katidon al karcero, kaj tenu ŝin sekure enfermitan en ĝi dum ŝi atendos leĝan proceson kontraŭ ŝi pro akuzo pri murdo.”

Do la Kapitan-Generalo prenis Heŭrekan de la brakoj de la nun ploranta Doroteo kaj malgraŭ la minacoj kaj gratoj de la katido portis ĝin al la karcero.

“Kion ni faru nun?” demandis la Birdotimigilo, ĝemante, ĉar tia krimo malfeliĉigis la tutan grupon.

“Mi vokos la Tribunalon kunveni en la Tronoĉambro je la tria horo,” respondis Ozma. “Mi mem estos la juĝisto, kaj la katido estos juste juĝata.”

“Kio okazos se ŝi estas kulpa?” demandis Doroteo.

“Ŝi devos morti,” respondis la Princino.

“Naŭfoje?” demandis la Birdotimigilo.

“Tiomfoje kiom necesos,” estis la respondo. “Mi petas ke la Stana Lignohakisto defendu la enkarcerigiton, ĉar li havas tiom molan koron ke mi

<El la plejnovaj fotoj de la Sorĉisto,
farita de la Reĝa Fotisto de Oz.>

PORTRETO DE LA SORĈISTO DE OZ

La Proceso Kontraŭ la Katido Heŭreka

certas ke li faros ĉion eblan por savi ŝin. Kaj la Ŝancel-Insekto estos la Oficiala Akuzisto, ĉar li estas tiom erudita ke neniu povas trompi lin.”

“Kiu estas la ĵurio?” demandis la Stana Lignohakisto.

“Estu pluraj bestoj en la ĵurio,” diris Ozma, “ĉar bestoj komprenas unu la alian pli bone ol ni homoj komprenas ilin. Do la ĵurio konsistu el la Malkuraĝa Leono, la Malsata Tigro, Jaĉjo la Kaleŝoĉevalo, la Flava Kokino, la Birdotimigilo, la Sorĉisto, Tiktoko la Maŝinulo, la Segĉevalo, kaj Zeb de la Ranĉo Hugson. Jen naŭ personoj, laŭ la postulo de la leĝo, kaj mia tuta popolo rajtos eniri por aŭskulti la atestojn.”

Ili nun disiris por prepari la malfeliĉan ceremonion; ĉar kiam ajn oni devas alvoki la leĝon malfeliĉo preskaŭ senescepte sekvas—eĉ en felando kia Oz. Sed estas dirende ke la popolo de tiu Lando estis kutime tiom bonkondata ke ne ekzistis eĉ unu advokato inter ili, kaj jam de multaj jaroj la Reganto ne bezonis juĝi kriminton. La krimo murdo estas la plej fiega krimo, do granda ekscitiĝo okazis en la Smeralda Urbo kiam oni informiĝis pri la arestiĝo kaj juĝiĝo de Heŭreka.

La Sorĉisto, kiam li reiris al sia propra ĉambro, estis profunde pensema. Li tute ne dubis ke Heŭreka ja manĝis la porketon, sed li komprenis ke oni ne povas

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

plene fidi katidon ĉar laŭ sia naturo ĝi detruas kaj manĝas malgrandajn bestojn kaj eĉ birdojn, kaj la malsovaĝaj katoj kiujn ni havas en niaj domoj hodiaŭ estas idoj de la sovaĝaj ĝangalkatoj—vere tre ferocaj bestoj. La Sorĉisto sciis ke se la dorlotbesto de Doroteo pruvigus kulpa kaj kondamniĝus morti la knabineto estus treege malfeliĉa; do, kvankam li lamentis la morton de la porketo tiom kiom ĉiu alia, li decidis savi la vivon de Heŭreka.

Alvokinte la Stanan Lignohakiston la Sorĉisto kondukis lin al angulo kaj flustris:

“Mia amiko, via devo estas defendi la blankan katidon kaj strebi savi ŝin, sed mi opinias ke vi malsukcesos ĉar Heŭreka jam delonge volas manĝi porketon, tion mi plencerte scias, kaj mi kredas ke ŝi ne povis rezisti tiun tenton. Tamen ŝia kondamniĝo kaj morto ne revivigus la porketon, sed nur malfeliĉigus Doroteon. Do mi intencas pruvi la senkulpecon de la katido per trompo.”

Li prenis el sia interna poŝo unu el la restantaj ok porketoj kaj daŭrigis:

“Ĉi tiun besteton vi kaŝu sekure ie, kaj se la ĵurio decidos ke Heŭreka kulpas do aperigu ĉi tiun porketon kaj pretendu ke ĝi estas la perdita besto. Ĉiuj naŭ porketoj precize samaspektas, sekve neniu povos

La Proceso Kontraŭ la Katido Heŭreka

disputi vian pretendon. Tiu trompo savos la vivon de Heŭreka, kaj ĉiuj el ni povos denove esti feliĉaj.”

“Mi ne amas trompi miajn amikojn,” respondis la Stana Lignohakisto; “tamen, mia mola koro insistas ke mi savu la vivon de Heŭreka, kaj mi povas kutime fidi ke mia koro pravas. Do mi obeos vian ordonon, amiko Sorĉisto.”

Post iom da pensado li metis la porketon en sian funelforman ĉapelon, kaj remetis la ĉapelon sur sian kapon kaj reiris al sia ĉambro por mediti sian paroladon al la ĵurio.

NTAŬ la tria horo la Tronoĉambro estis plenplena pro civitanoj, viroj, virinoj kaj infanoj kiuj fervoris vidi la grandan proceson.

Princino Ozma, vestita per sia plej eleganta ŝtata robo, sidis sur la grandioza smeralda trono, kun sia juvelkovrita sceptro en la mano kaj sia brilanta diademo sur la frunto. Malantaŭ ŝia trono staris la dudek ok oficiroj de de ŝia armeo kaj multaj oficialuloj de la reĝa domo. Dekstre de ŝi sidis la kurioze diversspeca ĵurio—bestoj, vivantaj pupoj kaj homoj—ĉiuj tre seriozaj, pretaj aŭskulti la parolojn. La katido estis en granda kaĝo ĝuste antaŭ

La Sorĉisto Denove Trompas

la trono, kie ŝi sidis sur siaj gluteoj kaj rigardadis tra la bariloj la homaron ĉirkaŭan, ŝajne tute feliĉa.

Nun, je signalo de Ozma, la Ŝancel-Insekto sin levis kaj parolis al la ĵurio. Lia tono estis pompa kaj li tien kaj tien arogante paŝis dum li absurde provis ŝajni digna.

“Via Reĝa Moŝto kaj Kuncivitanoj,” li komencis; “la malgranda kato kiun vi vidas kaptita antaŭ vi estas akuzata pri la krimo de planita murdo kaj post tio manĝo de la dika porketo de nia estimata Regantino—aŭ eble ŝi unue manĝis kaj poste murdis ĝin. Ambaŭokaze temas pri grava krimo kiu meritas solenan punon.”

“Ĉu vi celas diri ke mia katido devos esti sola en tombo?” demandis Doroteo.

“Ne interrompu, knabineto,” diris la Ŝancel-Insekto. “Kiam mi bonorde aranĝis miajn pensojn mi ne volas ke iu misordigu aŭ konfuzu ilin.”

“Se viaj pensoj ja estus bonkvalitaj ili ne estus konfuzeblaj,” komentis la Birdotimigilo, serioze. “Miaj pensoj—”

“Ĉu oni juĝas pensojn aŭ katidojn ĉi tie?” demandis la Ŝancel-Insekto.

“Oni juĝas unu katidon,” respondis la Birdotimigilo, “sed via parolmaniero jugas nin ĉiujn.”

“La Oficiala Akuzisto daŭrigu,” vokis Ozma de sia trono, “kaj bonvolu ne interrompi lin.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

“La krimulo kiu nun sidas antaŭ la tribunalo lekante siajn piedojn,” rekomencis la Ŝancel-Insekto, “delonge deziris kontraŭleĝe manĝi la dikan porketon, kiu estis malpli granda ol muso. Kaj fine ŝi fiplanis satigi sian fiapetiton por porkaĵo. Mi povas vidi ŝin, per mia menso—”

“Kion vi diras?” demandis la Birdotimigilo.

“Mi povas vidi ŝin per mia menso—”

“La menso ne havas okulojn,” deklaris la Birdotimigilo. “Ĝi estas blinda.”

“Via Moŝto,” kriis la Ŝancel-Insekto, petante la helpon de Ozma, “ĉu aŭ ne mia menso povas vidi?”

“Se jes, ne eblas vidi ĝian okulon,” diris la Princino.

“Tute vere,” respondis la Ŝancel-Insekto, riverencante. “Mi diras ke per mia menso mi vidas la krimulon rampi nevidate en la ĉambron de nia Ozma kaj kaŝi sin, kiam neniu rigardis, ĝis la Princino foriris kaj la pordo fermita. Tiam la murdisto estis sola kun sia senprotekta viktimo, la dika porketo, kaj mi vidas ŝin salti sur la senkulpan besteton kaj plenmanĝi ĝin—”

“Ĉu vi ankoraŭ vidas per via menso?” demandis la Birdotimigilo.

“Certe; laŭ kiu alia maniero mi povus vidi ĝin? Kaj ni scias ke estas vere, ĉar depost tiu tempo neniu porketo troviĝas.”

HEŮREKA ĆE LA TRIBUNALO.

La Sorĉisto Denove Trompas

“Mi supozas ke se la kato malaperus, anstataŭ la porketo, via menso vidus la porketon manĝi la katon,” sugestis la Birdotimigilo.

“Verŝajne,” agnoskis la Ŝancel-Insekto. “Kaj nun, Kuncivitanoj kaj Bestoj de la Ĵurio, mi asertas ke tiom fia krimo meritas morton, kaj ke rilate al la feroca krimulo antaŭ vi—kiu nun lavas sian vizaĝon—la mortpuno aplikiĝu naŭfoje.”

Okazis multa aplaŭdado kiam la parolinto sidiĝis. Post tio la Princino parolis tre severtone:

“Kaptito, kion vi diras? Ĉu vi kulpas aŭ ĉu vi ne kulpas?”

“Nu, tion vi mem devas decidi,” respondis Heŭreka. “Se vi povos pruvi min kulpa, mi senproteste mortos naŭfoje, sed mensa okulo tute nenion pruvas, ĉar la Ŝancel-Insekto ne havas menson, do ne povas mense vidi.”

“Ne gravas, kara,” diris Doroteo.

Post tio la Stana Lignohakisto stariĝis kaj diris:

“Respektata Ĵurio kaj amata Ozma, mi petas vin ne malame juĝi ĉi tiun felisan kaptiton. Mi opinias ke la senkulpa katido ne povas esti kulpa, kaj certe estas malafable akuzi ke lunĉo estas murdo. Heŭreka estas la dolĉa dorlotbesto de bela knabineto kiun ni ĉiuj admiras, kaj mildeco kaj senkulpeco estas ŝiaj ĉefaj virtoj. Rigardu

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

la inteligentajn okulojn de la katido;” (nun Heŭreka fermis siajn okulojn dormeme) “rigardu ŝian ridetantan vizaĝon!” (Heŭreka nun minace voĉis kaj montris siajn dentojn) “atentu la teneran pozicion de ŝiaj molaj, vatitaj manetoj!” (Nun Heŭreka vidigis siajn akrajn ungojn kaj gratis la barilojn de la kaĝo.) “Ĉu tiom milda besto kulpe manĝus kamaradan besteton? Ne; milfoje, ne!”

“Ho, ĉesu paroli,” diris Heŭreka; “vi jam tro longe aŭdigis vin.”

“Mi strebas defendi vin,” riproĉis la Stana Lignohakisto.

“Do parolu sencoplene,” postulis la katido. “Diru ke estus stulte ke mi manĝu la porketon, ĉar mi estas sufiĉe inteligenta por scii kian tumulton tio kaŭzus. Sed ne klopodu diri ke mi estas tro senkulpa por manĝi dikan porketon se mi povus kaŝe fari tion. Mi opinias ke ĝi bonege gustus.”

“Eble, laŭ uloj kapablaj manĝi,” komentis la Stana Lignohakisto. “Mi mem, ne konstruita por povi manĝi, ne havas propran sperton pri la afero. Sed mi memoras ke nia granda poeto iam diris:

‘Manĝi bongustas
Kaj plene justas;
Se l’ stomako rustas
Do ĝuo ĝustas.’

La Sorĉisto Denove Trompas

“Konsideru tion, amikoj en la Ĵurio, kaj vi facile decidus ke la katido estas malĝuste akuzita kaj devas liberiĝi.”

Kiam la Stana Lignohakisto sidiĝis neniuj aplaŭdis lin, ĉar lia pledo ne estis tre konvinka kaj malmultaj kredis ke li pruvis la senkulpecon de Heŭreka. Kaj la Ĵurio—nu ĝiaj anoj interfluŝtradis dum kelkaj minutoj kaj post tio ili nomis la Malsatan Tigron sia reprezentanto. La granda besto malrapide stariĝis kaj diris:

“Katidoj ne havas konsciencan, do ili manĝas ĉion kion ili volas. La Ĵurio kredas ke la blanka katido nomata Heŭreka kulpe manĝis la porketon poseditan de Princino Ozma, kaj rekomendas ke ŝi mortu pune pro la krimo.”

La juĝon de la Ĵurio oni akceptis kun granda aplaŭdo, kvankam Doroteo ploradis mizere pro la sorto de ŝia dorlotbesto. La Princino estis tuj ordononta ke oni dehaku la kapon de Heŭreka per la hakilo de la Stana Lignohakisto kiam tiu brila persono denove stariĝis kaj solene parolis al ŝi:

“Via Moŝto,” diris li, “vidu kiom facile eraras ĵurio. Ne eblas ke la katido estu manĝinta vian porketon—ĉar jen ĝi!”

Li deprenis sian funelĉapelon kaj el sub ĝi prenis

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

la malgrandan blankan porketon, kiun li suprentenis por ke ĉiuj klare vidu ĝin.

Ozma ĝojegis kaj krietis, fervore:

“Donu al mi mian amatan beston, Noĉjo Hakisto!”

Kaj ĉiuj hurais kaj kunfrapis siajn manojn, ĝojaj ĉar la kaptito eskapis de morto kaj pruviĝis senkulpa.

Dum la Princino tenis la blankan porketon en siaj brakoj kaj karesis ĝian molan hararon ŝi diris: “Liberigu Heŭrekan el la kaĝo, ĉar ŝi ne plu estas kaptito, sed nia bona amiko. Kie vi trovis mian mankantan besteton, Noĉjo Hakisto?”

“En ĉambro en la palaco,” li respondis.

“Justico,” komentis la Birdotimigilo, farante ĝemon, “estas danĝera. Se vi ne hazarde trovintus la porketon, Heŭreka nepre kondamniĝus.”

“Sed justeco fine venkis,” diris Ozma, “ĉar jen mia besteto, kaj Heŭreka denove estas libera.”

“Mi rifuzas liberiĝi,” kriis la katido, per akra voĉo, “krom se la Sorĉisto povas prezenti sian trukon per ok porketoj. Se li povos produkti nur sep, sekve ĉi tiu ne estas la perdita porketo sed alia.”

“Ĉit, Heŭreka!” avertis la Sorĉisto.

“Ne estu malsaĝa,” konsilis la Stana Lignohakisto, “ĉar eble vi bedaŭros.”

“La porketo kiu apartenis al la Princino havis

La Sorĉisto Denove Trompas

smeraldan kolumon,” diris Heŭreka, laŭte por ke ĉiu aŭdu.

“Tute vere!” krietis Ozma. “Do ĉi tiu ne povas esti tiu kiun donacis al mi la Sorĉisto.”

“Kompreneble ne; li havis naŭ, ensume,” deklaris Heŭreka; “kaj mi devas diri ke li estis treege avara, ne permesante ke mi manĝu kelkajn. Sed nun finiĝis ĉi tiu stulta proceso, do mi informos vin pri kio vere okazis al via amata porketo.”

Je tio ĉiu en la Tronoĉambro eksilentis, kaj la katido pludiris, per trankvila, moka tono:

“Mi konfesas ke mi ja intencis manĝi la malgrandan porkon; do mi rampis en la ĉambron kie ĝi estis dum la Princino vestadis sin kaj kaŝis min sub seĝo. Kiam Ozma foriris ŝi fermis la pordon kaj lasis sian besteton sur la tablo. Tuj mi alsaltis kaj ordonis al la porketo ke li ne kriiu, ĉar li estos interne de mi post duona sekundo; sed neniu povas rezoni sukcese kun tiaj bestetoj. Anstataŭ resti kvieta, por ke mi komforte manĝu lin, li tiom tremis pro timo ke li falis de la tablo en grandan vazon kiu staris sur la planko. La vazo havis tre mallarĝan kolon, sed la buŝo de la vazo estis tre larĝa kvazaŭ bovlo. Unue la porketo fiksiĝis en la kolo de la vazo kaj mi kredis ke mi ja fine atingos lin, sed li trapuŝis sin kaj falis en la profundan malsupran

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

parton—kaj mi supozas ke li plu estas tie.”

Ĉiujn mirigis tiu konfeso, kaj Ozma tuj sendis oficiron por alporti la vazon. Kiam li revenis la Princino rigardis interne de la mallarĝa kolo de la granda ornamaĵo kaj trovis sian perditan porketon, ĝuste kiel diris Heŭreka.

Ne eblis elpreni la besteton sen rompi la vazon, do la Stana Lignohakisto frakasis ĝin per sia hakilo kaj liberigis la malgrandan kaptiton.

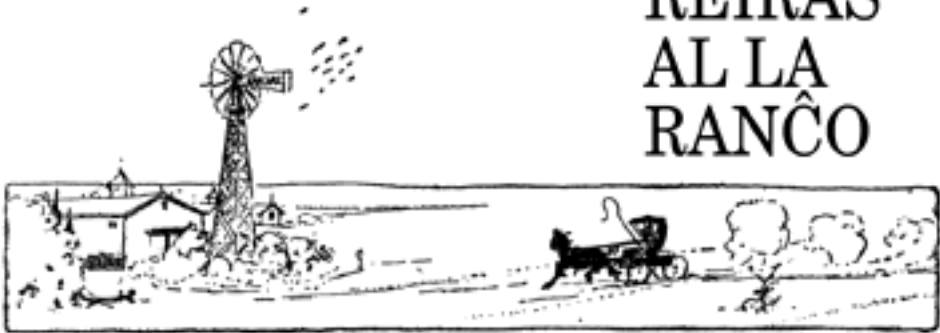
Tiam la homamaso tre fervore hurais kaj Doroteo ĉirkaŭbrakumis la katidon kaj diris al ŝi kiom ĝoja ŝi estas sciante ke ŝi estas senkulpa.

“Sed kial vi ne informis nin jam je la komenco?” ŝi demandis.

“Nu, tiuokaze ne estus amuze,” respondis la katido, oscedante.

Ozma redonis al la Sorĉisto la porketon, kiun li tiom afable donintis al Noĉjo Hakisto por anstataŭ la perditan, kaj post tio ŝi portis la propran al la ĉambroj de la palaco kie ŝi loĝis. Kaj nun, ĉar la proceso estis finita, la bonaj civitanoj de la Smeralda Urbo disiris al siaj hejmoj, tre kontentaj pro sia amuziĝo dum tiu tago.

ZEB
REIRAS
AL LA
RANĈO

FEKTIVE Heŭrekan multe surprizis trovi ke ŝi plu estas malaprobata; sed tiel estis, eĉ kvankam ŝi ne manĝis la porketon. Ĉar la Ozanoj sciis ke la katido intencis fari la krimon, kaj ke nur akcidento malhelpis ŝin plenumi ĝin; tial eĉ la Malsata Tigro preferis ne esti kun ŝi. Oni malpermesis al Heŭreka vagi en la palaco kaj ŝi devis resti en la ĉambro de Doroteo; do ŝi komencis petegi sian mastrinon sendi ŝin al alia loko kie ŝi estos pli feliĉa.

Doroteo mem multe volis reiri hejmen, do ŝi promesis al Heŭreka ke ili ne longe plu restos en la lando Oz.

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

La sekvan vesperon post la proceso la knabineto petigis ke Ozma permesu ŝin rigardi per la ŝorĉita bildo, kaj la Princino volonte konsentis. Ŝi kondukis la infanon al la ĉambro kaj diris:

“Esprimu vian deziron, kara, kaj la bildo montros al vi la scenon kiun vi deziras vidi.”

Tiel Doroteo trovis, per la sorĉita bildo, ke Onklo Henriko jam reiris al la kultivejo en Kansas, kaj ŝi ankaŭ vidis ke kaj li kaj Onklino Em portas funebrajn vestojn, ĉar ili kredis sian nepineton mortigita de la tertremo.

“Vere,” diris la knabino, maltrankvile, “mi nepre reiru kiel eble plej baldaŭ al miaj propraj parencoj.”

Zeb ankaŭ volis vidi sian hejmon, kaj kvankam li ne trovis funebrantojn, kiam li vidis la Ranĉon Hugson en la bildo li sopiris reiri tien.

“Ĉi tiu estas bonega lando, kaj mi amas ĉiujn loĝantojn ĉi tie,” li diris al Doroteo. “Sed, laŭfakte, ŝajne ne decas ke Jaĉjo kaj mi estu en felando, kaj la maljuna ĉevalo petegas min reiri hejmen ekde kiam li perdis en la konkuro. Do se vi povos trovi metodon fari tion, ni multe dankos vin.”

“Ozma povos fari tion, facile,” respondis Doroteo. “Morgaŭ matene mi reiros al Kansas kaj vi povos iri al Kal’fornio.”

“MI MULTEGE DANKAS VIN PRO VIAJ KOMPLEZOJ.”

La Sorĉisto Denove Trompas

Tiu lasta vespero estis tiom plezuriga ke la knabo neniam forgesos ĝin, neniam dum sia tuta vivo. Ĉiuj kunestis (escepte de Heŭreka) en la belaj ĉambroj de la Princino, kaj la Sorĉisto prezentis kelkajn novajn trukojn, kaj la Birdotimigilo rakontadis, kaj la Stana Lignohakisto kantis amkanton per belsona, metala voĉo, kaj ĉiuj ridis kaj multe ĝuis. Poste Doroteo streĉis la risortojn de Tiktoko kaj li dancis ĵigon por distri la grupon, kaj post tio la Flava Kokino rakontis kelkajn proprajn aventurojn kun la Reĝo de la Knomoj en la Lando Ev.

La Princino donis bongustegajn manĝaĵojn al tiuj kiuj kapablas manĝi, kaj kiam la enlitiĝa horo de Doroteo alvenis la grupo disiris post interŝanĝo de multaj amikemaj sentoj.

La sekvan matenon ĉiuj grupiĝis por la fina adiaŭo, kaj multaj oficistoj kaj palacanoj venis por rigardi la imponajn ceremoniojn.

Doroteo tenis Heŭrekan en siaj brakoj kaj ame adiaŭis siajn amikojn.

“Nepre revenu, iam,” diris la malgranda Sorĉisto; kaj ŝi promesis fari tion se eblos.

“Sed Onklo Henriko kaj Onklino Em bezonas ke mi helpu ilin,” ŝi pludiris, “do mi neniam povos foresti dumlonge de la kultivejo en Kansas.”

Doroteo kaj la Sorĉisto en Oz

Ozma surportis la Magian Zonon; kaj, kiam ŝi adiaŭe kisis Doroteon kaj esprimis sian deziron, la knabineto kaj ŝia katido malaperis tujtufe.

“Kie ŝi estas?” demandis Zeb, iom konfuzita pro la subita okazo.

“Ŝi jam salutas siajn onklon kaj onklinon en Kansas,” respondis Ozma, ridetante.

Nun Zeb venigis Jaĉjon, jam jungitan al la kaleŝo, kaj sidiĝis sur la benkon.

“Mi multege dankas vin pro viaj komplezoj,” diris la knabo, “kaj ĉar vi savis mian vivon kaj resendos min hejmen post la multaj ĝuplenaj spertoj ĉi tie. Mi opinias ke ĉi tiu estas la plej bela lando en la mondo; sed ĉar ni ne estas feoj Jaĉjo kaj mi opinias ke ni nepre estu kie decas—tio estas ĉe la Ranĉo. Adiaŭ al ĉiuj!”

Li ekskuiĝis kaj frotis siajn okulojn. Jaĉjo trotadas laŭ la bone konata vojo, skuante siajn orelojn kaj voston kontente. Tuj antaŭ ili estas la barilpordoj de la Ranĉo Hugson, kaj Onklo Hugson nun elvenas kaj staras kun siaj brakoj suprenetenditaj kaj kun malferma buŝo, rigardante surprizegite.

“Jadi, jadi! Estas Zeb—kaj ankaŭ Joĉjo!” li kriis. “Kie en la mondo vi estis, mia knabo?”

“Nu, en la mondo, Onklo,” respondis Zeb, ridante.

